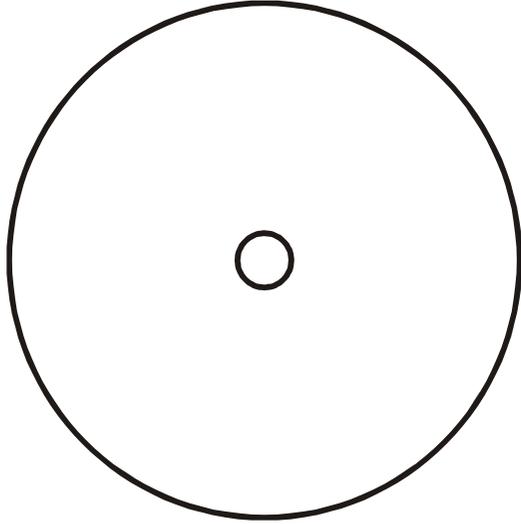

QUELQUES BELLES PAGES
DE LA POÉSIE FRANÇAISE

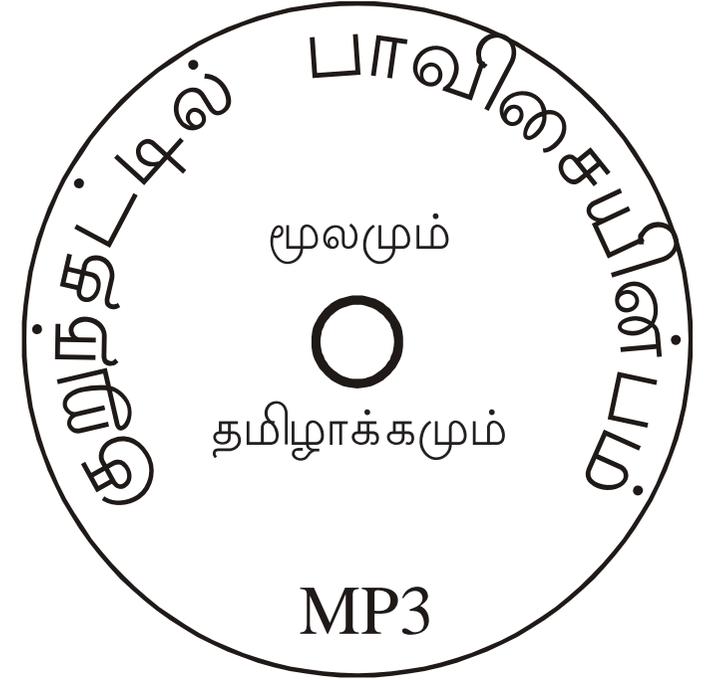
Avec leur
Traduction Tamoule et
Enregistrement sonore.

TRADUCTEUR : V. RAJAGOPALAN. Bacc. M.A., M.Phil
LECTRICE : ARATHI ANAND Bacc. M.A., M.Phil

பிரபல ஃபிரஞ்சுக்
கவிதைகள்

QUELQUES BELLES PAGES
DE LA POÉSIE FRANÇAISE

தமிழாக்கம்: **வெ. ராஜகோபாலன்**, Bacc (Paris)., MA., M.Phil
ஃபிரஞ்சு மொழியில் கவிதைகளை வாசித்து வழங்குபவர்
திருமதி ஆரத்தி ஆனந்த் Bacc., MA., M.Phil

Préface

J' éprouve grand plaisir à faire la préface de cet ouvrage écrit par mon ami M. Rajagopalan. Fils d'un illustre interprète très connu à l' époque M. Rajagopalan a été un excellent professeur de français très apprécié à la faculté de médecine de JIPMER. Auteur de plusieurs ouvrages, sa traduction des 'Mains Sales' de Sartre en tamoul a connu beaucoup de succès et a été aussi représentée sur la scène. Son étude sur l' histoire de la littérature française en tamoul en 3 volumes est devenu un document de référence chez les lecteurs tamouls. J'espère que tous les ouvrages, de M. Rajagopalan vont susciter l'intérêt des lecteurs tamouls pour mieux comprendre et apprécier la richesse et la beauté de la littérature française.

La poésie touche tous les peuples et toutes les époques, il s'agit donc d'une des plus anciennes formes littéraires. Au moment où ils écrivent, les poètes peuvent faire passer un sentiment qu'ils ressentent comme l'amertume, l'amour, la tristesse ... Ils cherchent à faire passer un message souvent cache de manière implicite ou explicite. Ils utilisent les mots comme un outil puissant et efficace. Les paroles du poète peuvent émouvoir les lecteurs.

À un moment donné, la poésie servait à fustiger les abus politiques et sociaux. La poésie peut chanter aussi l'amour, la passion et les éternelles relations entre les humains. Chacun peut comprendre un poème à sa façon. La poésie a de multiples possibilités de sens. Chaque poète, en fonction de ses expériences vécues, perçoit ces sentiments différemment et nous fait passer son point de vue sur le sujet. La poésie a connu de nombreux changements depuis sa création. Chaque période de l'histoire a son propre courant qui se reflète dans la poésie et qui le distingue de celui de la période suivante.

Dans cet ouvrage, la présentation des poèmes suit un ordre chronologique, ce qui permet aux lecteurs de se rendre compte de l'évolution de la poésie. Comme a dit un critique " la poésie est universelle". Je tiens à féliciter M.Rajagopalan, déjà connu parmi les lecteurs tamoulophones par ses reuvres sur la littérature française en tamoul, qui a pris l'initiative de présenter la poésie française en CD ROM.

Il a traduit 50 poèmes représentatifs de chaque siècle et il les a présentés comme une vraie création littéraire. Tout en suivant l'ordre chronologique, M.V.Rajagopalan a fait un choix judicieux des poèmes de différents poètes français. On dit que la poésie est intraduisible. Mais M.V. Rajagopalan a montré par son talent linguistique que rien n'est impossible. Il a fait voir que la traduction élargit, affine et prolonge notre humanité. Les poèmes traduits peuvent être inclus aux programmes d'études de Bachelors et Masters en tamoul des universités indiennes. Cela donnerait une rare occasion à ces étudiants de connaître la littérature française.

Une autre initiative de M. V.Rajagopalan c'est de présenter les poèmes traduits avec les originaux en CD ROM. Mme Aarthi Anandh mérite notre appréciation pour sa lecture qui met en valeur l'harmonie, la douceur et la beauté de la langue française. Le CD qui est sorti avec l'ouvrage sera un outil très précieux pour les gens qui aiment les oeuvres littéraires. J'espère que les lecteurs trouveront intérêt et plaisir dans la lecture de ces poèmes qui sont de vraies perles de la guirlande bien ciselée de la poésie française.

Dr. V. NALLAM

முன்னுரை

நோபல் பரிசு பெற்றவர் பதினால்கரைக் கொண்டு வளமிக்கதாய்த் திகழ்வது பிரஞ்சு இலக்கியம். இதில் கவிதைக்கு என்றுமே தனிச்சிறப்பு உண்டு. அவ்விலக்கியத்திலிருந்து, தொடக்ககாலம் தொட்டுத் தற்காலம்வரை, அழியாப்புகழ் பெற்ற 26 கவிஞர்களின் (இவருள் கவிதாயினிகள் இருவர் அடக்கம்) பிரபலமான 50 கவிதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவற்றின் ஃபிரஞ்சுமொழி மூலமும், தமிழாக்கமும் எதிர்எதிரே காணும்படி தொகுத்து இச்சிறு பனுவலில் வழங்கப்பட்டுள்ளன. கவிதைகள் கவிஞர் வாழ்ந்த காலத்தை மட்டுமன்றி, என்றென்றும் நிலைத்துநிற்கும் மானுடப் பண்புகளைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை காதல், சோகம், கடமையுணர்வு, நாட்டுப்பற்று, சுதந்திரதாகம், பயங்கரவாதம், தெய்வசிந்தனை, குழந்தைக்கவிதை, வரலாற்று நாடகக் கவிதை, வருணனை, கிண்டல், குறியீட்டுக்கவிதை எனப்பல்வேறு பரிமாணங்களில் விரிந்து, நவரசங்களைப் பிலிற்றுவன.

எம்மொழியிலும் கவிதைகள்ரசனையில் சந்தவிற்பத்திற்கு ஒரு தனி முக்கியத்துவம் உண்டு. ஃபிரஞ்சுமொழிக்கவிதைகளின் இந்த ஓசையிற்பத்தை அன்பர்கள் சுவைக்கும்வண்ணம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினோம். இத்துடன் இணைக்கப்பட்ட குறுந்தட்டில் கவிதைகளை ஃபிரஞ்சு மொழியில் தம் இனிய குரலில் பொருட்சுவை குன்றாமல் வாசித்தளித்துச்செவிக்கின்பம் நல்குபவர் திருமதி. ஆரத்தி ஆனந்த்.

தமிழ்வாசகர்கள் இந்நூலினைப் படித்துக்கேட்டு, சுவைத்து, ஃபிரஞ்சுமொழித் தோட்டத்து வண்ணமலர்களின் தண்ணிய நறுமணத்தை நுகர்ந்து இன்புற வேண்டும் என்பதே எங்கள் நோக்கம். இந்நூலில் குறிப்பிடப்பட்ட கவிஞர்களையும், கவிதைகளையும் பற்றி மேலும் அறிந்துகொள்ள விரும்புவோர் ஆசிரியரின் ஃபிரஞ்சு இலக்கிய வரலாறு (I,II,III) என்னும் தொகுப்பில் விபரங்களைக் காணலாம்.

இந்நூல் ஆக்கத்திற்கு எனக்கு வழிகாட்டி ஊக்குவித்த வித்துவான் திரு. கங்காதரன் அவர்களுக்கு என் நன்றிக்கடன் உரியது. இந்நூல் வெளிவருவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருக்கும் Alliance Française தலைவர் Dr. V. NALLAM அவர்களுக்கும், இயக்குநர் Michel Houdayer அவர்களுக்கும், புதுதில்லி ஃபிரஞ்சுத்தூதரகக் கலாசாரத் துறையினருக்கும் (Services Culturels Ambassade de France, New Delhi) என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் உடன் பிறந்தோர் அனைவருக்கும் இம் முயற்சியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

புதுச்சேரி

வெங்கடராமன் ராஜகோபாலன்
20, மூன்றாம் குறுக்குத் தெரு
தாசூர் நகர், புதுச்சேரி - 8.
Tel: (0413) 2250993.
rajagopalan2007@gmail.com

Traduction de la note de l'auteur

La littérature française qui compte quatorze lauréats de prix Nobel est une des plus riches du monde. La poésie y avait toujours occupé une place privilégiée. Parmi les plus célèbres de ses poètes nous avons choisi 26 (y compris deux femmes) dont nous présentons dans ce livre cinquante poésies (extraits) avec leur traduction en tamoul. Les textes sont disposés de telle sorte que sur une page on voit l'original français et sur la page d'en face la traduction correspondante. Les thèmes des poésies choisies reflètent non seulement les situations qu'avaient vécu leurs auteurs mais aussi les sentiments humains éternels tels que l'amour, la tristesse, le devoir le patriotisme, la liberté, l'humour, la violence ect., exprimés dans diverses formes de poésie lyrique, théâtrale, narrative, symbolique.

Dans l'expression poétique de toute langue le rythme et la musicalité sont d'une importance capitale. Afin de permettre à nos lecteurs d'apprécier le lyrisme et la musicalité des vers français, nous avons adjoint un disque sonore où Mme Arathi Anand a enregistré dans sa voix mélodieuse la lecture des poésies françaises.

Notre but est d'offrir à nos lecteurs le plaisir de lire, de comprendre, d'écouter et d'apprécier les plus belles poésies qui avaient fleuri et qui embaument ce joli jardin qu'est la littérature française. Les lecteurs désireux d'avoir plus d'informations sur ces poésies ou leurs auteurs trouveront des renseignements supplémentaires dans les trois tomes de l'Histoire de la Littérature Française en Tamoul par M. Rajagopalan.

Je remercie M. Gangadharan, érudit de la langue tamoule pour m'avoir encouragé dans mon travail. Je tiens à exprimer mes remerciements les plus sincères au Docteur V. Nallam, Président de l'Alliance Française de Pondichéry pour sa préface. Je profite de cette occasion pour exprimer ma profonde gratitude à M. MICHEL

HOUDAYER, Directeur de l'Alliance Française de Pondichéry et aux Services Culturels de l'Ambassade de France en Inde qui avaient soutenu tous mes efforts

Je dédie ce livre à tous mes frères et soeurs dont les souvenirs me sont toujours chers.

V. RAJAGOPALAN.

பொருளடக்கம்

வரிசை எண்	கவிஞர்	கவிதை	பக்கம்
1	VILLON	புலவரும் புரவலரும்.	2
2	VILLON	தூக்கு மேடையிலிருந்து	6
3	RONCARD	வித்தியாசமான காதல் கவிதை	8
4	DU BELLAY	ஏமாற்றம்	10
5	CORNEILLE	பெண்மையின் சீற்றம்	12
6	RACINE	நரபலி	14
7	RACINE	மறுமணமா? தாய்உள்ளம்	20
8	LA FONTAINE	நீதிமன்றம்	24
9	LA FONTAINE	மக்களாட்சி அலுத்துவிட்டது	30
10	MOLIÈRE	சீ... என்ன மனிதனின்	34
11	MOLIÈRE	இலக்கணப் பிழைகள்	36
12	VOLTAIRE	பஸ்தீய் சிறை	38
13	VOLTAIRE	நிலநடுக்கத்தால் பேரழிவு	40
14	VOLTAIRE	நையாண்டி மடல்கள்	44
15	ANDRÉ CHÉNIER	கில்லட்டின் கத்திக்குப் பலி	50
16	LAMARTINE	ஏரிக்கரைமேலே	52
17	LAMARTINE	புரட்சிக்கொள்கைகள்	58
18	LAMARTINE	ஒரே ஒரு ஜீவன் தான் இங்கில்லை	58
19	LAMARTINE	பூர்வீக வீடு	60
20	VIGNY	ஓர் ஓநாயின் இறப்பு	62
21	HUGO	அரசியல் வாரிசு	68
22	HUGO	‘வீர சுதந்திரம் வேண்டி நின்றார்’	70
23	HUGO	நடுக்கடலில் நள்ளிரவில்	74
24	HUGO	‘புனரபி ஜனனம்’	80
25	HUGO	நான் வழந்தது போதும்	82

பொருளடக்கம்

வரிசை எண்	கவிஞர்	கவிதை	பக்கம்
26	HUGO	நிலா	84
27	HUGO	சாலை மறியல்	86
28	MUSSET	சோகம்	90
29	MUSSET	குஞ்சுகளின் பசிக்கு	92
30	MARCELINE .D.V	எங்கே என் இதயம்?	96
31	MARCELINE .D.V	மடி நிறைய ரோஜாமலர்.	100
32	NERVAL	கறுப்புப் புள்ளி	102
33	LECONTE DE LISLE	சிறுத்தையின் கனவு	104
34	BAUDELAIRE	கார்கால கீதம்	106
35	BAUDELAIRE	அமைதி	108
36	BAUDELAIRE	அன்னப்பறவை	110
37	BAUDELAIRE	ஆந்தைகள்	112
38	VERLAINE	நீலவானம்	114
39	RIMBAUD	பருவ காலங்களே	116
40	APOLLINAIRE	மீராபோ பாலம்	118
41	APOLLINAIRE	மூன்று புதுக்கவிதைகள்	120
42	VALERY	மாதுளை	122
43	ARAGON	தாய்நாடே வணக்கம்!	124
44	ARAGON	காலம் ஒரு பெண்	126
45	ELUARD	சாகாமையினால் சாவது	130
46	ELUARD	வாழ்வைத் தழுவ நீட்டிய கைகள்	132
47	PREVERT	காஷ்மீர் சுல்தான்	134
48	PREVERT	ஒரு பறவையின் படம் வரைய	136
49	JEAN FOLLAIN	இரகசியம்	140
50	ANDRÉE CHEDID	பயங்கரவாதம்	142

Table de matières

No	Auteur	Poésie	Page
1	VILLON	“Je meurs de soif”	1
2	VILLON	Ballade des pendus	5
3	RONCARD	Sonnet à Hélène	7
4	DU BELLAY	Les Regrets	9
5	CORNEILLE	Horace – Acte IV Sc 1	11
6	RACINE	Iphigénie (Acte III Sc 8)	13
7	RACINE	Amdromaque (Acte III Sc 8)	19
8	LA FONTAINE	Les Animaux Malades De La Peste	23
9	LA FONTAINE	Les Grenouilles Qui Demandent Un Roi	29
10	MOLIÈRE	Le Misanthrope (Acte I. Sc -1)	33
11	MOLIÈRE	Les Femmes Savantes (Act II. Sc 7)	35
12	VOLTAIRE	La Bastille	37
13	VOLTAIRE	Le désastre de Lisbonne	39
14	VOLTAIRE	épigrammes	43
15	ANDRÉ CHÉNIER	Les Iambes	49
16	LAMARTINE	Le Lac	51
17	LAMARTINE	Ode sur les révolutions	57
18	LAMARTINE	Isolement	57
19	LAMARTINE	La vigne et la maison	59
20	VIGNY	La mort du loup	61
21	HUGO	Napoléon II	67
22	HUGO	Ultima Verba	69
23	HUGO	Oceano Nox	73
24	HUGO	Mors	79
25	HUGO	Veni Vidi Vixi	81

Table de matières

No	Auteur	Poésie	Page
26	HUGO	La Lune (L'art d'être grand-père)	83
27	HUGO	Sur une barricade	85
28	MUSSET	Tristesse	89
29	MUSSET	Le Pélican	91
30	MARCELINE .D.V	Qu'en avez-vous fait?	95
31	MARCELINE .D.V	Les roses de saadi	99
32	NERVAL	odelette: Le point Noir	101
33	LECONTE DE LISLE	Le rêve du jaguar	103
34	BAUDELAIRE	Chant d'automne	105
35	BAUDELAIRE	Recueillement	107
36	BAUDELAIRE	Le Cygne	109
37	BAUDELAIRE	Les Hiboux	111
38	VERLAINE	Sagesse	113
39	RIMBAUD	Ô saisons, ô châteaux	115
40	APOLLINAIRE	Le Pont Mirabeau	117
41	APOLLINAIRE	Alcools	119
42	VALÉRY	Les Grenades	121
43	ARAGON	Je vous salue ma France	123
44	ARAGON	Elsa	125
45	ELUARD	Mourir de ne pas mourir	129
46	ELUARD	Gabriel Péri	131
47	PRÉVERT	Le Sultan (Paroles)	133
48	PRÉVERT	Pour faire le portrait d'un oiseau	135
49	JEAN FOLLAIN	Le Secret	139
50	ANDRÉE CHEDID	Cérémonial de la violence	141

① **FRANÇOIS VILLON**
1431 – 1463
BALLADE

Je meurs de soif auprès de la fontaine,
Chaud comme feu, et tremble dent à dent ;
En mon pays suis en terre lointaine ;
Lez un brasier frissonne tout ardent ;
Nu comme un ver, vêtu en président,
Je ris en pleurs et attends sans espoir ;
Confort reprends en triste désespoir ;
Je m'égouis et n'ai plaisir aucun ;
Puissant je suis sans force et sans pouvoir,
Bien accueilli, repoussé de chacun.

Rien ne m'est sûr que la chose incertaine ;
Obscur, sauf ce qui est tout évident ;
Doute ne fais, hormis en chose certaine ;
Science tiens à soudain accident ;
Je gagne tout et demeure perdant ;

.....

① (விய்யோ 1431 - 1463)
புலவரும் புரவலரும்...

நீர்நற்று அருகில் இருக்கும் போது தாகத்தால் சாவதுண்டோ? புரவலர் நீங்கள் இருக்கும்போது நான் வறுமையில் வாடுவதோ' எனச் சொல்லாமல் சொல்லி இறுதி வரிகளில் சுருக்கமாய்ப் பொருளுதவி கோரும் கவிஞர் விய்யோனின் இப்பாடல் நயமிக்கது.

நான் தாகத்தால் செத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்
ஒரு நீர்நற்றின் அருகில்!
சொந்த நாட்டிற்குள்ளேயே நான்
அந்நியனாய்த் திரிகின்றேன்!
கொழுந்து விடும் செந்தழல்முன்
எனக்குக் குளிரின் வெட வெடப்பு!
புழுவினைப் போல் அம்மணம்
காலோடு தலை உடைகள் பல!
அழுதுகொண்டே சிரிக்கின்றேன்
நம்பிக்கையின்றி எதற்கோ காத்திருக்கின்றேன்!
ஆறுதல் காண்கின்றேன்
சோகமிகு சூழ்நிலையில்!
களிப்பில் திளைக்கின்றேன்
இன்பந்தருவது எதுவுமன்றி!
வலிமைமிக்கவன் நான்
பலம் இன்றித் துவள்கின்றேன்!
எங்கெங்கும் எனக்கு வரவேற்பு
அனைவராலும் விரட்டப்படுகிறேன்!
குழப்பமானவை தவிர
வேறு எதுவுமே தெளிவாக இல்லை!
தெளிவாக இருப்பவற்றில்
ஒன்றுமே புரியவில்லை!
நிச்சயமான விஷயங்களிலன்றி
வேறு எதிலுமே சந்தேகமில்லை!
தற்செயலாக நடந்ததையே
அறிவியல் பூர்வமான தென்று கருதுகிறேன்!
பூரண வெற்றியின் இடையே
அனைத்தையும் இழந்து நிற்கின்றேன்

...

Au point du jour je dis : « Dieu vous donne bon soir ! » ;
 Gisant envers, j'ai grande peur de choir ;
 J'ai bien de quoi et je n'en ai pas un ;
 Héritage attends et d'homme ne suis noir,
 Bien accueilli, repoussé de chacun.
 De rien n'ai soin, et mets toute ma peine
 D'acquérir biens, et n'y suis prétendant ;
 Qui mieux me dit, c'est celui qui plus m'ataine,
 Et qui plus vrai, lors plus me va bourdant,
 Mon ami est qui me fait entendant
 D'un cygne blanc que c'est un corbeau noir,
 Et qui me nuit, crois qu'il m'aide à pourvoir ;
 Bourde, vérité aujourd'hui m'est tout un ;
 Je retiens tout, rien ne sais concevoir,
 Bien accueilli, repoussé de chacun.

Prince clément, or vous plaise savoir
 Que j'entends moult et n'ai sens ni savoir :
 Partial suis, à toutes lois commun.
 Que sais-je plus? Quoi? Les gages ravoir,
 Bien accueilli, repoussé par chacun.

* * *

பூபாளம் பாடவேண்டிய நேரத்தில்
 நீலாம்பரி பாடுகின்றேன்!
 மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டே
 விழுந்து விடுவோமோ என்று அஞ்சுகின்றேன்!
 செல்வம் எனக்கிருந்தும்
 ஒன்றுமில்லாது தவிக்கின்றேன்!
 யாருக்கும் நான் வாரிசு இல்லை
 சொத்து கிடைக்காதா என்று ஏங்குகிறேன்!
 எங்கெங்கும் எனக்கு வரவேற்பு
 அனைவராலும் விரட்டப்படுகிறேன்!
 எதிலும் எனக்கு அக்கறை யில்லை
 ஓயாமல் உழைக்கின்றேன்!
 செல்வத்தைச் சேர்க்க எண்ணம்,
 ஆயினும் அதில் நாட்டமில்லை
 என்னிடம் உண்மை பேசுபவர்தாம்
 என்னை அதிகம் ஏமாற்றுபவர்!
 வெள்ளைநிற அன்னத்தைக் காட்டி
 இதுதான் அண்டங்காக்கை எனக்கூறுபவர்தாம்
 எனக்கு ஆப்த நண்பர்கள்!
 தீங்கெனக்கு இழைப்பவர்தாம்
 தம்மால் இயன்றவரை உதவுவதகச் சொல்கின்றர்!
 பொய்மை உண்மை இரண்டுமே எனக்கு ஒன்றுதான்!
 எனக்குப் புரியாத தொன்று மில்லை
 ஒன்றுமே புரியவில்லை!
 எங்கெங்கும் எனக்கு வரவேற்பு
 அனைவராலும் விரட்டப்படுகின்றேன்.
 கருணை மனங்கொண்ட மன்னவனே! எனக்குக்
 கல்வியோ அறிவோ ஆய்ந்துணர்கின்ற பண்போ
 சிறிதும் இல்லைதான் என்பதை ஒப்புக் கொள்கின்றேன்.
 பொதுச்சட்டத்துக்கு உட்பட்டவன்தான் நான்
 ஆயினும் விதிவிலக்கு கோருகின்றேன்!
 நான் கூற வேறு என்ன இருக்கிறது
 முன்பெனக்கு அளித்திட்ட மானியச் சலுகைகளை
 மீண்டும் தாருங்கள் எனக்கெஞ்சிக் கேட்பதன்றி ?
 ஆம் எங்கெங்கும் எனக்கு வரவேற்பு
 அனைவராலும் விரட்டப்படுகின்றேன்.

* * *

②

FRANÇOIS VILLON
(1431 – 1463)
BALLADE DES PENDUS

Frères humains qui après nous vivez,
N'ayez les coeurs contre nous endurcis,
Car, si pitié de nous pauvres avez,
Dieu en aura plus tôt de vous merci.
Vous nous voyez ci attachés cinq, six :
Quant à la chair, que trop avons nourrie,
Elle est pièce dévorée et pourrie,
Et nous, les os, devenons cendre et poudre.
De notre mal personne ne se rie,
Mais priez Dieu que tous nous veuille absoudre !

.....
La pluie nous a débués et lavés,
Et le soleil desséchés et noircis ;
Pies, corbeaux nous ont les yeux cavés,
Et arraché la barbe et les sourcils.
Jamais nul temps nous ne sommes assis ;
Puis çà puis là, comme le vent varie,
A son plaisir sans cesser nous charrie,
Plus becquetés d'oiseaux que dés à coudre.
Ne soyez donc de notre confrérie,
Mais priez Dieu que tous nous veuille absoudre !

* * *

②

(விய்யோ 1431 - 1463)
தூக்கில் தொங்கப்
போகிறவர்களின் இறைஞ்சல்

எங்களுக்குப் பின்னும் இப்பூவுலகில் வாழப்போகின்ற
மானிட சகோதரர்களே! எங்கள் நிலை கண்டும்
உங்கள் நெஞ்சைக் கல்லாக்கிக் கொள்ளாதீர்.
திக்கற்றோர் எங்களிடம் நீங்கள் அனுதாபம் காட்டினால்
உங்களுக்கு ஆண்டவன் விரைவில் கருணை செய்வான்
ஐந்தாறுபேர் நாங்கள் மரத்துடன் கட்டுண்டிருப்பதைக் காண்கிறீர்கள்
நாங்கள் உண்டு கொழுத்து வளர்த்த எங்கள் சதை
விரைவில் அழுகிச் சொட்டப்போகிறது
எங்கள் எலும்புகள் தூளாகிப் பொடியாகப்போகின்றன
எங்கள் துன்பங்கண்டு யாரும் எள்ளி நகையாடாதீர்
பதிலாக, எங்களை மன்னித்தருளுமாறு இறைவனிடம் வேண்டுகங்கள்

.....
எங்கள் உடல்கள் மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து
கறுத்த சருகாய்த் தொங்கப்போகின்றன
காக்கைகள் கழுகுகள் எங்கள் கண்களைக் குடைந்து
புருவங்களையும் மயிர்க்கால்களையும் கொத்திக் குதறப்போகின்றன
எங்கள் உடல்கள் காற்று வீசும் பக்கமெல்லாம்
ஓயாமல் ஊஞ்சலாடப் போகின்றன,
பறவைகள் மூக்கால் குத்தி சல்லடையாய்த்துளைக்கும் வரை!
எங்கள் நிலை உங்கள் யாருக்கும் வேண்டாம்
எங்களை மன்னித்தருளுமாறு இறைவனை வேண்டுகங்கள்.

* * *

விய்யோ தூக்கு தண்டனை விதிக்கப்பட்டு, சிறையில் இருந்தபோது எழுதப்பட்ட
கவிதை இது. கடைசி நேரத்தில் இவர் கருணை மனு ஏற்கப்பட்டு,
மரணதண்டனையிலிருந்து விடுதலை பெற்று நாடு கடத்தப்பட்டார்

③ **RONSDARD**
(1524 – 1585)
SONNET A HÉLÈNE

Quand vous serez bien vieille, au soir à la chandelle,
Assise auprès du feu, dévidant et filant,
Direz, chantant mes vers, en vous émerveillant :
Ronsard me célébrait du temps que j'étais belle.

Lors vous n'aurez servante oyant telle nouvelle,
Déjà sous le labeur à demi sommeillant,
Qui au bruit de Ronsard ne s'aïlle réveillant,
Bénissant votre nom de louange immortelle.

Je serai sous la terre et, fantôme sans os,
Par les ombres myrteux je prendrai mon repos.
Vous serez au foyer une vieille accroupie,

Regrettant mon amour et votre fier dédain.
Vivez, si m'en croyez, n'attendez à demain :
Cueillez dès aujourd'hui les roses de la vie.

* * *

③ **ரோசார் (1524 – 1585)**
ஒரு வித்தியாசமான
காதல்கவிதை

“ஓர் நாள், மூப்பின் முதிர்ச்சியில்
மங்கிய விளக்கொளியில்,
கணப்பு நெருப்பருகே அமர்ந்து குளிர்காய்ந்து நீ
இராட்டையைச் சுழற்றிக்கொண்டு இருக்கும் வேளையிலே,
நான் பாடிய கவிதைவரிகளை
இசைத்துக்கொண்டே வியப்புடன் கூறுவாய்
'என் இளமையின் அழகினை
எப்படி வர்ணித்திருக்கிறார் ரோசார்' என்று!”

உழைத்துக் களைத்து
அரைத்துக்கத்தில் இருக்கும் உன் வேலைக்காரி
ரோசார் என்ற பெயர்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்து
வியப்பாள்- எப்படி என் கவிதை வரிகள்
உனக்கு அமரத்துவம் அளித்திருக்கின்றன வென்று!'

'பூமிக்கு அடியில் நான் எலும்பற்ற ஆவியாய்
சொர்க்கத்தின் நிழலில்
இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கும் அவ்வேளையிலே,
நீ கூனிக் குறுகிய கிழவியாய், வீட்டினுள் முடங்கி,

என் காதலையும், கர்வத்துடன் நீ என்னைப் புறக்கணித்ததையும்
எண்ணி வருந்துவாய்.'
'நான் சொல்வதைக் கேள்
இத்தருணமே வாழ்ந்திடு நாளை எப்படியோ?
வாழ்வின் ரோஜா மலர்களை இன்றே கொய்திடு.'

* * *

Ronsard

④ JOACHIM DU BELLAY
(1522 – 1560)
LES REGRETS

Je me ferai savant en la philosophie,
En la mathématique et médecine aussi :
Je me ferai légiste et, d'un plus haut souci,
Apprendrai les secrets de la théologie :

Du luth et du pinceau j'ébatterai ma vie,
De l'escrime et du bal. Je discourais ainsi
Quand je changeai la France au séjour d'Italie.

O beaux discours humains ! Je suis venu si loin
Pour m'enrichir d'ennui, de vieillesse et de soin
Et perdre en voyageant le meilleur de mon âge.

Ainsi le marinier souvent pour tout trésor
Rapporte des harengs en lieu de lingots d'or,
Ayant fait, comme moi, un malheureux voyage.

* * *

Je n'écris point d'amour, n'étant point amoureux,
Je n'écris de beauté, n'ayant belle maîtresse,
Je n'écris de douceur, n'éprouvant que rudesse,
Je n'écris de plaisir, me trouvant douloureux :

* * *

④ துபெல்லே (1522 - 1560)
ஏமாற்றம்தானா என் வாழ்விலே ?

நோயினால் ஒடுக்கப்பட்டு துன்பத்தையே அனுபவித்த துபெல்லே தாய்நாடு விட்டு இத்தாலி வந்தார். ஆனால் அங்கும் அவர் கண்டது ஏமாற்றம்தான். அதை வெளியிடும் கசப்பான கவிதை வரிகள் இவை:

'நான் ஒரு தத்துவமேதையாகப் போகிறேன்.
கணிதத்தில் புலி, மருத்துவத்தில் பேரறிஞர்,
சட்ட விற்பன்னர், இன்னும் உயர்ந்த விஷயமாகிய
மதம் பற்றிய நுண்ணறிவில் மகான்

ஓவியம், இயல் இசை நாட்டியம், வாள்வீச்சு
எல்லாவற்றிலும் நிகரற்றுத் திகழ்ந்திடுவேன்
என்றெல்லாம் கனாக் கண்டேன்,
என் தாய்நாடு விட்டு இத்தாலி நாடு வந்தபோது.

பகட்டான பகற்கனவுகள்! இவ்வளவு தூரம் வந்து
அலுப்பும், முதுமையும் கவலையுமே நான் சம்பாதித்த சொத்து!
என் வாழ்க்கையின் மிகச் சிறந்த நாள்கள் பல
யாத்திரையிலேயே கழிந்ததுதான் மிச்சம்.

தங்கத்தைப் பாறைகளாய் வாரிவரும் நோக்கத்தில்
நெடுந்தூரம் கடற்பயணம் மேற்கொண்ட ஆர்வலர்கள்
சிறிய மீன்கள் சிலவற்றைக்கொண்டு
திரும்தும் சோகக்கதையானது என் சொந்தப் பயணமும்.

* * *

நான் காதலைப் பாடவில்லை,
யாரையும் காதலிக்காத காரணத்தால்;
நான் அழகைப் பாடவில்லை,
அழகியான ஒரு காதலி யின்மையால்;
நான் மென்மையைப் பாடவில்லை,
திண்மையையே அனுபவிப்பதால்;
நான் இன்பத்தைப் பாடவில்லை,
துன்பத்திலேயே உழன்று கொண்டிருப்பதால்.

* * *

5) **PIERRE CORNEILLE (1606 – 1684)**
HORACE – ACTE IV SC 1
IMPRECATIONS DE CAMILLE

Rome, l'unique objet de mon ressentiment!
 Rome, à qui vient ton bras d'immoler mon amant!
 Rome qui t'a vu naître, et que ton coeur adore!
 Rome enfin que je hais parce qu'elle t'honore!
 Puissent tous ses voisins ensemble conjurés
 Saper ses fondements encor mal assurés!
 Et si ce n'est assez de toute l'Italie,
 Que l'Orient contre elle à l'Occident s'allie!
 Que cent peuples unis des bouts de l'univers
 Passent pour la détruire et les monts et les mers!
 Qu'elle-même sur soi renverse ses murailles,
 Et de ses propres mains déchire ses entrailles!
 Que le courroux du ciel, allumé par mes vœux,
 Fasse pleuvoir sur elle un déluge de feux!
 Puissé-je de mes yeux y voir tomber ce foudre,
 Voir ses maisons en cendre et tes lauriers en poudre,
 Voir le dernier Romain à son dernier soupir,
 Moi seule en être cause, et mourir de plaisir!

* * *

ஃபிரஞ்சு செவ்வியல் இலக்கியத்தல் கொர்னேய், ரசின் ஆகியோர் இயற்றிய வரலாற்றுக் கவிதை நாடகங்கள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவை. Shakespearக்கு இணையாகப் பேசப்படும் இவர்களுடைய நாடகத்திலிருந்து சிலபகுதிகள் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

ரோமாபுரிக்கும், அயல்நாடான ஆல்ப் நாட்டுக்குமிடையே போர். மனித அழிவைத்தவிற்க இருபுறமும் மூன்று வீரர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்கள் போர் புரிவதென்றும், எஞ்சியிருக்கும் வீரரின் நாட்டிற்கு மற்றது அடிமை என்றும் உடன்பாடு. இதில் ரோம் நாட்டுக்குத் தன் வீரத்தால் வெற்றி தேடித்தந்தவன் Horace என்பவன். அவன் கொன்ற ஆல்ப் வீரர்களில் ஒருவனை அவனுடைய சகோதரி கமீய் காதலிக்கிறாள். தன் காதலன் கொல்லப்பட்ட செய்திகேட்டுத்துடித்துச்சினந்து சீறுகிறாள் கமீய் தன் சகோதரனிடம்:

5) **கொர்னேய் (1606 – 1684)**
பெண்மையின் சீற்றம்

(கமீய் தன் சகோதரனிடம்):

உன் ரோமாபுரிதான் இன்று என் சீற்றத்தின் ஒரே இலக்கு!
 எந்த ரோமாபுரிக்காக என் காதலனின் உயிரைப் பலிவாங்கினாயோ,
 எந்த ரோமாபுரியைப் பிறந்த நாடாக உன் இதயத்தில்
 ஏற்றிவைத்துப் போற்றுகிறாயோ,
 அந்த ரோமாபுரியை நான் வெறுக்கிறேன்! - சபிக்கிறேன்! ஆம்
 உன்னைப் புகழ்ந்து கௌரவிக்கிறது என்ற ஒரே காரணத்துக்காக;
 சுற்றியுள்ள நாடுகள் எல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து
 நிலைபெறாது நிற்கும் இதன் அஸ்திவாரத்தை அடியோடு சாய்க்கட்டும்!
 இத்தாலியின் முழுவலிமையும் ஒருகால் போதவில்லையெனில்
 கிழக்கிலும் மேற்கிலும் பரந்த இவ்வுலக நாடெல்லாம்
 ஒன்றாய்க் கூடித் திரண்டு உடனே இங்கு வரட்டும்!
 இடைப்பட்ட கடல்களையும் மலைகளையும் கடந்து வந்து
 இதை அழித்துத் தகர்த்துத் தவிடுபொடி ஆக்கட்டும்!
 ரோமின் அரண்மதில்கள் இடிந்து சரியட்டும்!
 தன் கைகளாலேயே இந்நாடு தன் குடலைப் பிடுங்கிக்
 குதறிக் கொள்ளட்டும்!
 என் சாபத்தின் வெம்மை விண்ணவரின் கோபத்தைக்கிளறி
 தீப்பிரளயத்தை இதன்மேல் பொழிந்திடச் செய்யட்டும்
 பெரிய இடியொன்று இங்கு விழுகின்ற காட்சியினைக்
 காண்பதே என் கண்களுக்கு இனிய விருந்தாகும்!
 இதன் வீடுகள் இடிந்து சாம்பலாகி அழியட்டும்!
 அந்த இடிபாடுகளில் புதைந்து உன் புகழும் மண்ணாகட்டும்!
 இந்நகரின் கடைசி மனிதனின் கடைசிமூச்சுப்
 பிரிவதை என் கண்குளிர நான் காணவேண்டும்!
 அதற்கு நான் மட்டுமே காரணம் என்கின்ற
 பூரிப்போடு நானும் மாள வேண்டும்!

* * *

Corneille

6 JEAN RACINE (1639-1699)

IPHIGÉNIE
Acte IV Sc. 4

Mon père
Cessez de vous troubler, vous n'êtes point trahi.
Quand vous commanderez, vous serez obéi.
Ma vie est votre bien. Vous voulez le reprendre :
Vos ordres sans détour pouvaient se faire entendre.
D'un oeil aussi content, d'un coeur aussi soumis
Que j'accepterais l'époux que vous m'aviez promis,
Je saurai, s'il le faut, victime obéissante,
Tendre au fer de Calchas une tête innocente,
Et respectant le coup par vous-même ordonné,
Vous rendre tout le sang que vous m'avez donné.

6 ரசீன் (1639 - 1699)
நரபலி : இஃபிழெனி

இந்நாடகத்தை இலியட்டிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது நகரைப் பிடிப்பதற்காக ஹெலனை மீட்பதற்காக கிரேக்கப்படைகள் எல்லாம் சுடற்கரையில் கூடி இருக்கின்றன. ஆனால் கப்பல்கள் எதுவும் புறப்பட இயலவில்லை. காரணம், சுடற்காற்று பாய்மரக்கப்பல்களுக்கு ஏற்றதாக இல்லை. வாயுதேவனை எவ்வாறு மகிழ்விப்பது என்பது பற்றி பூசாரிமூலம் குறிக்கேட்கப்படுகிறது. இஃபிழெனி என்ற பெண்ணைப் பவி கொடுத்தால்தான் கடவுளர் மகிழ்ந்து அனுகூலமான காரணை எழுப்புவர் என்று குறி சொல்கிறான் பூசாரி. இஃபிழெனி என்பது அங்குக் குழுமியிருக்கும் படைகளுக்குத் தளபதியாய் இருக்கும் அகாமெமனோனின் (Agamemnon) பெண். அவள் ஊரில் இருக்கிறாள். இஃபிழெனியை அழைத்துவர ஆட்கள் அனுப்பப்படுகிறார்கள். இக்கட்டத்தில்தான் நாடகக்கதை தொடங்குகிறது. பெற்ற பாசத்தால் கலங்கி தளபதி அகாமெமனோ இரகசியமாகத் தன் மனைவிக்கும் மகளுக்கும் வேறு துணுவர்களை அனுப்பிப் புறப்பட்டு வரவேண்டாம் என்று தகவல் அனுப்புக்கிறான். ஆனால் இச்செய்தி அவர்களை அடையும் முன்னரே அவர்கள் கிளம்பிவிடுகிறார்கள். இஃபிழெனியின் காதலன் சிற்றரசன் அஷில் (Achille). அவனும் அப்படையில் உள்ளான். அவர்களுடைய திரும்பத்தை முடிப்பதற்காகத்தான் அகாமெமனோ தம்மை வரச்சொல்கிறார் என்று நினைத்துக்கொண்டு தாயும் மகனும் வருகிறார்கள். ஆனால், இங்கு வந்தபின், இஃபிழெனி பவியாகப் போகிற செய்தி புலப்படுகிறது. இருவரும் திடுக்கிடுகிறார்கள். துக்கத்தின் எல்லைக்கே தள்ளப்படும் இஃபிழெனி தன் தந்தையிடம் சென்று முறையிடும் காட்சி நெஞ்சைப் பளக்கக் கூடியது. இதன் தரிழாகும் கீழே தரப்படுகிறது.

அப்பா!

கவலை வேண்டாம்!
யாரும் உங்களுக்குத் துரோகம் இழைக்கவில்லை.
உங்கள் கட்டளை நிறைவேற்றப்பட்டுவிடும்.

என் உயிர் எனக்கு நீங்கள் தந்தது.

நீங்களே அதைத் திருப்பிக் கேட்க விரும்பினால்
சுற்றி வளைத்துச் சொல்ல அவசியம் ஏதுமில்லை.

'இவரே உனக்கு மணாளன்' என நீங்கள் உரைத்தபோது
தயக்கம் ஏதுமின்றி முழுமனத்துடன் ஏற்றேனே;

அவ்வாறே இப்போதும் இணக்கமுடன் கீழ்ப்படிவேன்;

தேவையெனில் பூசாரியின் கைக்கொடுவானுக்கு

பாவமொன்றும் அறியா என் தலையைப் பவியாக நீட்டிடுவேன்;

உங்கள் கட்டளைக்கு உடனே கீழ்ப்படிந்து

நீங்கள் எனக்களித்த இவ்வுடலில் ஓடுகின்ற

இரத்தத்தை உங்களுக்கே திருப்பித் தந்திடுவேன்;

Si pourtant ce respect, si cette obéissance
 Paraît digne à vos yeux d'une autre récompense,
 Si d'une mère en pleurs vous plaignez les ennuis,
 J'ose vous dire qu'en l'état où je suis
 Peut-être assez d'honneurs environnaient ma vie
 Pour ne pas souhaiter qu'elle me fût ravie,
 Ni qu'en me l'arrachant un sévère destin
 Si près de ma naissance en eût marqué la fin.
 Fille d'Agamemnon, c'est moi qui la première,
 Seigneur, vous appelai de ce doux nom de père ;
 C'est moi qui si longtemps le plaisir de vos yeux,
 Vous ai fait de ce nom remercier les Dieux,
 Et pour qui, tant de fois prodiguant vos caresses,
 Vous n'avez point du sang dédaigné les faiblesses.
 Hélas! avec plaisir je me faisais conter
 Tous les noms des pays que vous allez dompter;
 Et déjà, d'Ilion présageant la conquête,
 D'un triomphe si beau je préparais la fête.
 Je ne m'attendais pas que, pour le commencer,
 Mon sang fût le premier que vous dussiez verser.
 Non que la peur du coup dont je suis menacée
 Me fasse rappeler votre bonté passée :
 Ne craignez rien; mon coeur, de votre honneur jaloux,
 Ne fera point rougir un père tel que vous;

...

ஆனாலும் உங்களுக்கு நான்தரும் மரியாதைக்கும்
 நீங்கள் விரும்புவதை நான்ஏற்கும் பணிவிற்கும்
 வேறேதேனும் பரிசாக அளிக்க நீங்கள் விரும்பினால்,
 கண்கலங்கி நிற்கும் என் தாய்க்குச் சமாதானம்
 என்ன கூறுவது என நீங்கள் அஞ்சினால்,
 தயக்கமின்றி நான் உரைப்பேன் நேற்றுவரை என்வாழ்க்கை
 அளவற்ற பேறுகளால் நிறைவுற்றே இருந்ததென.
 இவை நிலைத்திருக்க வேண்டுமே என்றுதான் அஞ்சினேன்
 பாழும் விதி இளமை மலருமுன்னே என் வாழ்விற்கு
 ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்து பேறுகள் அனைத்தையும்
 தட்டிப் பறித்துவிடும் என நான் நினைக்கவில்லை.
 மாமன்னர் அகாமெமனோ செல்வச்சிறுமகளாய்
 நான்தானே முதன் முதலில் அப்பாவென மழலையால்
 உங்களை அழைக்கின்ற பேறுதனைப் பெற்றேன்?
 எனைக்காணுந்தோறும் உங்கள் கண்களில்
 உவகை பொங்க இறைவனுக்கு நன்றி சொல்லி
 சீராட்டி எனைக் கொஞ்சி ரத்த
 பாசத்தின் பிணைப்புகளில் கட்டுண்டு மகிழ்ந்தீர்கள்
 அந்தோ! போர்களில் நீங்கள் வென்றுவரும்
 நாடுகளின் பெயரெலாம் ஆவலுடன் கேட்டறிவேன்!
 ட்ராய் கோட்டையை தகர்த்துத் திரும்பும்
 வெற்றிவிழா கொண்டாட ஏற்பாடுகளைக்கூட செய்துவிட்டேன்!
 அவ்வெற்றிக்கு முன்னேயே என்னுடைய ரத்தத்தை
 அச்சாரமாய் நீங்கள் கொட்டித்தர வேண்டிய நிலை
 வருமென்று பேதைநான் சற்றும் நினைக்கவில்லை.
 வரப்போகும் மரணத்தின் பயத்தினால் நடுங்கிக்
 கடந்தகால இனிய நினைவுக் குவியல்களை
 கிளறுகிறேன் என்றே எண்ணிட வேண்டாம்.
 நீங்கள் அஞ்சிடத் தேவை ஒன்றுமில்லை.
 புகழில் பொறாமைகொண்டு நான் ஒரு நாளும்தம்
 உங்களுக்கு இழுக்குத் தரும் செயல் எதுவும் செய்திடேன்.

...

Et si je n'avais eu que ma vie à défendre,
 J'aurais su renfermer un souvenir si tendre,
 Mais à mon triste sort, vous le savez, Seigneur,
 Une mère, un amant, attachaient leur bonheur.
 Un roi digne de vous a cru voir la journée
 Qui devait éclairer notre illustre hyménée.
 Déjà sûr de mon coeur à sa flamme promis,
 Il s'estimait heureux : Vous me l'aviez permis
 Il sait votre dessein; jugez de ses alarmes.
 Ma mère est devant vous et vous voyez ses larmes.
 Pardonnez aux efforts que je viens de tenter
 Pour prévenir les pleurs que je leur vais coûter.

* * *

Racine

என் வாழ்க்கை மட்டிலுமே பாதிக்கப்பட்டிருந்தால்
 என் உள்ளத்துக்குள்ளேயே உணர்ச்சிகளை அடக்கியிருப்பேன்.
 உங்களுக்குத் தெரியுமே - என்தாயும், அன்புக்காதலனும்
 தம் வாழ்வின் இன்பக்கனவுகளை என்றன்
 துயர்மிகு தலைவியுடன் பிணைத்திருக்கிறனர் என்று.
 உங்கள் தகுதிக்கு ஏற்ற இளவரசர்
 எங்கள் மணநாள் விடியலை எதிர்நோக்கி
 நம்பிக்கையோடு காத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்!
 என் இதயத்தை அவர்க்களித்தேன் உங்கள் அனுமதியுடன்
 இதுவே நல்இன்பமென இறுமாந்து அவர் இருக்கிறார்
 உங்கள் திட்டம் அவர்க்குத் தெரிந்தவுடன்
 அவர் அடையும் அதிர்ச்சி பற்றி சற்றே சிந்தியுங்கள்.
 என்தாய் இதோ எதிரே கண்கலங்கி நிற்கின்றாள்.
 எனக்குற்ற முடிவால் இவ்விரண்டு உள்ளங்களும்
 பெருக்கும் கண்ணீரைத் தவிர்க்கவென்றெண்ணியே
 உரைத்திட்டேன் மன்னியுங்கள்.

அங்கம் IV காட்சி 4

* * *

7 Jean Racine (1639 – 1699)
AMDROMAQUE
Acte III Sc. 8

Dois-Je les oublier, s'il ne s'en souvient plus?
Dois-je oublier Hector privé de funérailles,
Et traîné sans honneur autour de nos murailles?
Dois-je oublier son pere à mes yeux renversé,
Ensanglantant l'autel qu'il tenait embrassé?
Songe, songe, Céphise, à cette nuit cruelle
Qui fut pour tout un peuple une nuit éternelle;
Figure-toi Pyrrhus, les yeux étincelants,
Entrant à la lueur de nos palais brûlants,
Sur tous mes frères morts se faisant un passage,
Et, de sang tout couvert, échauffant le carnage;
Songe aux cris des vainqueurs, songe aux cris des mourants

.....

7 ரசீன் (1639 – 1699)
மறுமணமா?

'ஆந்த்ரோமாக்' எனும் நாடகக் கதை இலியட்டில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது. ட்ராய் நகர் கிரேக்கர்களால் அழிக்கப்பட்டபின் ட்ராய் தளபதி ஹெக்டோரின் வீர மரணத்துக்குப்பின் அவன்மனைவி ஆந்த்ரோமாக்கையும் சிறு குழந்தையையும் மன்னன் பீரூய்ஸ் தன் அடிமைகளாய்க் கைதிகளாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு அந்த்ரோமாக்கின் மீது காதல். அவள் தன்னை மணம் செய்துகொண்டால் அவளை அரசி ஆக்குவதாகவும் குழந்தையை இளவரசனாக் குவதாகவும் இல்லையேல் குழந்தை கிரேக்கர்களிடம் கொடுக்கப்பட்டுவிடும் அவர்கள் அதைக் கொல்லக் காத்திருப்பதாகவும் கூறி நெருக்கடி தருகிறான் பீரூய்ஸ். ஆந்த்ரோமாக் மனத்தில் போராட்டம்: கணவன்நினைவு எனும் கற்பநெறியா? குழந்தையைக் காப்பாற்ற வேண்டிய தாய் உள்ளமா?

தன் தோழியிடம் புலம்புகிறாள் ஆந்த்ரோமாக், போர்க்காட்சிகளின் கொடூரத் தன்மையை நினைவு கூர்ந்து:

அவன் மறந்திருக்கலாம் - நான் எப்படி மறக்கமுடியும்?
ஈமச் சடங்குகள் எவையுமே இல்லாமல்
எனதருமை ஹெக்டோரின் பூவுடல் புழுதியிலே
கோட்டை மதிற்சுவரைச் சுற்றியுள்ள தெருக்களிலே
இழுத்துச் செல்லப்பட்டதை மறந்திடத்தான் முடியுமா?
அவர் தந்தை ப்ரியாம் வாளால் வெட்டப்பட,
ஆறாய்ப் பெருக்கெடுத்த அவர் உடல்குருதி வெள்ளம்
புனித சந்நிதியைச் செந்நீரால் கழுவியதை
என் கண்களால் கண்டேனே! அதைத்தான் மறந்திடவா?
நினைத்துப்பார் தோழி, நினைத்துப்பார், பயங்கரமான அவ்விரவில்,
நம் மக்கள் நெஞ்சினிலே அழியாத நினைவுகளாய்
நிலைத்து நின்றுவிட்ட கோலத்தை நினைத்துப்பார்.
நாற்புறமும் தீயினுக்கு இரையான நம் அரண்மனைக்குள்
புகை சூழ்ந்த சவாலையின் மங்கிய ஒளியினிலே
கண்களில் கனல்பரக்க பீரூய்ஸ் நுழைந்து வந்த
கோரக் காட்சியினை மறக்கத்தான் முடிந்திடுமா?
இறந்த என் சகோதரர்களின் பிணக்குவியல் மீதேறிப்
பாய்ந்து போர்க்களத்தில் செந்நீரில் முழுக்காடி
பீரூய்ஸ் சொக்கரித்தது நம் நெஞ்சை விட்டகன்றிடுமா?
வெற்றி பெற்றோரின் வீரமுழக்கங்களும்
இறந்து கொண்டிருந்தோரின் ஈன ஓலங்களும்

.....

Dans la flamme étouffés, sous le fer expirants;
 Peins-toi dans ces horreurs Andromaque éperdue:
 Voilà comme Pyrrhus vint s'offrir à ma vue;
 Voilà par quels exploits il sut se couronner;
 Enfin, voilà l'époux que tu veux me donner.
 Non, je ne serai point complice de ses crimes;
 Qu'il nous prenne, s'il veut, pour dernières victimes.
 Tous mes ressentiments lui seraient asservis!
 CÉPHISE
 Hé bien, allons donc voir expirer votre fils:
 On n'attend plus que vous... Vous frémissiez, madame?
 ANDROMAQUE
 Ah! de quel souvenir viens-tu frapper mon âme!
 Quoi! Céphise, j'irais voir expirer encor
 Ce fils, ma seule joie, et l'image d'Hector?
 Ce fils, que de sa flamme il me laissa pour gage?
 Hélas! je m'en souviens : le jour que son courage
 Lui fit chercher Achille, ou plutôt le trépas,
 Il demanda son fils, et le prit dans ses bras :
 « Chère épouse, dit-il en essuyant mes larmes,
 « J'ignore quel succès le sort garde à mes armes;
 « Je te laisse mon fils pour gage de ma foi :
 « S'il me perd, je prétends qu'il me retrouve en toi.
 « Si d'un heureux hymen la mémoire t'est chère,
 « Montre au fils à quel point tu chérissais le père. »
 Et je puis voir répandre un sang si précieux!
 Et je laisse avec lui périr tous ses aïeux!

* * *

குருதிசொட்டும் ஈட்டிகள், புகையும் தீப்பந்தங்கள்
 இக்கோரக்காட்சிகள் ஊடே அபலையாய் நான் நின்றதை
 எண்ணிப்பார் தோழி. இவன் தான் நான்கண்ட பீரூய்ஸ்!
 இவைதான் அவனுடைய பராக்கிரமங்கள்!
 இவனைத்தான் மணந்துகொள்ளச் சொல்கிறாய் என்னை.
 முடியாது. இவனுடைய கொலைகளுக்கு நான் உடந்தையாக
 முடியாது. எங்களையும் வேண்டுமானால் கொன்று தீர்க்கட்டும்
 என் உள்ளத்துக் குமுறல்கள் அப்போது அடங்கிவிடும்.
தோழி: அப்படியென்றால், உங்கள் அருமை மகனும்
 கொலை செய்யப்படுவதைக்காணச் சென்றிடுவோம்... வாருங்கள்
 உங்கள் வருகைக்குத்தான் அங்கே காத்திருக்கின்றனர்.
 நான் சொல்வதே உங்களை நடுங்கிடச் செய்கிறதே...!
ஆந்த்ரோமாக் : போதும். எத்துணை கோர நினைவுகளால்
 என் இதயத்தைப் பிளக்கின்றாய்.
 இக்குழந்தை என் உயிர்க்கு எஞ்சிய ஒரே ஊன்றுகோல்.
 என்னருமை ஹெக்டோரின் எழில்மிகு மறுபதிப்பு!
 அன்பின் அடையாளமென அவரளித்த ஒரே செல்வம்!
 இச்செல்வத்தையும் பறிகொடுக்க என்றும் நான் சம்மதியேன்.
 அன்றொரு நாள் - நெஞ்சகலா நினைவு -
 அஷீல் உருவத்தில் விதி அவரை அழைத்தபோது
 தம் செல்லச் சிறுமகனை கொண்டு வரச்சொல்லி
 அன்புடன் கையில் தூக்கி உச்சிமுகர்ந்து
 என் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டுக் கூறினார்:
 « அன்பே, என் வீரத்துக்கும் வாளுக்கும் விதி
 பரிசென்ன தரப்போகிறது என்பதை நான் அறியேன்
 எனதன்பின் அடையாளச் சின்னமாய் இச்செல்வனை
 உன்னிடம் விட்டு நான் செல்கின்றேன். ஜாக்கிரதை!
 தந்தையை அவனிழந்தால் உன்னில் அவன் எனைக்காண்பான்.
 புனிதமான நம் திருமண உறவின் மேல் ஆணையிது! »
 தந்தையிடம் கொண்ட அன்பை இவன்மேல் பொழிந்திடுவாய்
 சீர்மிகு குலத்தோன்றல் எஞ்சிய இறுதி வாரிசு
 அரிய இவ்வுயிரும் குலத்தோடு அழிந்திடக் காண்பேனோ!

அங்கம் III - காட்சி 8

* * *

8 LA FONTAINE – FABLE
(1621 – 1695)

LES ANIMAUX MALADES DE LA PESTE

Un mal qui répand la terreur,
Mal que le Ciel en sa fureur
Inventa pour punir les crimes de la terre,
La peste (puisqu'il faut l'appeler par son nom),
Capable d'enrichir en un jour l'Achéron,
Faisoit aux animaux la guerre.
Ils ne mouroient pas tous, mais tous étoient frappés:
On n'en voyoit point d'occupés
A chercher le soutien d'une mourante vie;
Nul mets n'excitoit leur envie;
Ni loups ni renards n'épioient
La douce et l'innocente proie;
Les tourterelles se fuyoient :
Plus d'amour, partant plus de joie.

Le Lion tint conseil, et dit : « Mes chers amis,
Je crois que le Ciel a permis
Pour nos péchés cette infortune.
Que le plus coupable de nous
Se sacrifie aux traits du céleste courroux;
Peut-être il obtiendra la guérison commune.
L'histoire nous apprend qu'en de tels accidents
On fait de pareils dévouements.

...

8 லஃபோன் தேன் (1621 - 1695)
கொள்ளை நோய்

சுமார் 240க்கும் அதிகமான நீதிக் கதைகள் மூலமாகப் பிரபலமானவர் லஃபோன் தேன் - இவர் வரிகள் பல பழமொழியாக நிலைபெற்றுவிட்டன. அத்தொகுப்பிலிருந்து இரு நீதிக் கதைகளின் தமிழாக்கம்

காட்டிலே கொள்ளை நோய்!
பெயர் கேட்டாலே பார் நடுங்கும் நோய்!
உலகில் நடக்கும் மா பாதகச் செயல்களுக்குச்
சினங்கொண்ட கடவுள் உண்டாக்கிய தண்டனை! -
அது தான் கொள்ளை நோய்.
பெயரைச் சொல்லித்தீர வேண்டியிருக்கிறதே.
நரகம் முழுவதையும் நாள் ஒன்றில் நிரப்பவல்ல
கொடிய அந்நோயும் மிகத் தீவிரமாய்
விலங்கினத்தின்மேல் போர் தொடுத்தது போல் பாய்ந்தது.
அனைத்து விலங்குகளும் மடியவில்லைதான், எனினும்
எல்லா விலங்குக்கும் நோய் வந்து வாட்டியது.
மரணத்தின் வாயிலிருந்து மீள ஓர் ஊன்றுகோலினை
பற்றிடும் முயற்சிகூட செய்யவும் ஒண்ணாது
நல் இரையின்மீதுகூட நாட்டம் இழந்தன.
ஓநாயும் நரிகளும் கள்ளங்கபடறியா இளங்
குட்டி குஞ்சுகள் பக்கம் திரும்பிக் கூட பார்ப்பதில்லை.
கொஞ்சிக் குலவிடும் காதல் சிட்டுக்களும் கூட
பிரிந்து காததூரம் விலகியே பறந்தன.
காதலும் இல்லை, ஆதலின் இன்பமும் இல்லை.
தலைவர் சிங்கம் பேரவை கூட்டிப் பேசினார்.
எனதருமை மாக்களே!
நம் பாவத்தின் பலனாய்த்தான் நமக்கிந்த தண்டனையை
இறைவன் தந்துள்ளான் என்றே நான் நினைக்கின்றேன்.
நம்முள் பெரும்பாவி யாரோ அவரே முன்வந்து
தெய்வ சீற்றத்துக்குத் தன்னைப் பலியாய்த் தந்திட்டால்
ஒருகால் நம் எல்லோர்க்கும் விமோசனம் கிடைத்திடலாம்
இத்தகைய தெய்வ குற்றம் உற்ற காலத்தே
தக்க பிராயச்சித்தம் செய்தலே வழக்கமென்று
சரித்திரம் நமக்குப் பாடம் உரைக்கிறது.

...

Ne nous flattons donc point; voyons sans indulgence
 L'état de notre conscience.
 Pour moi, satisfaisant mes appétits gloutons,
 J'ai dévoré force moutons.
 Que m'avoient-ils fait? Nulle offense;
 Même il m'est arrivé quelquefois de manger
 Le berger.
 Je me dévouerai donc, s'il le faut : mais je pense
 Qu'il est bon que chacun s'accuse ainsi que moi :
 Car on doit souhaiter, selon toute justice,
 Que le plus coupable périsse.
 Sire, dit le Renard, vous êtes trop bon roi;
 Vos scrupules font voir trop de délicatesse.
 Eh bien! manger moutons, canaille, sottise espèce,
 Est-ce un péché? Non, non. Vous leur fîtes, Seigneur,
 En les croquant, beaucoup d'honneur;
 Et quant au berger, l'on peut dire
 Qu'il étoit digne de tous maux,
 Étant de ces gens-là qui sur les animaux
 Se font un chimérique empire. »
 Ainsi dit le Renard; et flatteurs d'applaudir.
 On n'osa trop approfondir
 Du Tigre, ni de l'Ours, ni des autres puissances,
 Les moins pardonnables offenses.
 Tous les gens querelleurs, jusqu'aux simples mâtins,
 Au dire de chacun, étoient de petits saints.
 L'Ane vint à son tour, et dit : « J'ai souvenance
 Qu'en un pré de moines passant,

...

தற்பெருமை யுரை வேண்டாம்; ஈவிரக்கம் ஏதுமின்றி
 நம் ஆத்ம சோதனையை நாமே செய்திடுவோம்.
 நானே தொடங்குகிறேன். அகோர என் பசிக்குணவாய்
 எத்தனையோ ஆடுகளை நான் விழுங்கி இருக்கின்றேன்
 இவை எனக்கிழைத்த தீங்குதான் என்ன? ஒன்றுமில்லை.
 இவையன்றி சில சமயம் நான் அடித்துத் தின்றதுண்டு,
 இடையனையும் கூடத்தான்.
 பலியாக என்னையே தருகின்றேன், தேவையெனில் - அதற்குமுன்
 என்னைப் போலவே நீங்கள் எல்லோரும் முன்வந்து
 செய்திட்ட பாவங்களை ஒளிவின்றி உரைப்பது
 நலமென்று நினைக்கின்றேன். காரணம் நம்மில்
 மிகப் பெரும் பாவியே பலியாதல் நீதியாகும்.
 நரியார் எழுந்தார் மொழிந்தார் : 'மன்னரில் மாணிக்கம் நீங்கள்!
 கருணைமிக்க மனத்தினால் ஏதேதோ பேசிவிட்டீர்
 ஆடுகளைப் போன்ற அறிவற்ற பிறவிகளை
 உண்பதைப் பாவம் என்றா பகர்வது? இல்லை இல்லை
 உங்கள் பற்களால் கடித்ததால் மிகப் பெரிய
 பேற்றினையன்றோ அவற்றுக்குத் தந்துவிட்டீர் ?
 இடையனைப் பொறுத்த மட்டில் அவனுக்கு எத்தகைய
 தண்டனையும் தரும் எனலாம், காரணம்,
 'விலங்கினம் யாவுமே தமக்கடிமை என்கிற
 கற்பனை இறுமாப்பில் திளைக்கின்ற கூட்டத்தைச்
 சேர்ந்தவனே இவனும்' என்ற இவ்வுரை கேட்ட
 துதிபாடும் புல்லர்கூட்டம் கால் தட்டிக் களித்தது.
 புலி கரடி போன்ற வலிமை மிகு விலங்குகளின்
 மன்னிக்க முடியாத பெருங் குற்றங்களைக் கூட
 யாரும் சிறிதேனும் கண்டு கொள்ளவேயில்லை
 கெட்ட மிருகங்களும் வெறும் நாய்களும் கூட
 தம்மைப் புனிதரெனத் தாமே வருணித்துக்கொண்டன !
 அடுத்து வந்த கழுதை சொன்னது :
 என் நினைவுக்கு வருவதெல்லாம்
 அன்றொரு நாள் கடும்பசியால் வாட்டமுற்று வருகையிலே
 தெருவோரம் கண்டேன் ஒரு புறம்போக்குப் புல்வெளியை

...

La faim, l'occasion, l'herbe tendre, et, je pense,
 Quelque diable aussi me poussant,
 Je tondis de ce pré la largeur de ma langue.
 Je n'en avois nul droit, puisqu'il faut parler net. »
 A ces mots on cria haro sur le Baudet.
 Un Loup, quelque peu clerc, prouva par sa harangue
 Qu' il falloit dévouer ce maudit animal,
 Ce pelé, ce galeux, d'où venoit tout leur mal.
 Sa peccadille fut jugée un cas pendable.
 Manger l'herbe d'autrui! quel crime abominable!
 Rien que la mort n'étoit capable
 D'expier son forfait : on le lui fit bien voir.

Selon que vous serez puissant ou misérable,
 Les jugements de cour vous rendront blanc ou noir.

(LIVRE VII - 1)

* * *

பசிக்கொடுமை, பசும்புல், சாதகமான சூழ்நிலை
 இவையன்றிப் பாழும் சாத்தானின் சதி வேலை
 உள்ளிருந்து என்னை உந்தித் தள்ளிடவே,
 நாவைச் சுழற்றியொரு வாய்ப்புல்லை மேய்ந்துவிட்டேன்
 உள்ளதை உரைப்பின், உரிமையெனக்கில்லை தான்
 சொல்லி முடிக்குமுன்னே 'ஐய ஹோ, அடப்பாவி'
 என்றெழுந்த கூக்குரலில் மன்றமே அதிர்ந்தது.
 நாவன்மை மிக்கதொரு வழக்குரைஞர் போல் ஓநாயும்
 வந்துற்ற துன்பங்கள் அனைத்துக்கும் காரணமே
 சொறித்தோல் போர்த்திய இச்சாம்பல் நிறக் கழுதையென்றும்,
 மாபாவிக் கழுதையிதை பலியிடத்தான் வேண்டுமென்றும்,
 தன் வாதத் திறமை காட்டி அவையிலே முழங்கியது.
 சிறு தவறுக்குக் கிடைத்த தீர்ப்பு மரணதண்டனை!
 ஆம்! மாற்றான் மண்ணில் ஓர் வாய்ப்புல்லினை மேய்வதுவோ!
 இதைவிடப் பெரும்பாவம் பாரினில் உள்ளதோ!
 மரணம் ஒன்றே இப்பாவத்துக் கேற்ற பிராயச்சித்தமாம்.
 நம் கழுதைக்கு அழுத்தமுடன் உணர்த்தப்பட்டதிப்பாடம்:

நீங்கள் வலியவரா எளியவரா என்பதற்குத் தக்கபடி
 நீதி மன்றத் தீர்ப்புக்கள் உங்களை
 நிரபராதி என்றோ,
 நீரே அபராதி என்றோ
 ஆக்கிவிடும் அறிந்திடுவீர் !

(தொகுதி 7-1)

* * *

De la fontaine & c.

9 LA FONTAINE - 2
LES GRENOUILLES
QUI DEMANDENT UN ROI

Les Grenouilles se lassant
De l'état démocratique,
Par leurs clameurs firent tant
Que Jupin les soumit au pouvoir monarchique.
Il leur tomba du ciel un Roi tout pacifique;
Ce Roi fit toutefois un tel bruit en tombant,
Que la gent marécageuse,
Gent fort sott et fort peureuse,
S'alla cacher sous les eaux,
Dans les joncs, dans les roseaux,
Dans les trous du marécage,
Sans oser de longtemps regarder au visage
Celui qu'elles croyoient être un géant nouveau.
Or c'étoit un Soliveau,
De qui la gravité fit peur à la première
Qui, de le voir s' aventurant,
Osa bien quitter sa tanière.
Elle approcha, mais en tremblant;
Une autre la suivit, une autre en fit autant :
Il en vint une fourmilière;
Et leur troupe à la fin se rendit familière
Jusqu'à sauter sur l'épaule du Roi.
Le bon sire le souffre, et se tient toujours coi.
Jupin en a bientôt la cervelle rompue :
« Donnez-nous, dit ce peuple, un roi qui se remue.
Le Monarque des Dieux leur envoie une Grue,
Qui les croque, qui les tue,
Qui les gobe à son plaisir;
Et Grenouilles de se plaindre,

...

9 லஃபோன்தேன் - 2
ஐனநாயகம் அலுத்து விட்டது.
மன்னராட்சிமுறை கோரிய தவளைகள்.

ஐனநாயகம் அலுத்துவிட்டது அக்குளத்துத் தவளைகளுக்கு ;
அவைபோட்ட கூச்சல் தாங்காமல்
கடவுள் தோன்றி அத்தவளைகளுக்கு
மன்னராட்சி முறை தந்தார்.
சமாதான விரும்பியான மன்னர் ஒருத்தரை
வானத்திலிருந்து அனுப்பிவைத்தார்.
ஆனாலும் குளத்தில் விழும்போது
அம்மன்னர் கிளப்பிய சத்தத்தில்,
மிகவும் பயமும் அசட்டுத்தனமும் கொண்ட தவளையினம்
தண்ணீருக்கு அடியிலும், புல் புதர்கள் உள்ளேயும்
சேற்றின் ஆழத்திலும் சென்று ஒளிந்து கொண்டன;
தம் மன்னரை ஒரு பெரிய பூதம் என நினைத்து
முகத்தை நேரில் பார்க்கவே பயந்தன வெகுகாலம்.
பெரிய மரக்கட்டைதான் அம்மன்னர்.
அதைக்கண்டு முதலில் பயந்து ஒதுங்கியது ஒருதவளை;
கட்டை மிதப்பதைக்கண்டு தன்
மறைவிடத்திலிருந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தது.
நடுங்கிக்கொண்டே மெல்ல நெருங்கியது.
அதனைத் தொடர்ந்தது மற்றொரு தவளை,
பின்னும் ஒன்று, இன்னும் ஒன்று, என
ஒரு பெரிய கூட்டமே சேர்ந்துவிட்டது.
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சகஜநிலை வந்தது.
ஒரு தவளை மன்னரின் தோள்மேல் தாவினது.
மன்னருக்குக் கஷ்டம்தான், இருந்தாலும் காட்டிக்கொள்ளவில்லை
கடவுளின் அமைதி மீண்டும் கலைந்தது.
செயல்திறன்மிக்கதொரு மன்னரை எங்களுக்குத் தாருங்கள்
எனக்கேட்ட தவளைகளுக்கு அனுப்பிவைத்தார் ஒரு கொக்கை.
கொக்கு தன் இஷ்டத்திற்குத்தவளைகளை
கொத்தித் தின்று மகிழ்ந்தது.
தவளைகள் மீண்டும் கடவுளிடம் முறையிட்டன.

...

Et Jupin de leur dire : « Eh quoi? votre désir
 A ses lois croit-il nous astreindre?
 Vous avez dû premièrement
 Garder votre gouvernement;
 Mais ne l'ayant pas fait, il vous devoit suffire
 Que votre premier roi fût débonnaire et doux :
 De celui-ci contentez-vous,
 De peur d'en rencontrer un pire. »

(Livre III - 4)

* * *

கடவுள் சொன்னார்:

« உங்கள் இஷ்டத்துக்குத் தக்கபடியெல்லாம்
 தெய்வ சங்கல்பம் இருக்க வேண்டுமா?
 உங்கள் முதல் ஆட்சி முறையினையே
 நீங்கள் வைத்துக்கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும்;
 அவ்வாறு செய்யவில்லை.
 உங்களுக்குக் கிடைத்த முதல்மன்னர்
 நல்லவராகவும் சாதுவாகவும் இருந்ததற்கு
 மகிழ்ச்சியடைந்திருக்க வேண்டும்;
 அடுத்து வருவது இதைவிட மோசமானதாக இருந்துவிட்டால்
 என நினைத்து இப்போதிருப்பதைக் கொண்டு
 திருப்தியடைந்து கொள்ளுங்கள்; »

(தொகுதி III - 4)

* * *

⑩ **MOLIÈRE (1622 - 1673)**
 «Et je hais tous les hommes...»

Non: elle est générale, et je hais tous les hommes:
 Les uns, parce qu'ils sont méchants et malfaisants,
 Et les autres, pour être aux méchants complaisants,
 Et n'avoir pas pour eux ces haines vigoureuses
 Que doit donner le vice aux âmes vertueuses.
 De cette complaisance on voit l'injuste excès
 Pour le franc scélérat avec qui j'ai procès.
 Au travers de son masque on voit à plein le traître;
 Partout il est connu pour tout ce qu'il peut être;
 Et ses roulements d'yeux et son ton radouci
 N'imposent qu'à des gens qui ne sont point d'ici.
 On sait que ce pied plat, digne qu'on le confonde,
 Par de sales emplois s'est poussé dans le monde,
 Et que par eux son sort de splendeur revêtu
 Fait gronder le mérite et rougir la vertu.
 Quelques titres honteux qu'en tous lieux on lui donne,
 Son misérable honneur ne voit pour lui personne;
 Nommez-le fourbe, infâme et scélérat maudit,
 Tout le monde en convient, et nul n'y contredit.
 Cependant sa grimace est partout bienvenue:
 On l'accueille, on lui rit, partout il s'insinue;
 Et s'il est, par la brigue, un rang à disputer,
 Sur le plus honnête homme on le voit l'emporter.

Le Misanthrope – Acte I. Sc -1

* * *

⑩ **மொலியேர் (1622 - 1973)**
 நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே...!

நான் எல்லா மனிதர்களையுமே வெறுக்கிறேன்:
 சிலரைத் தீயவர்கள், தீங்கிழைப்பவர்கள் என்ற காரணத்துக்காக;
 வேறு சிலரை,
 இத்தீய குணங்கள் நற்பண்புகள் நிறைந்த மனத்தில் எத்தகைய
 தீவிர வெறுப்பைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமோ, அந்த அளவுக்கு
 அருவருப்பைக் காட்டாமல் தீயவர்களிடம் தாட்சணியம்
 உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களே என்பதற்காக.
 எனக்குப் பாதகம் செய்யும் பச்சை அயோக்கியனிடம்
 அவர்கள் காட்டும் இணக்கம் அளவுக்கு அதிகமாகவே இருக்கிறது.
 முகமுடிக்குப் பின்னால் அவன் துரோகி என்பது நன்றாகவே தெரிகிறது.
 அவன் எத்தகையவன் என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்தது தான்.
 கண்களை உருட்டுவதாலும், குரலை அடக்கிப்பேசுவதாலும்
 இங்குள்ளவர் யாரும் ஏமாந்து போய்விடுவதில்லை
 இந்த வெட்கங்கெட்ட கயவன் எவ்வளவு கேவலமான
 செயல்களால் முன்னேறினான் என்பதும் அனைவருக்கும் தெரிந்ததே.
 அவற்றால்தான் இவன்நிலை பகட்டாய் ஜொலிக்கிறது.
 தகுதியைத்தள்ளி மிதித்து நேர்மையைத் தலைகுனிய வைத்து
 செல்லுமிடமெல்லாம் இவனுக்கு வெட்கங்கெட்ட விருதுகள்
 குவிந்தபோதும் கூட, இவனைக் கௌரவமானவன்
 எனச் சொல்வாரில்லை.
 புளுகன், எத்தன், வஞ்சகன், பித்தலாட்டக்காரன்
 என்று எதைச் சொல்லி இவனை அழைத்திட்ட போதிலும்
 யாரும் மறுக்கமாட்டார் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வார்.
 ஆனாலும் இவன் இளிக்கும் முகந்தான் எங்கும் காண்கிறது.
 இவன் நுழையாத இடமில்லை. அங்கெல்லாம் பல்லைக்காட்டிக்கொண்டு
 நின்று இவனை வரவேற்கப் பலபேர்!
 அடைய வேண்டிய பதவி என்று ஏதேனும் இருந்திட்டால்,
 கண்ணியமே உருவான சீலரைக் கூட தோற்கடிக்கும் இவன் சூழ்ச்சி.

மனித இனத்தையே வெறுப்பவர்
 (அங்கம் I காட்சி 1)

* * *

⑪ MOLIÈRE - 2
LES FEMMES SAVANTES
CHRYSALE

Qu'importe qu'elle manque aux lois de Vaugelas,
Pourvu qu'à la cuisine elle ne manque pas?
J'aime bien mieux, pour moi, qu'en épluchant ses herbes,
Elle accommode mal les noms avec les verbes,
Et redise cent fois un bas ou méchant mot
Que de brûler ma viande ou saler trop mon pot.
Je vis de bonne soupe et non de beau langage.
Vaugelas n'apprend point à bien faire un potage;
Et Malherbe et Balzac, si savants en beaux mots,
En cuisine, peut-être, auraient été des sots.

(Act II. Sc 7)

* * *

⑪ மொலியேர் - 2
அதிமேதாவிப் பெண்டிர்

[கவிதையிலும், அறிவியலிலும் தாம் அதிமேதாவிகள் என்று பகட்டாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் பெண்களின் ஆதிக்கத்தில் உள்ள ஒரு மேட்டுக்குடும்பத்தில் சமையல்காரியை வேலையை விட்டு நீக்க விழைகிறார்கள் அப்பெண்டிர். ஒரே காரணம்: அவள் கொச்சையாகப் பேசுகிறாள்; பேச்சில் இலக்கணப் பிழைகள் ஏராளம் என்பதுதான்! வீட்டு எஜமானரின் புலம்பல் இதோ...]

என் சமையல்காரி
தொல்காப்பிய* இலக்கணவிதிகளை மீறிவிட்டால் என்ன?
சமையல் வேலைக்கு ஒரு நாள் கூட வரத் தவறியதில்லை.
என்னைப் பொறுத்தவரை அவள் கீரையை சரிவர ஆய்ந்தால் சரி.
பெயர்ச்சொல்லைப் பன்மையிலும் வினைச்சொல்லை ஒருமையிலும்
சேர்க்கும் தவறு வந்தால் என்ன குடியா முழுகிவிடும்?
கறியைக் காந்த விடாமல் ரஸத்தில் உட்பை வாரிக் கொட்டாமல்
சமைக்கிறாளே! கொச்சையான சொற்களை நூறுதடவை
திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னால் என்ன?
நல்ல சாப்பாடுதான் என்வாழ்க்கைக்கு முக்கியமே தவிர,
இலக்கணச் சுத்தமான வாக்கியங்களா என் உயிருக்குத் தேவை?
நன்றாக வத்தல் குழம்பு வைப்பது எப்படி
என்று தொல்காப்பியர் சொல்லவில்லையே.
இளம்பூரணரும்* சேனாவரையரும்*
இலக்கணத்தில் வல்லுநராக இருக்கலாம்,
ஆனால் சமையல்கட்டில் விட்டால் அனேகமாக
அசடுதான் வழிவார்கள்.

அதிமேதாவிப் பெண்டிர்
(அங்கம் II காட்சி - 7)

* * *

* மூலத்தில் காணப்படும் சொற்கள் Vaugelas, Malherbes, Balzac எனும் ஃபிரஞ்சு இலக்கண வல்லுநரின் பெயர்கள்

Molière

⑫ VOLTAIRE (1694-1778)
LA BASTILLE

J'eus beau prêcher et j'eus beau me défendre,
Tous ces messieurs d'un air doux et bénin
Obligemment me prirent par la main :
« Allons, mon fils, marchons. » Fallut se rendre,
Fallut partir. Je fus bientôt conduit
En coche clos vers le royal réduit
Que près Saint-Paul ont vu bâtir nos pères
Par Charles Cinq. O gens de bien, mes frères,
Que Dieu vous gard' d'un pareil logement!
J'arrive enfin dans mon appartement.
Certain croquant avec douce manière
Du nouveau gîte exaltait les beautés,
Perfection, aises, commodités.
« Jamais Phébus, dit-il, dans sa carrière,
De ses rayons n'y porta la lumière;
Voyez ces murs de dix pieds d'épaisseur,
Vous y serez avec plus de fraîcheur. »
Puis, me faisant admirer la clôture,
Triple la porte, et triple la serrure,
Grilles, verrous, barreaux de tout côté :
« C'est, me dit-il, pour votre sûreté! »

* * *

⑫ வொல்தேர் (1694 - 1778)
பஸ்தீய் சிறை

[பஸ்தீய் என்பது பாரீஸில் இருந்த ஒரு கொடிய கோட்டைச்சிறை. இதில் தள்ளப்பட்டவர்கள் கதி என்னவாகும் என்று ஒருவராலும் கூற முடியாது. மன்னர்களின் யதேச்சாதிகாரத்தின் சின்னமாகக் கருதப்பட்டது. 1789 புரட்சி வெடித்தபோது, மக்கள் ஆவேச எழுச்சி கொண்டு கூட்டமாகச் சென்று இடித்துத் தரைமட்டமாக்கியது இதைத்தான். அந்த அளவுக்கு மக்களின் வெறுப்புக்குப்பாத்திரமானது இச்சிறைக்கூடம். இதில் தள்ளப்பட்டபோதிலும் கவிஞர் வொல்தேர் இச்சிறையை வருணிக்கும் நையாண்டி வரிகள் அவருடைய குணத்தைப் பிரதிபலிப்பவை.]

எத்தனையோ காரணங்கள் எடுத்துநான் இயம்பிடினும்
எனையழைக்க வந்தவர்க்கோ எனைவிடும் எண்ணமில்லை.
நழுவாப் பிடிகொண்டென் நற்கரம் தமைப்பற்றி
'தம்பி வா போகலாம், புறப்படு நீ' எனக்கனிவுடன் கூறிக்
குதிரைகள் பூட்டிய கோலமிகு சாரட்டில்
அரசுக்கோட் டைக்கிங்கு அழைத்தெனை வந்திட்டார்.
இது மேட்டுக் குடியினர்வாழ் வட்டாரம் ஐயமில்லை.
திரும்பும் திசையெங்கும் திகழ்வன இவையாவும்
செல்வச் சீமான்வாழ் சீர்மிகு மாளிகைகள்!
இச்சிறைகூட அன்றென் முன்னோர் காலத்தே
மாண்புமிகு மன்னர் ஐந்தாம்ஷார்ல் கட்டியது.
ஆயினும் எனதன்புத் தோழர்காள்! உங்களில்
யாருக்கும் இந்நிலைமை எந்நாளும் வரவேண்டா.
நான் உள்ளே புகுந்தவுடன் இத்தலத்தின் பெருமைகளை
விரிவாக எடுத்துரைத்தான் உள்ளுறை வாசியொருவன்:
'ஆதவனும் தானுதித்த அன்றுமுதல் இன்றுவரை
இதனுள்ளே எட்டிக்கூட பார்க்கவும் முடிந்ததில்லை!
சுவர்களும் பத்தடி; பின் குளுகுளுப்புக்குக் குறைவேது?
சுற்றிலும் பாருங்கள் வியப்பால் அயர்ந்திடுவீர்
அசைக்கவும் முடியாத மூன்றிரும்புக் கதவுகள்;
அவற்றில் தொங்கிருப்புப் பூட்டுகள் அவைமூன்று;
கரும்பொத்த இரும்புக் கம்பிகள்; தடிதாழ்ப்பாள்;
இவையனைத்தும் நம் பாது காப்புக்குத் தானாம்!'

* * *

13 VOLTAIRE - 2

POÈME SUR LE DÉSASTRE DE LISBONNE

O malheureux mortels! ô terre déplorable !
 O de tous les mortels assemblage effroyable !
 D'inutiles douleurs éternel entretien !
 Philosophes trompés qui criez, Tout est bien;
 Accourez, contemplez ces ruines affreuses,
 Ces débris, ces lambeaux, ces cendres malheureuses,
 Ces femmes, ces enfants l'un sur l'autre entassés,
 Sous ces marbres rompus ces membres dispersés;
 Cent mille infortunés que la terre dévore,
 Qui, sanglants, déchirés, et palpitants encore,
 Enterrés sous leurs toits, terminent sans secours
 Dans l'horreur des tourments leurs lamentables jours!
 Aux cris demi-formés de leurs voix expirantes,
 Au spectacle effrayant de leurs cendres fumantes,
 Direz-vous : « C'est l'effet des éternelles lois
 Qui d'un Dieu libre et bon nécessitent le choix? »
 Direz-vous, en voyant cet amas de victimes :
 « Dieu s'est vengé, leur mort est le prix de leurs crimes? »

...

13 வொல்தேர் (1694 - 1778) லிஸ்போன் நிலநடுக்கம்:

பரிதா பத்துக் குரிய மனிதஇனம் !
 துயர்மிகு உலக வாழ்க்கை! ஐயகோ!
 நாற்றமிகு பிணக்குவியல்கள் !
 மீளாச் சோகம்! மாளா வேதனை !
 'நிகழ்பவை எல்லாமே நன்மைக் கேதான்'
 எனத்தத்துவம் பேசி ஏமாந்த வீணர்களே! ஓடிவாருங்கள்!
 பயங்கர இவ்விடிபாடுகளைப் பாருங்கள்!
 தூளாகிப் போன கட்டடங்கள்,
 சிதைந்த மனிதப் பிண்டங்கள்,
 வெந்து தணிந்த சாம்பல் குவியல்கள்,
 பிணமாய்ப் போன பெண்டிர்,
 பால்மணம் மாறாப் பாலகர்கள் இவையனைத்தும்
 குப்பை மேடெனக் கோரமாய் இங்கே
 குவிந்து கிடப்பதை வந்து பாருங்கள்!
 சலவைக்கல் கட்டடத்தின் இடிபாடுகள்
 அவற்றின் அடியில் சிக்கிக் கிடக்கும்
 சிதைந்த உடல் உறுப்புகள்!
 வாய்ப்பிளந்து இப்புவி நொடியில் விழுங்கிய
 நூறாயிரம் உயிர், அந்தோ பரிதாபம்,
 உருக்குலைந்து குருதி வெள்ளத்தில் மிதந்து
 குற்றயிரும் குலையுயிருமாய்த் துடிதுடித்து
 உதவ யாருமின்றி நாதியற்று, மாளா
 வேதனைக்கோர் முடிவைத் தம் மரணத்தில்
 அடைகின்ற அவலத்தைப் பாருங்கள்!
 மனிதர் வெந்து குவிந்த சாக்காடு
 அவர்மரண ஓலத்தின் முனகலுக்குப் பதிலுரையாய்,
 கருணையே வடிவான பற்றற்ற அக்கடவுள்,
 காலத்தைக் கடந்து நிற்கும் தரும நியதிப்படி
 தந்த தண்டனை தகும் இது என்பீரோ?
 கடவுள் பழி தீர்த்துக்கொண்டார். இப்புவியில்
 அவரவர் செய்திட்ட பாவச் செயல்களுக்குத்
 தம் உயிரையே உரிய விலையாய்த் தந்திட்டார்.
 என்றே உரைக்க எவ்வாறு துணிந்திடுவீர்?

...

Quel crime, quelle faute ont commis ces enfants
 Sur le sein maternel écrasés et sanglants?
 Lisbonne, qui n'est plus, eut-elle plus de vices
 Que Londres, que Paris, plongés dans les délices?
 Lisbonne est abîmée, et l'on danse à Paris.

* * *

மொழியாக்கமாய்ச் செய்யப்பட்ட இக்கருத்துக்களைத் தமிழ்க் கவியாக்கித்தர
 என்னால் இயலவில்லையே என்றோர் மனக்குறை, வித்துவான் கங்காதரனிடம்
 வேண்டுகோள் விடுத்தேன். அவரும் மனமுவந்து இயற்றித்தந்த பாவடிவம் இதோ:

அளிதோ அம்ம எளிதாம் மானுடம்!
 அவலம் மிகுந்ததில் அவனி, அந்தோ!
 நாற்றமிகும் ஈமத் தோற்றமிகு குவைகள்!
 மீளாத் துயர்தரும் மாளாக் காட்சிகள்!
 'நிகழ்வன யாவும் திகழ்நலம் பயப்பன்'
 எனப்பெருந் தத்துவம் நினைப்பிடைப் பேசி
 ஏமாந்த வீணர்காள்! ஆமாம் ; நீர் ஓடி
 வம்மினோ, காணிய! விம்முறும் இன்ன
 கட்டட இடிபாடு துட்குறக் குவிந்தன!
 சிதைந்த மக்கள்தம் துதைந்த உடற்பொறை!
 வெந்து தணிந்த முந்துறு சாம்பர்!
 கவிந்த குப்பையாக் குவிந்த பிணமாக்
 கிளர்நலப் பெண்டிர் தளர்நடைப் பாலர்
 கிடக்கும் கோர விடக்கினைப் பார்மின்!
 சலவைக்கல் மாளிகை நிலவைமுன் பொழிந்தன
 துகளென இடிபடப், புகலென அவற்றடிச்
 சிக்குறச் சிதைந்தன, மக்களின் உடற்குறை!
 நூறா யிரம்உயிர் வேறா நொந்துடல்
 விரைந்தெழும் குருதியில் நிரந்துடன் மிதப்பன!
 குற்றுயிர் துடித்திட, உற்றிட உதவி
 நாடியே பெற்றிலார் கூடிய வேதனை
 முடிவினை மரணப் பிடியினில் காணும்
 கொடுமையைக் காண்மின்! படுமயா னத்திடைச்
 சாவிடை முனகல் ஓவில கேண்மின்!

தாய்மடியில் நசங்கிக் குருதியில் மிதக்கும்
 இப்பிஞ்சு பாலகர்கள் செய்திட்ட பாவமென்ன?
 கொண்டாட்டக் களிப்பில் கூடித் திளைக்கும்
 பாரீஸ், லண்டன் போன்ற பல நகரைவிட,
 தரை மட்டமாகத் தகர்ந்து போய்விட்ட
 லிஸ்போன் மட்டும்தான் நெறிகெட்ட நகரமோ?
 லிஸ்போன் அழிந்துபட, பாரீஸில் களிநடமா?...

* * *

அதிர்தரும் இதற்குநும் எதிர்விடை யாது?
 'அருளுரு வானவன் - தெருளுற மும்மைக்
 காலமும் கடந்த வாலறி வன்னவன் -
 வகுத்த நியதியின் மிகுத்த ஆணை
 விதித்த தண்டனை உதித்ததன் விளைவிது!
 'பொருந்துவது' எனவே இருந்துரைப் பீரோ?
 'பழிதீர்த்துக் கொண்டனன், விழிதீயின் ஈசன்!
 தத்தம் தீவினை நத்திட மாந்தர்
 தம்முயிர் விலையா இம்முறை தந்தனர்'
 என்றுநா உரைப்ப இன்றுநீர் துணிவிரோ!
 'தாய்மடி நசங்கிச் சேயுடல் குருதியில்
 மிதப்புற, இவைசெய் விதுப்புறு பாவமென்?
 உண்டாட்டுப் பயிலும் கொண்டாட்டுக் களிப்பில்
 லண்டன்பா ரீசென மண்டுபன் மாநகர்
 அன்ன யாவினும், சின்ன பின்னமாச்
 சிதைந்த லிஸ் போன்இத் துதைந்தெழில் நகரம்
 யாங்கனம் இழுக்கிற்று ஈங்கு?' எனச் சாற்றுமின்
 இந்நகர் பாழ்பட, அந்நகர் பாரீஸ்
 களிநடம் பயிலும்!

* * *

⑭ VOLTAIRE - 3
ÉPIGRAMMES

Jean-François Boyer évêque espère que le pape Benoît XIV le nommerait cardinal, ce qui ne manque pas d'irriter Voltaire.

En vain la fortune s'apprête
À t'orner d'un lustre nouveau ;
Plus ton destin deviendra beau,
Et plus tu nous paraîtras bête.
Benoît donne bien un chapeau,
Mais il ne donne point de tête.

* * *

N'a pas longtemps, de l'abbé de Saint-Pierre
On me montrait le buste tant parfait
Qu'on ne sus voir si c'était chair ou pierre.
Tant le sculpteur l'avait pris trait pour trait.
Adonc restai perplexe et stupéfait,
Craignant en moi de tomber en méprise :
Puis dis soudain : « Ce n'est là qu'un portrait ;
L'original dirait quelque sottise. »

* * *

Voltaire

⑭ வொல்தேர் - 3
நையாண்டி மடல்கள்

[எவ்விதத் தகுதியும் அற்ற பொயே என்பவரை போப்பாண்டவர் சார்டினலாகப் பதவி உயர்வு அளிக்கப்போகிறார் எனும் செய்தி கேட்டவுடன் வொல்தேர் அவருக்கு எழுதிய மடல்]
'அதிர்ஷ்ட தேவதை தங்களுக்கு இப்போது இன்னும் ஓர் ஏற்றத்தை அளிக்கப் போகிறதாமே! ஐயோ பாவம்! வீண் வேலை! புகழ்ஏணியில் நீங்கள் மேலே செல்லச்செல்ல மேலும் மேலும் வெளிப்படப் போவது, என்னவோ உங்கள் மடமைதான்! என்ன செய்வது? போப்பாண்டவர் பெனுவா தரக்கூடியது தலைக்கிரீடம் மட்டும்தான். புதிய தலையையா அவரால் படைத்துத் தரமுடியும்?

* * *

துயவர் செயின்ட் பீட்டர் அவர்களின் இடுப்பளவுச் சிலையொன்றை எனக்குக் காட்டினார்கள். அது கல்லில் செதுக்கப்பட்டதா, அல்லது சதையும் எலும்பும் உள்ள நிஜமனிதர்தானா என வித்தியாசமே தெரியவில்லை! அந்த அளவுக்குச் சிற்பி அதை அற்புதமாய் வடித்திருந்தார்! வியப்பில் பிரமித்துப் போய் நான் சிலையாய் உறைந்துபோனேன். பிறகுதான் பளிச்சென நினைவொன்று வந்தது. இது வெறுஞ் சிலையுருவம்தான்; நிஜமனிதராயிருந்தால் இவ்வளவு நேரமாய் அசட்டுத்தனமாக, தத்துப்பித்தென்று ஏதாவது உளறிக் கொட்டாமல் அவரால் இருக்க முடியாதே!

* * *

Savez-vous pourquoi Jérémie
A tant pleuré pendant sa vie?
C'est qu'en prophète il prévoyait
Qu'un jour Lefranc le traduirait.

* * *

Epigramme sur la mort de M. d'Aube, qui avait la réputation d'être ennuyeux.

«Qui frappe là ? dit Lucifer.
- Ouvrez, c'est d'Aube. » Tout l'enfer,
À ce nom, fuit et l'abandonne.

«Oh, oh! dit d'Aube, en ce pays
On me reçoit comme à Paris :
Quand j'allais voir quelqu'un, je ne trouvais personne.»

* * *

Le Franc என்பவர் புனிதர் மெரெமி நூல்கள் பலவற்றை ஹீப்ரூவிலிருந்து மொழிபெயர்த்தவர். அவர் மொழிபெயர்ப்புத் திறனைக் கிண்டல் செய்வது இப்பாடல்:

'புனிதர் மெரேமி தம்
வாழ்நாள் முழுவதும்
அழுது புலம்பி நொந்து
வேதனையோடுயிர் நீத்தார்.
ஏன் தெரியுமா?
திரிகால ஞானி, தீர்க்கதரிசி அவர்!
தாம் எழுதிய நூல்கள்
வருங்காலத்தில் ஒரு நாள்
Le Franc ஆல், அந்தோ,
மொழிபெயர்க்கப்படப் போகின்றனவே
என்பதை அன்றே அறிந்துகொண்ட
காரணமாகத்தான்.'

* * *

[D'Aube என்பவர் ஒரு 'படுபோர்' ஆசாமி. அவர் இறந்தபின் அவரைப் பற்றி வொல்தேர் எழுதிய கவிதை இது]

'நரக லோகத் தலைவன் கேட்டான்:
'யாரங்கே கதவைத் தட்டுவது?' என்று
'நான் தான் D'Aube வந்திருக்கிறேன்;
கதவைத் திறவுங்கள்.'
இப்பெயர் கேட்ட மறுநொடியே
நரகலோகத்தவர் மூலைக்கொருவராய்
ஓடி ஒளிந்துகொண்டனர்!
D'Aube கூறினார்: 'என்ன அதிசயம்?
இவ்வுலகம்கூடப் பாரீஸ் போல்தான் இருக்கிறது!
நான் நாடித் தேடிச் செல்பவர் எவரும்
இருப்பதில்லையே! என்ன விந்தையோ?'

* * *

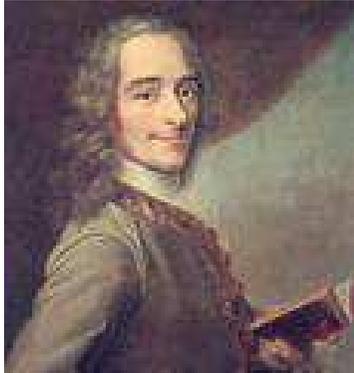
L'épigramme la plus célèbre contre Fréron est sans doute celle-ci :

L'autre jour, au fond d'un vallon,
Un serpent piqua Jean Fréron.
Que pensez-vous qu'il arriva ?
Ce fut le serpent qui creva.

* * *

Moins connue et pourtant aussi humoristique est la réponse de l'intéressé « Aurèle » - Fréron :

Un gros serpent mordit Aurèle;
Que croyez-vous qu'il arriva ?
Qu' Aurèle en mourut ? Bagatelle !
Ce fut le serpent qui creva.

Fréron எனும் எழுத்தாளரை வொல்தேருக்குப் பிடிக்காது. அந்த 'விஷமியான்' மனிதரைக் கிண்டல் செய்யும் பாட்டு இதோ:

'அன்றோரு நாள்
பொட்டல் வெளியதனில்
நச்சுப் பாம்பொன்று நறுக்கென்று கடித்தது,
நண்பர் ஃப்ரேரோனை.
நடந்ததென்ன தெரியுமோ?
ஐயோ பாவம் ! பொட்டென்று செத்து விழுந்தது
பாம்பு!'

* * *

Aurèle Fréron இதே உவமையை வைத்து வொல்தேரைப் பாம்பாக்கிப் பதிலடி கொடுத்தார். அந்தப் பாட்டிலும் நயமிருக்கிறது.

'நாக்கில் விஷமிக்க
நச்சுப் பாம்பொன்று
ஒரேலையும் தீண்டியது
உண்மைதான்; ஆனால்
அவர் இறந்தொழிந்தார்
என்றா நினைக்கிறீர்கள்?
அதுதான் இல்லை:
இதெல்லாம் அவருக்குக் கொசுக்கடி மாதிரி.
செத்தது என்னவோ பாம்புதான்!'

* * *

(15) ANDRÉ CHÉNIER (1762 – 1794)
LES IAMBES

Comme un dernier rayon, comme un dernier zéphyr
Animent la fin d'un beau jour,
Au pied de l'échafaud j'essaye encor ma lyre.
Peut-être est-ce bientôt mon tour.
Peut-être avant que l'heure en cercle promenée
Ait posé sur l'email brillant
Dans les soixante pas où sa route est bornée,
Son pied sonore et vigilant,
Le sommeil du tombeau pressera ma paupière.
Avant que de ses deux moitiés
Ce vers que je commence ait atteint la dernière,
Peut-être en ces murs effrayés
Le messenger de mort, noir recruteur des ombres,
Escorté d'infâmes soldats,
Ébranlant de mon nom ces longs corridors sombres,
Où seul dans la foule à grands pas
J'erre, aiguisant ces dards persécuteurs du crime,
Du juste trop faibles soutiens,
Sur mes lèvres soudain va suspendre la rime;
Et chargeant mes bras de liens,
Me traîner amassant en foule à mon passage
Mes tristes compagnons reclus,
Qui me connaissaient tous avant l'affreux message,
Mais qui ne me connaissent plus.
Eh bien ! J'ai trop vécu. Quelle franchise auguste,
.....
Allons, étouffe tes clameurs;
Souffre, ô coeur gros de haine, affamé de justice.
Toi, vertu, pleure si je meurs.

* * *

(15) ஆந்த்ரே ஷெனியே (1762 - 1794)
அஸ்தமனம்

அந்திமாலையின் ஒளிக்கதிரும் இளங்காற்றும்,
முடியப்போகும் பகல்பொழுதை
இறுதியாக மீண்டும் ஒரு முறை முத்தமிட்டுத் தழுவிச்
சிலிர்த்துச் செய்வது போல்,
தூக்குமேடையின் விளம்பில் நின்றுகொண்டு
கவிதை வீணையை மீட்டுகின்றேன் நான்.
அடுத்துப் போகவேண்டியவன் நானாகவும் இருக்கலாம்.
அறுபது முறை அடிமேல் அடிவைத்துத்
தன் வட்ட வரம்புக்குள் சுற்றுலா வலம்வரும் மணித்துளி
பளபளக்கும் தட்டின்மேல் தன் பாதத்தைப் பதித்து
ஒலியெழுப்பத் தப்பாது. அதற்கு முன்னதாகவே கூட
மீளா நீள்துயில் என் கண்ணிமையை மூடிடலாம்.
ஆவிகளை அழைத்துச் செல்ல யமதர்மன்,
கிங்கரராம் காவலர்கள் சூழவந்து,
இருள் சூழ்ந்த இச்சிறையின் நெடுந் தாழ்வாரச் சுவர்கள்
பயத்தால் நடுங்கிட, என் பெயர் கூவி அழைக்கப் போகின்றான்.
நானோ தனியாகக் கால்வீசி உலவிக் கொண்டிருக்கின்றேன்;
என் சொல்லம்புகளைச் சீவிக் கூர் தீட்டிக்கொண்டிருக்கின்றேன்.
நைந்தவை தாம் எனினும்
நிரபராதிகளுக்கு இவைதாமே ஊன்றுகோல்?
தொடங்கிய இக்கவிதை வரி என் உதட்டிலே உறைந்துபோய்
பாதியிலே நின்றிடச் செய்தாலும் செய்திடுவான் காலவன்!
கைகளைக் கட்டி எனை இழுத்துச் செல்லும் வழியெல்லாம்,
துயரில் துவண்ட என் தோழர்கள் சிலரையும்
என்னுடன் சேர்த்து வண்டியில் வாரிச் செல்ல வந்திடுவான்.
குலைநடுங்கும் இச்செய்திக்கு முன் இவர்கள் அனைவருமே
எனை அறிந்தவர்தாம்! ஆனால்
இனி அவர்களுக்கு என்னைத் தெரியாது!
போகட்டும் ! நான் மிக அதிகம் வாழ்ந்துவிட்டேன்...
.....
போதும் என் புலம்பல்கள்!
நீதிக்காக ஏங்கி நின்று வெறுப்பால் நிறைந்த என் நெஞ்சமே!
நீ துன்பப்படு.
ஓ தர்மமே ! நான் இறந்தால் நீ கண்ணீர் விடு!

* * *

16 LAMARTINE (1790 - 1869)

Le lac

Ainsi, toujours poussés vers de nouveaux rivages,
Dans la nuit éternelle emportés sans retour,
Ne pourrions-nous jamais sur l'océan des âges
Jeter l'ancre un seul jour?

Ô lac! l'année à peine a fini sa carrière,
Et près des flots chéris qu'elle devait revoir,
Regarde! Je viens seul m'asseoir sur cette pierre
Où tu la vis s'asseoir!

Tu mugissais ainsi sous ces roches profondes ;
Ainsi tu te brisais sur leurs flancs déchirés ;
Ainsi le vent Jetait l'écume de tes ondes
Sur ses pieds adorés.

Un soir, t'en-souvient-il? nous voguions en silence ;
On n'entendait au loin, sur l'onde et sous les cieux,
Que le bruit des rameurs qui frappaient en cadence
Tes flots harmonieux.

Tout à coup des accents inconnus à la terre
Du rivage charmé frappèrent les échos ;
Le flot fut attentif, et la voix qui m'est chère
Laissa tomber ces mots :

« O temps, suspends ton vol ! et vous, heures propices,
Suspendez votre cours !

...

16 லமார்த்தீன் (1790 - 1869)

ஏரி

இதே போலத்தான் புதுப்புது கரைகள் நோக்கி ஓயாமல் தள்ளப்பட்டு
நிரந்தர இருட்கூழலில் திரும்பவே முடியாமல்
இழுத்துச் செல்லப்படும் நாங்கள்
காலமாம் பெருங்கடலில் நாளொன்றேனும்
நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்றிருக்க இயலாதோ?

ஏரியே ! முழுதாய் ஆண்டொன்றும் போனதுவே !
இனிய உன் அலை காண மீண்டும்
அவள் இங்கு வந்திருக்கவேண்டும்.
ஆனால் பார்! அவள் அமர்ந்திருக்கக் கண்டாயே அதே கல்மேல்
நான் மட்டும் வந்தின்று தனியாய் அமர்ந்துள்ளேன் !

இதேபோல்தான் அன்றும்
இப்பாறைகள் ஆழத்தில் நீ ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டிருந்தாய்,
இதேபோல்தான் இவற்றின் பிளவுற்ற இருபுறமும்
மோதிச் சிதறி நீரைத் தெளித்துக்கொண்டிருந்தாய்,
இதேபோல்தான் காற்றும் மிதக்கும் நுரைமலர் எடுத்து
அவள் புனித பாதங்களில் அர்ச்சித்துக்கொண்டிருந்தது.

நினைவிருக்கிறதா? மாலைப் பொழுதினில் அன்றொரு நான்
நாங்கள் மௌனமாய்ப் படகில் உலாவந்தோம்
தூரத்தில் எங்கோ தொடுவானில்
சுருதி சேர்த்த நீரலைமேல் துடுப்புகள்
சீராகத் தாளமிடும் ஓசை.

திடீரென்று அப்போது இவ்வைய மறியாக் குரலொன்று
மயக்கத்தில் கட்டுண்ட கரைகளில் எதிரொலித்தது.
உற்றுக் கேட்டன நீரலைகள்.
என் அன்புக்குரிய அவ்வினிய குரல்
முத்தாய் உதிர்த்த சொற்களிலை :

'ஓ காலமே, பறந்து செல்வதைச் சற்றே நிறுத்து !
இனிய மணித்துளிகளே.
சற்றே நில்லுங்கள் !

...

Laissez-nous savourer les rapides délices
Les plus beaux de nos jours !

« Assez de malheureux ici-bas vous implorent :
Coulez, coulez pour eux ;
Prenez avec leurs jours les soins qui les dévorent ;
Oubliez les heureux.

« Mais je demande en vain quelques moments encore,
Le temps m'échappe et fuit ;
Je dis à cette nuit : « Sois plus lente » ; et l'aurore
Va dissiper la nuit.

« Aimons donc, aimons donc ! De l'heure fugitive,
Hâtons-nous, jouissons !
L'homme n'a point de port, le temps n'a point de rive;
Il coule, et nous passons ! »

Temps jaloux, se peut-il que ces moments d'ivresse,
Où l'amour à longs flots nous verse le bonheur,
S'envolent loin de nous de la même vitesse
Que les jours de malheur ?

Hé quoi ! N'en pourrions-nous fixer au moins la trace?
Quoi ! passés pour jamais ? quoi ! tout entier perdus?
Ce temps qui le donna, ce temps qui les efface,
Ne nous les rendra plus?

...

எம் வாழ்வின் விரைந்தோடும் இன்பச் சுகபோகத்தை
துய்த்துக் களிக்க எமை விடுங்கள்.

துன்பத்தில் உழலும் எத்தனையோ மாந்தர்
இவ்வுலகில் உங்களிடம் மன்றாடி வேண்டுகின்றார்.
அதிவிரைவு வேகத்தை அவர்பால் காட்டுங்கள்.
அவர்தம் விடிவிலாத் துயரினையும்
சோக வாழ்வினையும் ஒருசேர முடித்தீடுங்கள்.
இன்புற்றிருப்போரை மறந்தீடுங்கள்.

இன்னும் சில நொடிகளுக்காக வீணே வேண்டி நின்றேன்
காலம் என் கட்டுக்கு அடங்காமல் பறக்கிறது.
இரவே, உன்னிடம் இறைஞ்சுகின்றேன்
மெல்லப்போ ! அந்தோ !
இரவை விழுங்கிட வைகறையும் வந்ததுவே !

காதலிப்போம் ! களித்திருப்போம் !
ஓடும் இன்பநொடிகளை அவசரமாய் அனுபவிப்போம் !
மனிதனுக்கு ஓய்ந்திருக்கத் துறையில்லை.
காலத்துக்கோ கரையில்லை.
அது ஓடிக்கொண்டே யிருக்கிறது.
நாம் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறோம்.

காலமே ! உனக்குத்தான் எத்தனை பொறாமை ?
வற்றாத அருவியாய்க் காதல் எங்கள்மேல்
இன்பத்தைப் பொழிந்து போகத்தில் ஆழ்த்திடும்
இவ்வினிய மணித்துளிகள்
சோகமிரு நாள்கள் ஊர்ந்து நகர்வதுபோல்
ஏன் மெல்ல ஆடி அசைந்து செல்லக் கூடாதோ?

பின் என்ன ? சுவடுகளாய்க் கூட எதனையும்
யாம் பதிக்க இயலாதோ ? இறுதியாய்
முற்றிலுமாய் மறைந்துபோகத்தான் வேண்டுமோ ?
அளித்த அதே காலம் அழித்துப்
பறித்தவற்றைத் திரும்பத் தாராமல்
கொண்டு செல்லப் போகிறதோ ?

...

Eternité, néant, passé, sombre abîmes,
Que faites-vous des jours que vous engloutissez?
Parlez : nous rendrez-vous ces extases sublimes
Que vous nous ravissez ?

O lac ! rochers muets ! forêt obscure !
Vous que le temps épargne ou qu'il peut rajeunir,
Gardez de cette nuit, gardez, belle nature,
Au moins le souvenir !

Qu'il soit dans ton repos, qu'il soit dans tes orages,
Beau lac, et dans l'aspect de tes rians coteaux,
Et dans ces noirs sapins, et dans ces rocs sauvages
Qui pendent sur tes eaux !

Qu'il soit dans le zéphyr qui frémit et qui passe,
Dans les bruits de tes bords par tes bords répétés,
Dans l'astre au front d'argent qui blanchit ta surface
De ses molles clartés !

Que le vent qui gémit, le roseau qui soupire,
Que les parfums légers de ton air embaumé,
Que tout ce qu'on entend, l'on voit ou l'on respire,
Tout dise : «Ils ont aimé !»

* * *

நித்தியமே ! சூனியமே !
இறந்தகாலமே ! இருள்பாதாளமே !
எடுத்து விழுங்கும் நாட்களை யெல்லாம்
நீங்கள் என்னதான் செய்கின்றீர்கள் ? பதில் கூறுங்கள்,
எம்மிடமிருந்து தட்டிப் பறித்துச்செல்லும்
இன்பக்களிமிகு இவ்வினிய நேரங்களை
மீண்டும் எம்மிடம் திரும்பித் தருவீர்களா ?

தீர்த்தக்கரையே ! மௌனப்பாறைகளே !
இருள் அடர்ந்த காடுகளே !
காலம் உங்களைத் தீண்டுவதில்லை
ஒருகால் தொட்டாலும்
அது உங்களைப் புதுப்பிக்க வல்லது
எழில்மிகு இயற்கையே ! இவ்விரவின் நினைவை
மட்டுமாவது பத்திரமாய்ப் போற்றிவை.

எழில்சூழ் ஏரியே ! இது உன் அமைதியின்கண் உறையட்டும்,
வீசும் புயல் காற்றுக்குள் இதனை வைத்துக்கொள்,
மலர்ந்து சிரிக்கும் குன்றுகளிடை இருக்கட்டும்.
நெடிதுயர்ந்த சவுக்கமரத் தோப்பின் இருட்டினிலோ,
அல்லது நீரின்மேல் எட்டிப்பார்த்துத்
தொங்கும் இப்பாறைக்குள்ளோ,
எங்கோ ஓரிடத்தில் இதை வைத்துக் காப்பாற்று.

சிலிர்த்து உலாவரும் இளந்தென்றல் காற்றுக்குள்ளோ,
கரைக்குக் கரை மோதி எதிரொலிக்கும் ஓசைக்குள்ளோ,
உன் நீரின்மேல் தண்ணொளியைப் பாலாய் பொழிந்து வரும்
வெள்ளி முகங்கொண்ட வெண்ணிலவாம் அதனுள்ளோ,
எங்கோ ஓரிடத்தில் பத்திரமாய்க் காத்துவை.

விசித்து அழும் காற்று, விம்மும் நாணல்
காற்றிலே கலந்து மெல்லக் கமழும் நறுமணம்,
கேட்பவை, காண்பவை, நுகர்பவை என அனைத்தும்
நாங்கள் காதலித்தோம் என்பதற்குக்
கட்டியம் கூறட்டும்.

* * *

①7 LAMARTINE - 2
ODE SUR LES RÉVOLUTIONS

Marchez! l'humanité ne vit pas d'une idée !
Elle éteint chaque soir celle qui l'a guidée,
Elle en allume une autre à l'immortel flambeau :
Comme ces mots vêtus de leur parure immonde,
Les générations emportent de ce monde
Leurs vêtements dans le tombeau.

* * *

①8 LAMARTINE - 3
Isolement

Que me font ces vallons, ces palais, ces chaumières,
Vains objets dont pour moi le charme est envolé ?
Fleuves, rochers, forêts, solitudes si chères,
Un seul être vous manque, et tout est dépeuplé

Quand la feuille des bois tombe dans la prairie,
Le vent du soir s'élève et l'arrache aux vallons;
Et moi, je suis semblable à la feuille flétrie :
Emportez-moi comme elle, orageux aquilons

* * *

①7 லமார்த்தீன் - 2
புரட்சிக்கொள்கைகள்

ஓ மனிதா!
நடந்து கொண்டேயிரு,
மானுடம் ஒரே ஒரு கருத்தை மட்டுமே
நம்பித்தானா வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது ?
நேற்றுவரை அதனுக்கு வழிகாட்டிக்கொண்டிருந்த
கருத்தெனும் தீபச்சுடரை இன்று மாலை அணைத்துவிட்டது!
அழிவறியாப் பேரொளியில்
வேறொன்றினை ஏற்கிறது இன்று.
ஓவ்வொரு தலைமுறையும்
இவ்வுலகிலிருந்து தான் உடுத்திய முடைநாற்ற மெடுக்கும்
ஜோடனைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
வெற்று கோஷங்கள் எனும் ஆடைகளையும் தன்னுடன்
கல்லறைக்கு எடுத்துச்சென்று விடுகிறது.

* * *

①8 லமார்த்தீன் - 3
ஒரே ஒரு ஜீவன் தான் இங்கில்லை

இந்த மலைகள் மாளிகைகள், குடில்கள், இவற்றால் யாது பயன்?
எனக்கு இனி இவை வீண் சடப்பொருள்களே!
இவற்றுடன் ஒட்டியிருந்த ஈர்ப்பு எங்கோ பறந்து போய்விட்டதே!
நதிகளே, பாறைகளே, இனிமை மிகு தனிமை சூழ் காடுகளே,
ஒரே ஒரு ஜீவன்தான் இங்கே குறைகிறது ஆயினும்
அனைத்தும் வெறுமைநிறை பாலையாய்க் காண்கிறதோ !

பழுத்த இலையொன்று மரத்திலிருந்து புல்தரையில் விழ
மாலைக்காற்றத்தை உலகினின்று எடுத்து உயரே
எங்கோ தூக்கிச் சென்றுவிடும்.
நானும் சருகாய்ப் போன இலைபோல்தானே!
சுழன்றடிக்கும் சூறாவளியே,
என்னையும் அவ்வாறே தூக்கிச் செல்!

* * *

(19)

LAMARTINE - 4
La Vigne et la Maison

Printemps après printemps, de belles fiancées
Suivirent de chers ravisseurs,
Et, par la mère en pleurs sur le seuil embrassées,
Partirent en baisant leurs sœurs.

Puis sortit un matin pour le champ où l'on pleure
Le cercueil tardif de l'aïeul,
Puis un autre, et puis deux; et puis dans la demeure
Un vieillard morne resta seul!

Puis la maison glissa sur la pente rapide
Où le temps entasse les jours;
Puis la porte à jamais se ferma sur le vide,
Et l'ortie envahit les cours!

* * *

(19)

லமார்த்தீன் - 4
பூர்வீக வீடு

ஆண்டொன்று தவறாமல் வசந்தம் மலர்ந்தவுடன்,
வீட்டு வாசல் வரை கண்களில் நீர் மல்க
பெற்றவள் அணைத்துவர, தங்கையர் முத்தமிட,
மணக்கோலம் பூண்ட அழகிய மங்கையர்
தம் கைப்பிடித்த கணவரைப்
பின்தொடர்ந்தேகிச் சென்றனர்.

பிறகு ஒருநாள் காலை
காலனும் மறந்துவிட்ட பெரியவரின் பிணம் சுமந்து
பாடை ஒன்று இடுகாடு ஏகியது !
பிறகு அதனைத் தொடர்ந்து இன்னொன்று,
பிறகு மேலும் இரண்டு,
பிறகு அவ்வில்லத்தில்
சோகத்தை முழுவதுமாய்ச் சுமந்துகொண்டு
முதியவர் ஒருவர் மட்டும் இருந்துவந்தார் தனியாக !

பிறகு காலம் நாள்களைக் கட்டுக்கட்டாய் விழுங்க
அவ்வீடும் சரிவுநோக்கி வேகமாய்ச் சாய்ந்தது
காலி வீட்டின் வாயிலை
ஒரு கதவு மூடியது நிரந்தரமாய்!
காஞ்சொறிச் செடிகள் எங்கும் மண்டின!

* * *

② VIGNY (1797 – 1863)
La mort du loup

...Le Loup vient et s'assied, les deux jambes dressées
Par leurs ongles crochus dans le sable enfoncées.
Il s'est jugé perdu, puisqu'il était surpris,
Sa retraite coupée et tous ses chemins pris;
Alors il a saisi, dans sa gueule brûlante,
Du chien le plus hardi la gorge pantelante
Et n'a pas desserré ses mâchoirs de fer,
Malgré nos coups de feu qui traversaient sa chair
Et nos couteaux aigus qui, comme des tenailles,
Se croisaient en plongeant dans ses larges entrailles,
Jusqu'au dernier moment où le chien étranglé,
Mort longtemps avant lui, sous ses pieds a roulé.
Le Loup le quitte alors et puis il nous regarde.
Les couteaux lui restaient au flanc jusqu'à la garde,
Le clouaient au gazon tout baigné dans son sang;
Nos fusils l'entouraient en sinistre croissant.
Il nous regarde encore, ensuite il se recouche,
Tout en léchant le sang répandu sur sa bouche,
Et, sans daigner savoir comment il a péri,
Refermant ses grands yeux, meurt sans jeter un cri.

...

② விஞ்னி (1797-1863)
ஓர் ஓநாயின் இறப்பு

வந்த ஓநாய் அமர்ந்தது:
குத்திட்டு நின்ற முன்னங்கால்களின் நகம்
மணலில் புதைந்திருந்தன.
'சற்றும் எதிர்பாராமல் சிக்கிக்கொண்டுவிட்டோம்,
இனித் தப்ப முடியாது. உறைவிடம் துண்டிக்கப்பட்டு
அனைத்து வழிகளும் அடைபட்டுவிட்டன'
என்பதை உணர்ந்துகொண்டது. அப்போது
தீப்பிழம்பாய்த் தகிக்கும் தன் வாயினால்
எதிரே துணிந்து வந்த வேட்டை நாய் ஒன்றின்
துடிக்கும் குரல்வளையைப் பாய்ந்து கவ்வியது.
எங்கள் துப்பாக்கிகளிலிருந்து புறப்பட்ட குண்டுகள்
அதன் உடலைத் துளைத்தன. கூரிய கத்திகள்
அகன்ற அதன் குடல்புகுந்து இடுக்கிப் பிடியாய்க் குத்திட்டு நின்றன.
இருப்பினும் அதன்வாய் இரும்புப் பிடி
சற்றும் தளரவில்லை இறுதிவரை. முதலில் இறந்தது நாய்தான்.
குரல்வளை நெறிக்கப்பட்டுச் செத்த நாயின் பிணம்
தன் காலின்கீழே துவண்டு விழுந்த பின்தான்,
அதை நழுவ விட்டு எங்களை நிமிர்ந்து நோக்கியது ஓநாய்.
அதன் உடலைத் துளைத்துச் சென்ற கத்திகள்
தரையுடன் சேர்த்து அதனைத் தைத்துவிட்டன.
வழிந்தோடிய அதன் இரத்தம் புல்தரையை நனைத்தது.
அரைவட்ட வடிவமாய் அதனைக் குறிவைத்துக்
குவிந்திருந்தன எம் துப்பாக்கிகள்!
இன்னமும் அது எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தது!
அதன்பின், நீட்டிப் படுத்துத் தன்வாயில் வழிந்த ரத்தத்தை நக்கியது.
பிறகு தான்இறந்தது எப்படி என்பதைக்கூட
தெரிந்துகொள்ள விரும்பாதது போல்
தன் பெரிய விழிகளை இறுதியாய் மூடி உயிர் நீத்தது.
வாயிலிருந்து ஓசையெதுவும் எழுப்பாமல்.

...

II

J'ai reposé mon front sur mon fusil sans poudre,
 Me prenant à penser, et n'ai pu me résoudre
 A poursuivre sa Louve et ses fils qui, tous trois,
 Avaient voulu l'attendre, et, comme je le crois,
 Sans ses deux louveteaux la belle et sombre veuve
 Ne l'eût pas laissé seul subir la grande épreuve;
 Mais son devoir était de les sauver, afin
 De pouvoir leur apprendre à bien souffrir la faim,
 A ne jamais entrer dans le pacte des villes
 Que l'homme a fait avec les animaux serviles
 Qui chassent devant lui, pour avoir le coucher,
 Les premiers possesseurs du bois et du rocher.

III

Hélas! ai-je pensé, malgré ce grand nom d'Hommes,
 Que j'ai honte de nous, débiles que nous sommes!
 Comment on doit quitter la vie et tous ses maux,
 C'est vous qui le savez, sublimes animaux!

...

II

நான் வெற்றுத் துப்பாக்கிமீது என் நெற்றியை ஊன்றி நின்றேன்.
 பின் நினைவு திரும்பிடவே, பெட்டை ஓநாயையும்
 குட்டிகள் இரண்டினையும் தொடர்வதா வேண்டாமா
 எனத் தீர்மானிக்க முடியவில்லை, அவை மூன்றும்
 இறந்த இவ்வோநாயை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்குமோ?
 குட்டிகள் மட்டும் இல்லையெனில்
 கைம்மை அடைந்த அவ்விளம்பெட்டை
 தன் ஏற்றினைத் தனியே விட்டுப்
 பிரிந்திருக்குமா இக்கொடிய சோதனைக் கட்டத்தில்?
 குட்டிகளை வளர்ப்பதே அதன் கடமை!
 காடுமலை வெளியின் பூர்வீக வாசிகளை
 வேட்டையாட மனிதனுக்கு முன்னோடிச் செல்ல
 அடிமைப்புத்தி கொண்ட சில நாய்கள்!!
 வீட்டில் அவை தங்க இடங்கொடுத்து அதற்கிது கைம்மாறு
 என அந்நாய்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட மனித இனம்!
 'அவன் வாழும் நகர்ப்புறம் தலைகாட்டக் கூடாது;
 பசி வாட்டினும் பொறுத்துக்கொள்' என இக்குட்டிகளுக்கு
 கற்றுத்தர வேண்டுமே தாய்ஓநாய்!

III

ஐயகோ! மனிதன்எனப் பெயர்தான் பெரிது!
 நான் வெட்கித் தலை குனிகிறேன், நம் பலவீனம் கண்டு.
 ஏற்றமிகு மிருகப் பிறவிகளே!
 இவ்வாழ்க்கையினையும் அதன் துயர்களையும்
 எப்படித்துறக்கவேண்டும்
 என்று உங்களுக்கல்லவோ நன்கு தெரிந்திருக்கிறது ?

...

A voir ce que l'on fut sur terre et ce qu'on laisse,
 Seul le silence est grand; tout le reste est faiblesse.
 - Ah! je t'ai bien compris, sauvage voyageur,
 Et ton dernier regard m'est allé jusqu'au coeur!
 Il disait : « Si tu peux, fais que ton âme arrive,
 A force de rester studieuse et pensive,
 Jusqu'à ce haut degré de stoïque fierté
 OÙ, naissant dans les bois, j'ai tout d'abord monté.
 Gémir, pleurer, prier est également lâche.
 Fais énergiquement ta longue et lourde tâche
 Dans la voie où le Sort a voulu t'appeler,
 Puis après, comme moi, souffre et meurs sans parler. »

* * *

இப்புவிவில் எப்படி இருந்தோம் என்பதையும்
 எதை விட்டுச் செல்கிறோம் என்பதையும்
 எண்ணிப் பார்க்குங்கால், மௌனமே பெரிது;
 மற்ற அனைத்தும் பலவீனம்!
 காட்டில் திரியும் விலங்கே, நான் உன்னை நன்கு புரிந்துகொண்டேன்;
 அதுவும் உன் கடைசிப்பார்வை
 என் இதயத்தில் ஆழப் பதிந்துவிட்டதே!
 அது எனக்குக் கற்பித்த பாடமிது:
 'காட்டிலே பிறந்த நான் காட்டிய கம்பீரமிகு கலங்காத்
 திண்மை எனும் மிக உயர்ந்த நிலையினை ஆராய்ந்து சிந்தித்து,
 முடிந்தால் உன் ஆன்மா அதனை அடைவதற்கு முயற்சிசெய்'
 புலம்புதல் அழுதல் தொழுதல் இவையனைத்தும் கோழைத்தனம் !
 உனக்கு எப்படி விதிக்கப்பட்டதோ, அந்த வழியினில்
 கடினமான நீண்ட உன் பணியினைத் தளர்வின்றிச் செய்.
 அதன்பின் என்னைப் போல் துன்பம் அனுபவித்து
 எதுவும் பேசாமல் இறந்துபோ!

* * *

21 VICTOR HUGO (1802-1885) - 1
Napoléon II

I

Et lui! l'orgueil gonflait sa puissante narine;
Ses deux bras jusqu'alors croisés sur sa poitrine,
S'étaient enfin ouverts!
Et l'enfant, soutenu dans sa main paternelle,
Inondé des éclairs de sa fauve prunelle,
Rayonnait au travers!
Quand il eut bien fait voir l'héritier de ses trônes
Aux vieilles nations comme aux vieilles couronnes,
Éperdu, l'oeil fixé sur quiconque était roi,
Comme un aigle arrivé sur une haute cime,
Il cria tout joyeux avec un air sublime :
- L'avenir ! l'avenir! l'avenir est à moi!

II

Non, l'avenir n'est à personne!
Sire, l'avenir est à Dieu!
A chaque fois que l'heure sonne,
Tout ici-bas nous dit adieu.
L'avenir! avenir ! mystère!
Toutes les choses de la terre,
Gloire, fortune militaire,
Couronne éclatante des rois,
Victoire aux ailes embrasées,
Ambitions réalisées,
Ne sont jamais sur nous posées
Que comme l'oiseau sur nos toits!

(Les chants du crépuscule V-I)

* * *

21 விக்தோர் உய்கோ - 1
காலம் என் கையில்

மாவீரன் நெப்போலியன் போனபார்ட்டுக்கு முதற்குழந்தை 1811 ஆம் ஆண்டு பிறந்தது. பாரீஸ் நகர் மாதாகோவிலில் பாப்டிஸம் முடிந்தவுடன் அக்குழந்தையை கையிலே எடுத்துத் தூக்கிக் குழமியிருந்த மக்கள் கூட்டத்திற்குத் தம்முடைய வாரிசைப் பெருமையோடு காட்டினார் மாமன்னர்.

அதோ நெப்போலியன் !
செருக்கால் விம்மியது அவர் எடுப்பான நாசி !
இதுவரை மார்பின்மேல் கட்டியிருந்த அவர்கரமிரண்டும்
இப்போது முதன்முறையாகப் பிரிந்து நீண்டன!
நீண்ட அக்கரங்கள்மீது ஒரு சின்ன சிசு,
தந்தையின் செங்கண்ணில் ஒளிர்ந்த
மின்னலில் பொலிவோடு ஜொலித்தது!
முன்னாளில் தனி முடியரசாகவும் தனி நாடாகவும்
இருந்த அனைத்திற்கும் தம் பேரரசின் வாரிசை
உயரே தூக்கிக் காண்பித்தார்.
பின்னர், உணர்ச்சி மேலிட
தம் கண்களால் முன்னாள் மன்னர்களைக் குத்திட்டு நோக்கி,
உயர்ந்த சிகரத்தில் வந்தமர்ந்த பருந்தினைப் போல்,
ஆனந்தமிகுதியில் பூரித்து ஆர்ப்பரித்தார்:
'எதிர்காலம் ! ஆம் எதிர்காலம் என்கையில்! நாளை எனதே!

II

இல்லை! எதிர்காலம் யார் கையிலுமில்லை!
பேரரசே! எதிர்காலம் இறைவன்கையில்!
ஒவ்வொருமுறை கடிகாரம் மணியடிக்கும்போதும்,
இவ்வுலகில் அனைத்தும்
நமக்கு விடைகொடுத்து அனுப்புகின்றன.
எதிர்காலம் ! எதிர்காலம் ! யாரே அறிவார் அதன் மர்மம்!
உலகின்கண் புகழ், போர்க்களத்து வீரசாகசங்கள்,
மன்னர்தம் ஒளி முடிகள்,
வெற்றிப் பறவையின் ஜ்வாலை மிகு இறக்கைகள்,
நிறைவேறிய நம் பேராசைக் கனவுகள் - இவையனைத்தும்
நம்மைச் சார்ந்து வந்து பொருந்தியிருப்பதெல்லாம்
நம்வீட்டுக் கூரைமீது வந்தமரும் குருவிகள் போல் தான்!

* * *

(22) VICTOR HUGO - 2
Ultima verba

... Quand même grandirait l'abjection publique
A ce point d'adorer l'exécrable trompeur;
Quand même l'Angleterre et même l'Amérique
Diraient à l'exilé : - Va-t'en ! nous avons peur!
Quand même nous serions comme la feuille morte,
Quand, pour plaire à César, on nous renîrait tous;
Quand le proscrit devrait s'enfuir de porte en porte,
Aux hommes déchiré comme un haillon aux clous;

.....
Je ne fléchirai pas! Sans plainte dans la bouche,
Calme, le deuil au coeur, dédaignant le troupeau,
Je vous embrasserai dans mon exil farouche,
Patrie, ô mon autel ! Liberté, mon drapeau!

.....
Oui, tant qu'il sera là, qu'on cède ou qu'on persiste,
O France! France aimée et qu'on pleure toujours,
Je ne reverrai pas ta terre douce et triste,
Tombeau de mes aïeux et nid de mes amours!

...

(22) விக்தோர் உய்கோ - 2

சூளுரை

மூன்றாம் நெப்போலியன் என்ற சர்வாதிகாரியால் நாடுகடத்தப்பட்டார் கவிஞர் - அவருடைய சூளுரைதான் இக்கவிதை. எட்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின் பொது மன்னிப்பு அளிக்கப்பட்டபோதும், 'அவன் ஆட்சி கவிழ்ந்தபின்தான் என் தாய் நாட்டில் காலடிவைப்பேன்' என்ற சபதத்தில் உறுதியாக நின்றுார், உய்கோ. இதற்கு அவர் 19 ஆண்டுகள் காத்திருக்கவேண்டியதாயிற்று !

ஈனப் பயலாம் இந்த ஏமாற்றுக்காரனைப் போற்றித்
துதிபாடும் நிலைக்குக் கூட இழிந்த இம்மாக்கள் கூட்டம்
தாழ்ந்து தன் தகவிழ்ந்தாலும்,
நாடு கடத்தப்பட்டவனைப் பார்த்து
'அமெரிக்க இங்கிலாந்தரசு 'பயத்தில் கிலி அடைந்தோம் நாங்கள்;
வேறெங்கோ நீபோ' என்றே தாம் உரைத்திட்டாலும்,
காய்ந்த இலைச் சருகைப் போலக் காற்றினில் அலை பாய்ந்திட்டாலும்,
அரக்கனை மகிழ்விக்க எண்ணி எம்மை யார் புறக்கணித்தாலும்,
புகுந்த இல்லங்கள் தோறும், 'புகல் இல்லை' எனப் போக்குற்றாலும்,
ஆணியில் சிக்கிக் கிழிந்த ஆடையாய்ச் சீர்குலைந்திட்டாலும்,

.....
அடி பணிய மாட்டேன் நான்!
புலம்பாது அமைதி காத்துத் துக்கத்தை மனத்தில் தேக்கி
மந்தை நிகர் மாந்தர்தம்மை மனத்தினால் ஒதுக்கித் தள்ளிப்
புனிதக் கோயிலாம் தாயகமே!
சுதந்திர தேவியே! மணிக்கொடியே!
வாட்டும் வனவாசத்தின்கண்ணும்
உன்னையே நான் தழுவி நிற்பேன்.

.....
ஆம்! அவன் அங்கிருக்கும் வரை,
தளர்த்தினாலும் சரி, இறுக்கினாலும் சரி
ஓ ஃபிரான்ஸ் திருநாடே!
கண்கள் பனித்திடாமல் நினைக்கவொண்ணா என்தாயகமே!
எந்தையும் தாயும் வாழ்ந்து மடிந்த என் பொன்னாடே!
என் காதல் நினைவுகளை அடைகாத்த எழிற் கூடே!
துயருற்ற உன் இனிய பூமியை மீண்டும் நான் காண்கிலேனே!

...

Je ne reverrai pas ta rive qui nous tente,
 France! hors le devoir, hélas! j'oublierai tout,
 Parmi les éprouvés je planterai ma tente.
 Je resterai proscrit, voulant rester debout.
 J'accepte l'âpre exil, n'eût-il ni fin ni terme,
 Sans chercher à savoir et sans considérer
 Si quelqu'un a plié qu'on aurait cru plus ferme,
 Et si plusieurs s'en vont qui devraient demeurer.
 Si l'on n'est plus que mille, eh bien, j'en suis! Si même
 Ils ne sont plus que cent, je brave encor Sylla;
 S'il en demeure dix, je serai le dixième;
 Et s'il n'en reste qu'un, je serai celui-là!

* * *

எம்மை ஈர்க்கும் உன் கடற்கரையைக் காண்கிலேன் நான்
 இன்பத் தாயகமே, எதையும் நான் மறக்கத் தயார்,
 என் கடமையைத் தவிர!
 இடர்ப்பட்டோர் இடையே ஒரு குடிலை யான்
 அமைத்துக்கொள்வேன்
 நான் நிமிர்ந்து நிற்க விரும்புவதால்
 நாடு கடத்தப்பட்டவனாகவே நான் தொடர்ந்து வாழ்ந்திருப்பேன்
 கொடிய இந்நிலைக்கு முடிவோ விடிவோ இல்லை
 என்றிட்ட போதிலும் இதையேற்க நான் தயார்;
 திடம் எனக் கருதப்பட்ட எவர் வளைந்து போனபின்னும்
 நிலைத்து நிற்க வேண்டியவர் பலர் ஓடிப்போயினுங்கூடக்
 கவலையில்லை ! -
 காரணம் ஏதும் நான் கண்டறிய விரும்பிலேன்
 ஆயிரத்துக்கும் அதிகமானோர் அடிநிலைத்து நிற்பரேல்
 அவருள் ஒருவன் யான் என நீடித்து நின்றிருப்பேன்
 நூறுபேர் மட்டுமே எஞ்சினர் என்றபோதும்
 அரக்கனை எதிர்த்தேதான் ஆர்ப்பரிக்கு மென்குரல்
 பத்தேபேர் மட்டுமே பாக்கி என்றபோதும்
 அந்தப் பத்தாவது நபராக நான்தான் இருந்திடுவேன்!
 எஞ்சியவர் ஒரே ஒருவர் மட்டுந்தான் என்றால்
 அந்த ஒருவனாக இருக்கப்போவதும் நானேதான்!

* * *

(23) VICTOR HUGO - 3
OCEANO NOX

Oh! Combien de marins, combien de capitaines
Qui sont partis joyeux pour des courses lointaines,
Dans ce morne horizon se sont évanouis !
Combien ont disparu, dure et triste fortune,
Dans une mer sans fond, par une nuit sans lune,
Sous l'aveugle océan à jamais enfouis !

Combien de patrons morts avec leur équipage !
L'ouragan de leur vie a pris toutes les pages,
Et d'un souffle il a tout dispersé sur les flots !
Nul ne saura leur fin dans l'abîme plongée;
Chaque vague en passant d'un butin s'est chargée;
L'une a saisi l'esquif, l'autre les matelots.

Nul ne sait votre sort, pauvres têtes perdues!
Vous roulez à travers les sombres étendues,
Heurtant de vos fronts morts des écueils inconnus.
Oh ! que de vieux parents qui n'avaient qu'un seul rêve
Sont morts en attendant tous les jours sur la grève
Ceux qui ne sont pas revenus !

...

(23) விக்தோர் உய்கோ - 3
நடுக்கடலில்... நள்ளிரவில்...!

மகிழ்ச்சி பொங்க நெடும் பயணம் மேவிச் சென்ற
எத்தனை மீனவர்கள், எத்தனை மாலுமிகள், அந்தோ,
துயர் மிகு அத்தொடு வானில் தொலைந்தே
போய்விட்டனரே! சோகமிகு விதியின் கொடுமையிது!
நிலவில்லா மையிருட்டில் ஆழங்காணா அலைவெளியில்
கண்ணிலாக் கருங்கடலில் எண்ணிலா மாந்தர்கள்
நிரந்தரமாய் நீருக்குள் அழுந்திப் புதைந்து போயினரே!

தலைவனும் அவன் குழுவும் ஒருசேரப் படகோடு
மூழ்கி மடிந்த கதை எத்தனையோ!
சுழன்றடித்த சூறாவளி அவர்தம் வாழ்வின் ஏடுகள்
அனைத்தையும் கிழித்தது ஒரே மூச்சில்;
அலைகள்மேல் விட்டெறிந்தது ஒரே வீச்சில்;
அதல பாதாளத்தில் அமிழ்ந்த அன்னவர்க்கு நேர்ந்தகதி
என்னவென்று யார் அறிவார்? திரண்டெழுந்த
அலைகள், தோணியை ஒன்றும் மீனவரை ஒன்றும்,
தமக்குப் பிணையாய்ப் பரிசாய் இழுத்துச் சென்றுவிட்டனவே!

சிதைந்து போன தலைகளே!
உங்களுக்கு உற்ற கதி யார் அறிவார்?
பாதாள இருள்வெளியில் உருண்டு புரண்டு உலகறியாப்
பாறைகளை உயிரற்ற உங்கள் நெற்றியால் முட்டித்
தள்ளிக்கொண்டிருக்கிறீர்களே! நாளொன்று தவறாமல்
கடலோரம் வந்து வாராத உங்கள் வருகையை
எதிர்பார்த்துத் தம் ஒரேகனவும் நிறைவேறா
ஏமாற்றத்தில் உயிரிழந்த வயோதிகப் பெற்றோர்கள் எத்தனை பேர்!

...

On s'entretient de vous parfois dans les veillées,
 Maint joyeux cercle, assis sur des ancrs rouillées,
 Mêlé encor quelque temps vos noms d'ombre couverts
 Aux rires, aux refrains, aux récits d'aventure,
 Aux baisers qu'on dérobe à vos belles futures,
 Tandis que vous dormez dans les goëmons verts.

On demande : Où sont ils? Sont-ils rois dans quelque île?
 Nous ont-ils délaissés pour un bord plus fertile ?
 Puis votre souvenir même est enseveli.
 Le corps se perd dans l'eau, le nom dans la mémoire.
 Le temps, qui sur toute ombre en verse une plus noire,
 Sur le sombre océan jette le sombre oublié.

Bientôt des yeux de tous votre ombre est disparue,
 L'un n'a-t-il pas sa barque et l'autre sa charrue?
 Seules, durant ces nuits où l'orage est vainqueur,
 Vos veuves aux fronts blancs, lasses de vous attendre,
 Parlent encor de vous en remuant la cendre
 De leur foyer et de leur coeur !

...

கண்விழித்திருக்கும் இரவுகளில் சில சமயம்
 உங்களைப் பற்றிய பேச்சு வரும்
 கரைமணலில் அரைகுறையாய்ப் புதைந்து கிடக்கும்
 பழைய துருப்பிடித்த நங்கூரம் ஒன்றினைச்
 சுற்றி யமர்ந்து கூடிக் களித்திருக்கும் சில நாளில்
 பழைய பாடல்கள், கேலிப் பேச்சுகள், வீர சாகசங்கள்,
 உங்கள் காதலிக்குக் கிட்டாத முத்தங்கள்
 ஆகிய இவற்றுடன் இணைத்துப் பிணைத்து
 நிழல் படிந்த உங்கள் பெயரும் பேசப்படும், சில காலம் வரை.
 நீங்களோ, ஆழ்கடல் அடியில், பச்சைப்பாசிப் படுக்கையில்
 படுத்துறங்கிக் கொண்டிருப்பீர்கள்!

யாரோ கேட்பார்: எங்கே அவர்கள்? ஏதேனும் தீவொன்றின்
 மன்னராகிவிட்டனரோ?
 நம்மைக் கைவிட்டு இதனினும் செழுமைமிகு இடம்
 வேறெங்கும் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டனரோ?
 காலப்போக்கில் உங்கள் நினைவும் கூட மறைந்துவிடும்.
 உப்புத் தண்ணீரில் உடல் கரைந்துபோயிற்று,
 உள்ளத்து நினைவிலிருந்து பெயர் கரைந்துபோயிற்று.
 ஒவ்வொரு நிழலின்மீதும் அதனினும் கரியதோர்
 நிழலைக்கொட்டி மெழுகி மூடிவிடும் காலனவன்
 இருள் படர்ந்த கடலின்மேல் நினைவகற்றும்
 மறதியெனும் போர்வையினைப் போர்த்திட்டான்.

அனைவர் கண்களிலிருந்தும் விரைவில்
 உங்கள் நிழலும் மறைந்துவிடும்.
 அவரவர்க்கு அவரவர் பிழைப்பு இருக்கிறதே!
 சிலருக்கு ஏர்க்கலப்பை, சிலருக்கு கட்டுமரம்.
 ஆனாலும் புயல்காற்று பயங்கரமாய் கொக்கரிக்கும்
 இரவுகளில் நெற்றி வெளிறிய உங்கள் விதவைகள்
 மாத்திரம் தனிமையின் வெறுமையில்
 உங்களுக்காகவே காத்திருந்து காத்திருந்து
 சலித்துப்போன பின்னும் கூட
 உங்களைப் பற்றித் தான் பேசுகின்றனர்,
 கணப்புத் தணல்மீது படிந்த சாம்பலையும்
 தம் நினைவுகள்மீது படிந்த சாம்பலையும் கிளறியபடி!

...

Et quand la tombe enfin a fermé leurs paupières,
 Rien ne sait plus vos noms, pas même une humble pierre
 Dans l'étroit cimetière où l'écho nous répond,
 Pas même un saule vert qui s'effeuille à l'automne,
 Pas même la chanson naïve et monotone
 Que chante un mendiant à l'angle d'un vieux pont !

Qù sont ils, les marins sombrés dans la nuit noire?
 Oh flots, que vous savez de lugubres histoires!
 Flots profonds redoutés des mères à genoux!
 Vous nous les racontez en montant les marées,
 Et c'est ce qui vous fait ces voix désespérées
 Que vous avez le soir quand vous venez vers nous!

* * *

காலப்போக்கில் கல்லறை அவர்கள் கண்களையும்
 மூடியபின் உங்கள் பெயர் சொல்ல எதுவுமே இராது.
 எங்கள் குரல் எதிரொலிக்கும் சிறு இடுகாட்டில்
 எந்தவொரு மூலைமுடுக்கிலும் சாதாரண
 ஒரு நடுகல் கூட இல்லையே, உங்களை நினைவு கூர!
 குளிர்காலத்தில் உங்களுக்காக இலை உதிர்க்க
 அமுமூஞ்சிச் செடிகூட இங்கில்லை.
 தெருக்கோடித் திருப்பத்தில் பழையதோர் பாலத்தில்
 அமர்ந்து ஒரு பிச்சைக்காரன் சமதொனியில் சோகமாய்
 இழுத்து முனகும் தெம்மாங்குப் பாடலில்
 உங்கள் நினைவு கூரும் வரி ஒன்றுகூட இல்லையே!

இருள்கூழ் நள்ளிரவில் நடுக்கடலில் மூழ்கி
 மறைந்துபோன அக்கடலோடிகள்தாம் எங்கே?
 ஆர்ப்பரிக்கும் அலைகளே! எத்தனைச் சோகக்
 கதைகளைத்தான் நீங்கள் சுமந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்?
 ஆழ்கடலே! தாய்மார்கள் உள்ளங்களை உலுக்கி
 மண்டியிடச் செய்யும் பாழ்கடலே! நீரேற்ற நாள்களில்
 திரண்டெழுந்து வந்தெமக்கு அச்சோகக்
 கதைகளைத்தான் சொல்லிச் செல்கின்றீர்கள்
 ஆம், மாலைப் பொழுதினிலே கரையேறி எமைநேக்கி வரும்போது
 உங்கள் குரல் தழுதழுத்து ஓலமிட அச்சோகம்தான் காரணம்!

* * *

24 VICTOR HUGO - 4
MORS

Je vis cette faucheuse. Elle était dans son champ.
Elle allait à grands pas, moissonnant et fauchant,
Noir squelette laissant passer le crépuscule,
Dans l'ombre où l'on dirait que tout tremble et recule,
L'homme suivait des yeux les lueurs de la faux,
Et les triomphateurs sous les arcs triomphaux
Tombaient; elle changeait en désert Babylone,
Le trône en échafaud et l'échafaud en trône,
Les roses en fumier, les enfants en oiseaux,
L'or en cendre et les yeux des mères en ruisseaux.
Et les femmes criaient : « Rends-nous ce petit être :
Pour le faire mourir, pourquoi l'avoir fait naître? »
Ce n'était qu'un sanglot sur terre, en haut, en bas;
Des mains aux doigts osseux sortaient des noirs grabats;
Un vent froid bruissait dans les linceuls sans nombre;
Les peuples éperdus semblaient sous la faux sombre
Un troupeau frissonnant qui dans l'ombre s'enfuit;
Tout était sous ses pieds deuil, épouvante et nuit.

Derrière elle, le front baigné de douces flammes,
Un ange souriant portait la gerbe d'âmes.

(Les Contemplations)

* * *

24 விக்தோர் உய்கோ - 4
கடிவாளம்

கதிர் அறுக்கும் அப்பெண்ணைக் கண்டேன்;
இந்நிலம் அவளுக்குச் சொந்தம்.
கரிய எலும்புக்கூடாய்,
மாலை மயங்கி இருள்சூழ்ந்த பின்னரும்
எட்டி நடைபோட்டுக் கதிர் அறுத்துக் கட்டுகின்றாள்!
அனைத்தும் நடுங்கி ஒடுங்கிய நிழல்களுடே
அவள் அரிவாள் மின்னுவதைப்
பின் தொடர்ந்து சென்றது மானுடனின் பார்வை.
வெற்றி மண்டபம் வாழ் மாவீரர் வீழ்ந்தனர்!
பபிலோன் நகரைப் பாலவனம் ஆக்கினாள்!
அரியணையைத் தூக்கு மேடையாக்கி,
தூக்கு மேடையை அரியணை ஆக்கினாள்!
ரோஜா மலர்களைக் குப்பைமேடாக்கி,
மழலைச் செல்வங்களைப் பறவைகள் ஆக்கி,
செம்பொன்னை எரி சாம்பலாக்கி,
தாய்மார்கள் கண்களைக் குளமாக்கினாள்!
பெண்களின் அழகுரல்கள்:
'பிஞ்சுக் குழந்தையினைத் திருப்பித் தந்துவிடு,
இப்போதே இறந்துபோகத்தான் வேண்டுமெனில்
இவர்களைப் பிறப்பித்தது ஏன்?
அங்கிங்கெனாதபடி அவனியெங்கும் அழுகை ஓலம்!!
எலும்பாய் மெலிந்த விரல்கொண்ட கைகள்
இருள் எனும் சவப்படுக்கைகளை விரித்துப்போட்டன!
எண்ணற்ற பாடைகள் ஊடே உடல் சிலிர்க்கும் குளிர்காற்று.
பாழும் அரிவாள்முன் பதைபதைக்கும் மனிதர் கூட்டம்
நடுங்கிச் சிதறியோடும் மந்தையைப் போல்
காரிருளிற் சென்று ஒடுங்கியது.
அவள் கால்வைத்த இடமெல்லாம்
சாக்காடு, ஓலம். அந்தகாரம்!

அவளைப் பின்தொடர்ந்து
இதந் தரும் மென்சுடர் நெற்றியில் ஒளிரப்
புன்முறுவல் பூத்த ஒரு தேவதை
புத்துயிர்கள் கொத்தொன்றைப்
பூச்செண்டென ஏந்திவந்தாள்!

(25) VICTOR HUGO - 5

Veni, vidi, vixi

J'ai bien assez vécu, puisque dans mes douleurs
Je marche, sans trouver de bras qui me secourent,
Puisque je ris à peine aux enfants qui m'entourent,

.....
Puisque je ne suis plus réjoui par les fleurs;
Puisque l'espoir serein dans mon âme est vaincu;
Puisqu'en cette saison des parfums et des roses,
O ma fille ! j'aspire à l'ombre où tu reposes,
Puisque mon coeur est mort, j'ai bien assez vécu.

.....
Maintenant, mon regard ne s'ouvre qu'à demi;
Je ne me tourne plus même quand on me nomme;
Je suis plein de stupeur et d'ennui, comme un homme
Qui se lève avant l'aube et qui n'a pas dormi.

Je ne daigne plus même, en ma sombre paresse,
Répondre à l'envieux dont la bouche me nuit.
O Seigneur! ouvrez-moi les portes de la nuit,
Afin que je m'en aille et que je disparaisse!

* * *

(25) விக்தோர் உய்கோ - 5
வந்தேன் ! கண்டேன் ! மடிந்தேன் !

நான் வாழ்ந்தது போதும்!
ஏனெனில், இப்போதெல்லாம்
துன்பங்களைச் சுமந்து நான் நடக்கும்போது
தாங்கிப் பிடித்தென்னைத் தூக்கிவிட
எந்த ஒரு கரமும் நீள்வதில்லை!
சூழ்ந்து நிற்கும் குழந்தைகளைக் காணும்போதும்
மலர்ச்சரிப்பு என்முகத்தில் அரும்பவில்லை!

.....
வாச நறுமலர்களைக் கண்டால்கூட
முன்போல் மகிழ்ச்சியெனக்குத் தோன்றவில்லையே!
அமைதியின் நம்பிக்கை என் மனத்தளவில் தோற்றுவிட்டது!
அழகிய ரோஜாக்களும், மணம்கமழும் மலர்களும்
குலுங்கிச் சிரிக்கும் இவ்வசந்த காலத்திலும்,
பார் மகளே, நீ உறங்கும் நிழலைத்தான் நான் நாடிவந்தேன்
என் இதயம்தான் இறந்துவிட்டதே!
நான் வாழ்ந்தது போதும்!

.....
இப்போதெல்லாம் என்விழிகள்
இவ்வுலகைக் காணக்கூடப் பாதிதான் திறக்கின்றன.
என் பெயர்சொல்லி யாரேனும் அழைத்தாலும்
நான் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை!
இரவெல்லாம் உறங்காமல்
விடியலுக்கு மிகமுன்பே எழுந்தவன்போல்
அசதியும் அலுப்பும் என்னை ஆட்கொண்டுவிட்டன.

பொறாமை கொண்டெனை ஏசித் தூற்றும்
புல்லர்க்குப் பதிலடி கொடுக்கக்கூட
இருள்சூழ்ந்த ஏதோ அலுப்பு இடந்தரவில்லையே
இறைவா! எனக்கு அந்தகார இருட்கதவைத் திறந்துவிடு
அங்கே சென்று நான் மறையவேண்டும்!

* * *

26 VICTOR HUGO - 6
LA LUNE

Ah! vous voulez la lune? où dans le fond du puits?
Non; dans le ciel. Eh bien, essayons, je ne puis
Et c' est ainsi toujours, chers petits, il vous passe
Par l' esprit de vouloir la lune, et dans l' espace
J' étends mes mains, tâchant de prendre au vol phoebé
L' adorable hasard d' être aïeul est tombé
sur ma tête, et m' a fait une douce féclure
Je sens en vous voyant que le sort put m' exclure
Du bonheur, sans m' avoir tout à fait abattu
Mais causons. Voyez-vous, vois-tu Georges, vois-tu
jeanne? Dieu nous connaît et sais ce qu' ose faire
Un aïeul, car il est lui-même un peu grand-père
Ce bon Dieu, qui toujours contre nous se défend,
Craint ceci : Le vieillard qui veut plaire à l' enfant :
Il sait que c' est ma loi qui sort de votre bouche
Et que j' obéirais; il ne veut pas qu' on touche
Aux étoiles et c' est pour en être sûr
Qu' il les accroche aux clous les plus hauts de l' azur

- L' art d' être grand-pere.

* * *

26 விக்தோர் உய்கோ - 6
நிலா

ஓ! உங்களுக்கு நிலா வேண்டுமா? எந்த நிலா?
இக்கிணற்றின் ஆழத்தே மிதக்கிறதே. அதுவா?
இல்லையா? அதோ வானத்தில் தவழும் அம்புலியா?
இதோ எட்டிப் பிடிக்கப் பார்க்கின்றேன்
அடாடா முடியவில்லை. என்னருமைக் குழந்தைகளே!
எப்போதும் இப்படித்தான் திடீரென உங்களுக்கு
அம்புலி வேண்டுமெனத் தோன்றிவிடுகிறது.
நானும் விண்ணோக்கி என்கைகளை வீசுகின்றேன்.
பறந்து செல்லும் அச்சந்திரனைப் பிடிக்கத்தான்.
தாத்தாவாக இருக்கும் பேறு என் தலையில் விழுந்து ஓர்
இன்ப விரிசலையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறதே!
முழுவதுமாய் என்னை வீழ்த்தியும் விடாமல்
இன்பத்தை எனக்குக் கிட்டவும் விடாமல்
செய்திருக்க முடியும் அவ்விதியால்:
நல்லவேளை அப்படிச்செய்யவில்லை என்பதை
உங்களைக் காணுந்தோறும் உணர்கின்றேன்.
இதோ பார் ழோர்ழ், இதோ பார் ழான்
நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்:
இறைவன் நம்மை நன்கறிவார்
அதிலும் ஒரு தாத்தாவாக இருப்பவர் எந்த அளவுக்குத்
துணிந்து செயல்படுவார் என்று நன்றாகவே தெரியும். காரணம்
அவரும் ஒருவகையில் ஒரு தாத்தாதானே! எப்போதும்
நம்மிடமிருந்து தம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்கிறார்.
அவருக்கென்ன பயம் தெரியுமோ?
குழந்தை சொல் கேட்கும் தாத்தாவிடம்தான் பயம்!
ஆம்! நீங்கள் வாய்திறந்து சொல்வதையெல்லாம்
ஆணையாக ஏற்று அதன்படி நான் செய்திடுவேன்
என்று அவர்க்கு நன்றாகத் தெரியும்.
வானத்து நிலவையும் நட்சத்திரங்களையும்
யாரும் தொடக்கூடாது என்பதவர் விருப்பம். அதனால் தான்
வானத்தில் எட்டாத உச்சியில் உயரே
ஆணி அடித்து அவற்றை மாட்டிவைத்துவிட்டார்

(தாத்தாவாக இருக்கும் கலை)

***

(27) VICTOR HUGO - 7
Sur une barricade

Sur une barricade, au milieu des pavés
Souillés d'un sang coupable et d'un sang pur lavés
Un enfant de douze ans est pris avec des hommes.
-Es-tu de ceux-là toi? – L'enfant dit: Nous en sommes.
-c'est bon, dit l'officier, on va te fusiller.
Attends ton tour – L'enfant voit des éclairs briller,
Et tous ses compagnons tomber sous la muraille.
Il dit à l'officier: Permettez vous que j'aïlle
Rapporter cette montre à ma mère chez nous?
- Tu veux t'enfuir ? – je vais revenir – Ces voyous
ont peur ! où loges – tu? – Là près de la fontaine
Et je vais revenir monsieur le Capitaine.
- Va-t'en drôle ! L'enfant s'en va-Piège grossier!
Et les soldats riaient avec leur officier
Et les mourants mêlaient à ce rire leur rôle;

...

(27) வித்தோர் உய்கோ - 7
சாலை மறியல்

[ஃபிரஞ்சுப் புரட்சியின் உச்ச கட்டம். கலவரம் முற்றி 25000 பாரீஸ் மக்கள் வன்முறைக்குப் பவி: ஆயினர் இது பற்றிய ஒரு கவிதை:]

மறியலுக்காகத்
தடுப்புகள் குவிந்திருந்த அச்சாலையைக்
கொடியவர்கள் குருதிக்கறைப்படுத்தி அசுத்தமாக்க,
அதைக் கழுவியது போல் மெழுகியிருந்தது
நிரபராதிகளின் இரத்தம்!
சில பெரியவர்களுடன் சேர்ந்து பிடிபட்டான்
பன்னிரண்டு வயதுப் பாலகன் ஒருவன்!
'நீயும் இவர்களைச் சேர்ந்தவன்தானா?'
'ஆம் நாங்கள் எல்லோரும் ஒன்றே' என்றான் பையன்.
'ரொம்ப சரி, உன்னையும் சுடவேண்டியதுதான்;
உன் முறை வரும்வரை காத்திரு' என்றார் அதிகாரி.
சிறுவன் கண்முன்னே, மின்னல்கள் பளிச்சிட்டன.
சுவர்முன் சுருண்டு விழுந்தனர் சகாக்கள்.
'இக்கைக்கடிகாரத்தை வீட்டில் என் அம்மாவிடம்
கொடுத்துவிட்டு வர அனுமதிப்பீர்களா?' பையன் கேட்டான்.
'ஓடிப்போய்விடலாம் என்று பார்க்கிறாயா?'
'இல்லை திரும்பி வந்திடுவேன்'
'இந்தப் பொறுக்கிகளுக்குப் பயம்' - 'எங்கே உன்வீடு?'
'அந்தத் தண்ணீர்த்தொட்டி அருகில்',
'நான் திரும்பிவந்திடுவேன் கேப்டன் அவர்களே',
'போய்த்தொலை' - பையன் சென்றான். முரட்டு வலை.
இராணுவ வீரர்கள்
அதிகாரிகளுடன் சேர்ந்து
'கெக்கெக்கே' என உரக்க இளித்தனர்.
செத்துக்கொண்டிருந்தோர் முனகல்
அச்சிரிப்போடு கலந்தது.

...

Mais le rire cessa, car soudain l'enfant pâle
 Brusquement reparut, fier comme Viala,
 Vint s'adosser au mur et leur dit : me voilà.
 La mort stupide eut honte et l'officier fit grâce

(L'année terrible)

* * *

சட்டென நின்றது சிரிப்பு.
 பாலன்ன வெண்முகத்துப் பாலகன்
 பட்டெனத் தோன்றினான்.
 வியாலாவைப்* போல கம்பீரமாய்ச் சென்று
 முதுகைச் சுவருடன் முட்டி நின்று
 'இதோ நான் தயார்' என்றான்.
 மதிக்கெட்ட மரணம் வெட்கியது.
 அதிகாரி அவனை விடுவித்தார்.

(பயங்கரமான ஆண்டு)

* * *

* வியாலா - புரட்சியை ஒடுக்கவரும் மன்னரின் படைகள் ஆற்றைக் கடந்து வருவதைத் தடுத்திடவேண்டிப் பாலத்தைத் தகர்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது சுடப்பட்டு இறந்து வரலாற்றில் இடம் பெற்ற பதின்மூன்று வயது இளம்புரட்சிவீரன்.

(28) MUSSET (1810-1857)
Tristesse

J'ai perdu ma force et ma vie,
Et mes amis et ma gaîté;
J'ai perdu jusqu' à la fierté
Qui faisait croire à mon génie.

Quand j'ai connu la Vérité,
J'ai cru que c'était une amie;
Quand je l'ai comprise et sentie,
J'en étais déjà dégoûté.

Et pourtant elle est éternelle,
Et ceux qui se sont passés d'elle
Ici-bas ont tout ignoré.

Dieu parle, il faut qu'on lui réponde.
Le seul bien qui me reste au monde
Est d'avoir quelquefois pleuré.

* * *

(28) முய்செ (1810-1857) - 1
சோகம்

வலிமையைத் தொலைத்துவிட்டேன்
வாழ்க்கையைத் தொலைத்துவிட்டேன்
நண்பர்களைத் தொலைத்துவிட்டேன்
மகிழ்ச்சியைத் தொலைத்துவிட்டேன்
என் மேதைமையில் நான் வைத்திருந்த தன்மம்பிக்கை எனும்
செருக்கைக் கூட இழந்துவிட்டேன்.

சத்தியம் எனக்கு அறிமுகம் ஆனபோது
அதனை உற்றதோர் சகி என நினைத்தேன் :
அதைப் புரிந்துகொண்டு உணர்ந்தபோது
எனக்கு அதன்மேல் வெறுப்பு வந்துவிட்டது.

ஆனாலும் அது சாசுவதமானது.
அதைப் புறக்கணித்துச் சென்றவர் அனைவரும்
இவ்வுலகில் முழுஅறியாமையில் உழன்றார்.

இறைவர் பேசுகின்றார்.
அவருக்குப் பதில் சொல்லி ஆகவேண்டும் !
இவ்வுலகில் எனக்கிருக்கும் ஒரே சொத்து
'நான் சிலமுறை அழுதிருக்கிறேன்' என்பது மட்டும்தான்.

* * *

(29) MUSSET - 2
Le Pélican

Lorsque le pélican, lassé d'un long voyage,
Dans les brouillards du soir retourne à ses roseaux,
Ses petits affamés courent sur le rivage
En le voyant au loin s'abattre sur les eaux.
Déjà, croyant saisir et partager leur proie,
Ils courent à leur père avec des cris de joie
En secouant leurs becs sur leurs goitres hideux.
Lui, gagnant à pas lents une roche élevée,
De son aile pendante abritant sa couvée,
Pêcheur mélancolique, il regarde les cieux.
Le sang coule à longs flots de sa poitrine ouverte ;
En vain il a des mers fouillé la profondeur ;
L'Océan était vide et la plage déserte ;
Pour toute nourriture il apporte son coeur.
Sombre et silencieux, étendu sur la pierre,
Partagent à ses fils ses entrailles de père,
Dans son amour sublime il berce sa douleur,
Et, regardant couler sa sanglante mamelle,
Sur son festin de mort il s'affaisse et chancelle,
Ivre de volupté, de tendresse et d'horreur.

...

(29) முய்சே - 2
உயிர்த்தியாகம்

[கவிஞனை ஒரு பெலிகள் பறவைக்கு உவமையாக்கி முய்சே எழுதியிருக்கும் ஒரு கவிதையிலிருந்து]

அந்திமாலைப் பனிமூட்டம் அவனியை இருட்டடிக்க,
நீண்ட பயணத்தால் அலுத்துக் களைத்திட்ட
பெலிகள் ஒன்று தன் கூட்டுக்குத் திரும்பியது.
நீரில் அது பாய்ந்து மேலெழுந்த வேகத்தைத்
தூரத்தே கண்ட அதன் குஞ்சுகள்,
கரையோரம் பசியுடன் எதிர்நோக்கி ஓடிவந்து
இரையைக் கொத்திப் பகிர்ந்துண்டு களிப்பதுபோல்
கற்பனையில் அப்போதே கண்டு மகிழ் கூச்சலுடன்
அலகின் கீழ் தொங்கும் இரைப்பை அசைந்தாட,
வந்த பறவையினை ஆவலோடு நெருங்கின.
மெல்ல அடிவைத்து உயர்ந்த ஒரு பாறைமேல்
நடந்து வந்தமர்ந்த பெரிய பறவை
தொங்கும் தன் இறக்கையால் குஞ்சுகளை உடன்அணைத்துச்
சோகமிகு மீனவன்போல் வானத்தை நோக்கியது.
பிளந்த அதன் மார்பகத்தின் பீறிட்ட இரத்தவெள்ளம்!
கடலினுள் மூழ்கித் தேடிய முயற்சி வீண்.
கடலுக்குள் மீன் முதல் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.
கரையிலும் ஏதும் இரையில்லை என்செய்ய?
குஞ்சுகள் பசிக்குணவாய்க் கொடுத்து மகிழ்ந்திடவே
அதன் இதயம்தான் அன்றி வேறில்லை! பசியாற்ற
மௌனமாய்ச் சோகமாய்ப் பாறையிலே படுத்து
மீனில்லாத் தன் அலகை அகலத் திறந்து
தன் நெஞ்சின் ஊனையே குஞ்சுகளுக்குணவாக்கி
உன்னத பாசத்தில் உடல் வேதனை ஊஞ்சலிட
மார்பகம் பெருகும் குருதியைப் பொழிதரவே,
ஆசைப் பாசம் அளித்த கொடும்போதையினால்
தன் மரண விருந்தில் துவண்டு தள்ளாடியது.

...

Mais parfois, au milieu du divin sacrifice,
 Fatigué de mourir dans un trop long supplice,
 Il craint que ses enfants ne le laissent vivant ;
 Alors il se soulève, ouvre son aile au vent,
 Et, se frappant le coeur avec un cri sauvage,
 Il pousse dans la nuit un si funèbre adieu,
 Que les oiseaux des mers désertent le rivage,
 Et que le voyageur attardé sur la plage,
 Sentant passer la mort, se recommande à Dieu.

La nuit de Mai

* * *

தெய்வீக உயிர்த்தியாகம் ! நீண்டு தொடரும்
 சித்திரவதை ! அவ்வதை தந்த வேதனையாற்
 சோர்வுற்ற அப்பெலிகள், குஞ்சுகள் தன்னை
 குற்றயிராய் விட்டுவிடுமோ என்றஞ்சி
 எழுந்து காற்றில் விரித்தது இறக்கைகளை;
 காட்டுக் கத்தலுடன் தன் மார்பின்மேல் அடித்தது.
 இறுதிப் பயணத்தின் சோகமிகு அலறல்
 கேட்ட கடற்பறவையெலாம் அரண்டோடி மறைந்தன.
 கரையோரம், நேரம் போனதே தெரியாமல்
 தனித்து விடப்பட யாரோ ஒரு பயணி
 மரணம் தன் முன்னே செல்வதையுணர்ந்து
 இறுதிவணக்கத்தை இறைவனுக்குச் செலுத்தி நின்றான்

* * *

③⑩ MARCELINE DESBORDES - VALMORE
(1786 – 1859)
Qu'en avez-vous fait?

Vous aviez mon coeur,
Moi, j'avais le vôtre :
Un coeur pour un coeur;
Bonheur pour bonheur!

Le vôtre est rendu,
Je n'en ai plus d'autre,
Le vôtre est rendu,
Le mien est perdu!

La feuille et la fleur
Et le fruit lui-même,
La feuille et la fleur,
L'encens, la couleur :

Qu'en avez-vous fait,
Mon maître suprême?
Qu'en avez-vous fait,
De ce doux bienfait?

Comme un pauvre enfant
Quitté par sa mère,
Comme un pauvre enfant
Que rien ne défend,

Vous me laissez là,
Dans ma vie amère;
Vous me laissez là,
Et Dieu voit cela!

...

③⑩ மர்சலீன் தெபோர்த் வால்மோர்
அதை என்ன செய்தீர்கள்?

என் இதயம் உங்களிடம்
உங்கள் இதயம் என்னிடம்
இதயப் பரிமாற்றம்
இன்பப் பரிமாற்றம்

உங்களுடையதைத் திருப்பித் தந்துவிட்டேன்
என்னிடம் வேறு எதுவும் இல்லை
உங்களுடையதைத் திருப்பித் தந்துவிட்டேன்
என்னுடையது? அதைக் காணோம்

இலையும் மலரும்
அத்துடன் பழமும் தான்
இலையும் மலரும்
சுகந்தம் எழில் வண்ணம்

அதை என்ன செய்தீர்கள்
ஓப்பற்ற என் நாயகனே?
என்ன செய்தீர்கள்
அந்த இனிய நற்செயலை?

தாயால் கைவிடப்பட்ட
ஓர் அனாதைக் குழந்தையைப்போல்
தற்காப்பு எதுவும் அற்ற
ஓர் அபலைக் குழந்தையைப்போல்,

என்னை இப்படி விட்டு விட்டீர்களே!
கசந்து போன என் வாழ்வுடன்
இப்படி என்னை விட்டுவிட்டீர்களே!
தெய்வமும் இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது!

...

Savez-vous qu'un jour
L'homme est seul au monde?
Savez-vous qu'un jour
Il revoit l'amour?

Vous appellerez,
Sans qu'on vous réponde;
Vous appellerez,
Et vous songerez!...

Vous viendrez rêvant
Sonner à ma porte;
Ami comme avant,
Vous viendrez rêvant.

Et l'on vous dira :
« Personne!... elle est morte. »
On vous le dira;
Mais qui vous plaindra?

* * *

உங்களுக்குத் தெரியுமா? உலகில்
எந்த மனிதனும் ஒரு நாள் தனிமையில் உழல்வான்.
உங்களுக்குத் தெரியுமா ஒரு நாள்
அவன் காதலை மீண்டும் உணர்வான்

நீங்கள் அழைப்பீர்கள்
யாரும் உங்களுக்குப் பதிலளிக்க மாட்டார்கள்.
நீங்கள் அழைப்பீர்கள்
அப்போது நினைவு கூர்வீர்கள்...!

கற்பனைகளோடு வந்து
என் வீட்டுக் கதவைத் தட்டுவீர்கள்;
பழைய நண்பனாகக்
கற்பனைகளைச் சுமந்துகொண்டு

உங்களிடம் சொல்வார்கள்:
'யாருமில்லை...! அவள் இறந்து விட்டாள்'
என்று உங்களிடம் சொல்வார்கள். ஆனால்
உங்களிடம் அனுதாபம் காட்டப்போவது யாரோ?

* * *

31 MARCELINE DESBORDES - VALMORE - 2
Les roses de saadi

J'ai voulu ce matin te rapporter des roses;
Mais j'en avais tant pris dans mes ceintures closes
Que les noeuds trop serrés n'ont pu les contenir.

Les noeuds ont éclaté. Les roses envolées
Dans le vent, à la mer s'en sont toutes allées.
Elles ont suivi l'eau pour ne plus revenir;

La vague en a paru rouge et comme enflammée.
Ce soir, ma robe encore en est tout embaumée...
Respires-en sur moi l'odorant souvenir.

* * *

31 மர்சலீன் தெபோர்த் வால்மோர் - 2
மடி நிறைய மலர்கள்

இன்று காலை உனக்கு ரோஜா மலர்கள் கொண்டுதர நினைத்தேன்
நிறைய அவற்றை அள்ளி என் மடியில் இறுகக் கட்டிக்கொண்டேன்
மிக அதிகமாகச் சேர்த்துவிட்டேன் போலும் மடி கொள்ளவில்லை

முடிச்சு அவிழ்ந்து போயிற்று; - மலர்கள் பறந்து போயின;
காற்றிலே பறந்து அவையனைத்தும் கடலுக்குச் சென்று விட்டன.
நீரோடு போய்விட்டன திரும்பிவாராதபடி;

அவற்றின் வண்ணத்தால் அலை செந்நிறத் தீப்பிழம்பானது
இன்று மாலை என் உடையெல்லாம் ரோஜாவின் நறுமணம் ...
அந்நறுமணத்தின் நினைவை என்மேல் நுகர்ந்துபாரேன்.

* * *

③2 GÉRARD DE NERVAL (1808-1855)
LE POINT NOIR

Quiconque a regardé le soleil fixement
Croit voir devant ses yeux voler obstinément
Autour de lui, dans l'air, une tache livide.

Ainsi, tout jeune encore et plus audacieux,
Sur la gloire un instant j'osai fixer les yeux:
Un point noir est resté dans mon regard avide.

Depuis, mêlée à tout comme un signe de deuil,
Partout, sur quelque endroit que s'arrête mon oeil,
Je la vois se poser aussi, la tache noire ! –

Quoi, toujours ? Entre moi sans cesse et le bonheur !
Oh! c'est que l'aigle seul – malheur à nous, malheur !
Contemple impunément le Soleil et la Gloire.

(odelettes)

* * *

③2 மெரார் த நெர்வால் (1808 - 1855)
கறுப்புப் புள்ளி

கதிரவனையே ஒருவர் உற்று நோக்கிக்கொண்டேயிருந்தால்,
அவர்கண் எதிரே, காற்று வெளியினிலும்
திரும்பும் திசையெங்கிலும் ஏதோ ஒரு வெள்ளைப் புள்ளி
தொடர்ந்து வட்டமிட்டுக்கொண்டிருப்பது போல் தோன்றும்.

அதேபோல இளமைப் பருவத்தில் மிகுந்த துணிச்சலுடன்
என் பார்வையைச் சற்றே புகழின்மேல் படியவிட்டேன்
கறும்புள்ளியொன்று என் ஆவல்மிகு பார்வையில் நிலைத்து விட்டது.

அப்போதிருந்து என்பார்வை படிகின்ற எந்தவொரு இடத்திலும்
அந்தக் கரும்புள்ளியும் உடன்வந்து அமர்ந்து விடுகிறது
அனைத்திலும் கலந்துவிட்ட துக்கத்தின் அடையாளமாய்

எப்போதுமா? ஆம் எனக்கும் இன்பத்துக்கும் குறுக்கே தவறாமல்!
ஓ மனிதர்களாகிய நமக்கு இது, ஐயகோ துயரச் செய்தி
காரணம் கழுகு, ஆம் கழுகு மட்டும்தான்
ஆதவனையும், புகழையும் தனக்கு ஏதும்
பாதிப்பின்றிப் பார்த்து ரசிக்கவல்லது.

* * *

Gérard de Nerval
1807.

③③ LECONTE DE LISLE
1818 – 1894

.....
En un creux du bois sombre interdit au soleil
Il s'affaisse, allongé sur quelque roche plate ;
D'un large coup de langue il se lustre la patte ;
Il cligne ses yeux d'or hébétés de sommeil ;

Et, dans l'illusion de ses forces inertes,
Faisant mouvoir sa queue et frissonner ses flancs,
Il rêve qu'au milieu des plantations vertes,
Il enfonce d'un bond ses ongles ruisselants
Dans la chair des taureaux effarés et beuglants.

.....
Le rêve du jaguar

* * *

③③ லக்கோந்த் த லீல் (1818 - 1894)
சிறுத்தையின் கனவு

'இருண்ட கானகத்தில் ஒளி நுழையாத ஓர் இடுக்கில்
தட்டைப் பாறையொன்றின்மீது தன் உடல் ஒட்டி
நீட்டிப் படுத்து நீண்ட நாவைச் சுழற்றித்
தன் பாதம் பளபளக்கப் பலமுறையும் தான் நக்கித்
தூக்க மயக்கத்தால் துவண்ட தன்னுடைய
பொன்றிறக் கண்களைப் புலரவே சிமிட்டியது;

செயலின்றித் தன்வலிமை திரண்டுள்ள சீர்மையில்
வாலை அசைத்து விலாப்புறங்கள் சிலிரக்கப்
பசுமை நிறைந்த பழனக் காட்டுஊடே
மிரண்டலறி யோடும் மாட்டின் மிடற்றிடைக்
குருதி வழிந் தோடத்தன் கூரிய நகங்களை
ஆழிப் புதைப்பது போல் கனவொன்று கண்டது.'

* * *

Alphonse de Lamartine

③④ BAUDELAIRE (1821 – 1867)
Chant d'automne

Bientôt nous plongerons dans les froides ténèbres;
Adieu, vive clarté de nos étés trop courts!
J'entends déjà tomber avec des chocs funèbres
Le bois retentissant sur le pavé des cours.

Tout l'hiver va rentrer dans mon être : colère,
Haine, frissons, horreur, labeur dur et forcé,
Et, comme le soleil dans son enfer polaire,
Mon coeur ne sera plus qu'un bloc rouge et glacé.

J'écoute en frémissant chaque bûche qui tombe;
L'échafaud qu'on bâtit n'a pas d'écho plus sourd.
Mon esprit est pareil à la tour qui succombe
Sous les coups du bélier infatigable et lourd.

Il me semble, bercé par ce choc monotone,
Qu'on cloue en grande hâte un cercueil quelque part...
Pour qui? – C'était hier l'été; voici l'automne!
Ce bruit mystérieux sonne comme un départ.

(Les Fleurs du Mal)

* * *

③④ பொதலேர் (1821 - 1867)
கார்கால கீதம்

குளிர்மிகு அந்தகாரத்தில் இதோ மூழ்கப்போகிறோம்;
சிறுத்துக் குறுகிய எம் வசந்தகாலத்தின் சுடரொளியே,
சென்று வா!
கொல்லைப் புறத்தில் வெட்டிச் சாய்க்கப்படும் மரக்கிளைகளின்
நெய்தல்பறைக்கொட்டு இதோ என் செவிகளில்
கேட்கத் தொடங்கிவிட்டது.

குளிர்காலம் முழுவதும் என் அகத்துள் புகப்போகிறது: கோபம்,
வெறுப்பு, நடுக்கம், பயங்கரம், கொடுமையான அடிமை வேலைகள்;
குளிர் துருவமெனும் தன் நரகத்தில் சிக்குண்ட ஆதவன்போல்
என் இதயமும் இனிச் சில்லிட்டு இறுகிப்போன
சிவந்த ஒரு கட்டிதான்.

விழும் ஒவ்வொரு விறகுக்கட்டையின் ஓசைகேட்டு நடுங்குகிறேன்.
கட்டப்படும் தூக்குமேடை இதைவிட ஊமை அடியாகவா
எதிரொலிக்கப் போகிறது?
ஓயாமல் தகர்க்கும் ராட்சதச் சம்மட்டியின் இடிபட்டு
நொறுங்கும் கோட்டைச் சுவர்போல் இருக்கிறது என் உணர்வு.

ஓரே கதியில் தொடரும் இவ்விடியோசை மயக்கத்தால்
எங்கோ ஒரு சவப்பெட்டிக்கு யாரோ மிக அவசரமாய்
ஆணிகளை அடிப்பது போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது.
பாடை யாருக்கு? நேற்று வசந்தம் இப்போது கார்காலம்.
மர்மமான இவ்வோசை ஏதோ புறப்பாடு போல் ஒலிக்கிறது.

தீமையில் பூத்த மலர்கள்.

* * *

(35) BAUDELAIRE - 2
RECUEILLEMENT

Sois sage, ô ma Douleur, et tiens-toi plus tranquille.
Tu réclamaï le Soir; il descend; le voici :
Une atmosphère obscure enveloppe la ville,
Aux uns portant la paix, aux autres le souci.

Pendant que des mortels la multitude vile,
Sous le fouet du plaisir, ce bourreau sans merci,
Va cueillir des remords dans la fête servile,
Ma Douleur, donne-moi la main; viens par ici,

Loin d'eux. Vois se pencher les défuntes Années,
Sur les balcons du ciel, en robes surannées;
Surgir du fond des eaux le Regret souriant;

Le Soleil moribond s'endormir sous une arche,
Et, comme un long linceul traînant à l'Orient,
Entends, ma chère, entends la douce Nuit qui marche.

Les Fleurs du Mal

* * *

(35) பொதலேர் - 2
அமைதி

என் உடலை வாட்டும் வலியே - நீ சாதுவல்லவா?
சற்றே அடங்கி இரு.
மாலைப்பொழுது வேண்டுமென்றாய்:
அதுதான் இதோ வந்து விட்டதே.
நகரத்தை இருளெனும் போர்வை மூடுகிறது பார்.
சிலருக்கு அமைதியையும் சிலருக்குக் கவலையையும் அளித்துவிட்டு.

மடியப்போகும் கீழ்த்தரமான மனிதக்கும்பல்
இன்பமெனும் இரக்கமிலாக் கொலைகாரனின்
சாட்டையால் அடிவாங்கி,
அடிமைக் கேளிக்கைகளுக்குச் சென்று
குற்ற உணர்வுகளை அறுவடை செய்யப்போகிறது.
போகட்டும் விடு.
என் உடல்வலியே, இதோ என் கையைப் பிடி.

நீவா இங்கு அந்தப் பக்கமே நமக்கு வேண்டாம்.
வானத்தின் உப்பரிகையில் பழங்கால உடையணிந்து
இறந்த காலம் குனிந்து நிற்பதைப் பார்,
நீர்நிலையின் ஆழத்திலிருந்து
குற்ற உணர்வு சிரித்தெழுந்து வருவதைப் பார்.

மறையப்போகும் சூரியன் வானத்து வளைவில்
உறங்கச் செல்வதைப் பார்.
கீழ்த்திசை தொடங்கி நீளும் பிணப்போர்வை போல்
இனிய இரவு மெல்ல நடந்து வருவதைக் கேள்.
என் அன்பே, அதன் காலடி ஓசையைக் கேள்.

தீமையில் பூத்த மலர்கள்.

* * *

36 BAUDELAIRE - 3

LE CYGNE

Un cygne qui s'était évadé de sa cage,
Et, de ses pieds palmés frottant le pavé sec,
Sur le sol raboteux traînait son blanc plumage.
Près d'un ruisseau sans eau la bête ouvrant le bec

Baignait nerveusement ses ailes dans la poudre,
Et disait, le coeur plein de son beau lac natal :
« Eau, quand donc pleuvras-tu? quand tonneras-tu, foudre? »
Je vois ce malheureux, mythe étrange et fatal,

Vers le ciel quelquefois, comme l'homme d'Ovide,
Vers le ciel ironique et cruellement bleu,
Sur son cou convulsif tendant sa tête avide,
Comme s'il adressait des reproches à Dieu!

Les Fleurs du Mal

***

Cher Baudelaire.

36 பொதலேர் - 3
அன்னப் பறவை

கூடுவிட்டுத் தப்பிவந்த அன்னப் பறவையொன்று
விரிந்த தன்பாதத்தால் ஈரமற்ற நகர்த்தெருவைப்
பெருக்கித் தேய்த்துத் தன் வெண்ணிறச் சிறகுகளைக்
கட்டாந்தரையின்மேல் இழுத்துக்கொண்டே சென்றது.
தன் அலகை அகலத்திறந்து, நீர் வற்றிய ஓடையிலே

நடுங்கிப் பயந்துகொண்டே முழுக்காட்டியது.
தன் இறக்கைகளைத் தெருப்புழுதிமண்ணில்.
தான் பிறந்துவிடத்து எழில் மிகு ஏரியின் நினைவு
அதன் இதயம் முழுவதையும் நிரப்பிடக் கூறியது:
'தண்ணீரே நீ எப்போது மழையாகப் பொழியப்போகிறாய்?
இடியே நீ எப்போது முழங்கப்போகிறாய்?'
பாவம், துன்பத்தைச் சுமந்து நிற்கும் இப்பழங்காலத்துப் பறவை

தணியா ஆவலுடன் தலை நிமிர்த்தி
படபடக்கும் தன் கழுத்தை நீட்டி
எள்ளி நகையாடும் அவ்வானத்தை
ஈவிரக்கமற்ற அந்நீலவானத்தை நோக்கியது
கடவுளைக் குற்றம் சாட்டுதல்போல்.

தீமையில் பூத்த மலர்கள்

***

③7 BAUDELAIRE - 4
LES HIBOUX

Sous les ifs noirs qui les abritent,
Les hiboux se tiennent rangés,
Ainsi que des dieux étrangers,
Dardant leur oeil rouge. Ils méditent.

Sans remuer ils se tiendront
Jusqu'à l'heure mélancolique
Où, poussant le soleil oblique,
Les ténèbres s'établiront.

Leur attitude au sage enseigne
Qu'il faut en ce monde qu'il craigne
Le tumulte et le mouvement;

L'homme ivre d'une ombre qui passe
Porte toujours le châtiment
D'avoir voulu changer de place.

Les Fleurs du Mal

* * *

③7 பொதலேர் - 4
ஆந்தைகள்

தூங்குமுஞ்சி மரப் பொந்து இருட்டில்
கோயில் பிரகாரச் சிற்பங்கள் போல்
வரிசையாய் அமர்ந்திருந்த ஆந்தைகள்
சிவந்த தம் கண்களால்
சுட்டெரிப்பது போல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.
அவை தியானத்தில் இருக்கின்றன !

பகலவனைச் சாய்த்துத் தள்ளிக்
காரிருள் சூழ்ந்து படரும்
அச்சோக நேரம்வரை
அவை அசையாமல் அமர்ந்திருக்கும்.

ஆரவாரம் அலைச்சல் எனுமிவைதாம்
இவ்வுலகில் அஞ்ச வேண்டியவையென
ஞானிக்கு அவை உணர்த்தும், தம் செயலால்.

வழி செல்லும் நிழல் கண்டு மையல் கொண்டு
இடம்மாற விழைந்திட்ட மனிதன் அதற்குரிய
தண்டனையை என்றென்றும் சுமந்து நிற்பான்.

தீமையில் பூத்த மலர்கள்.

* * *

③⑧ VERLAINE (1844 - 1896)

Le ciel est, par-dessus le toit,
Si bleu, si calme!
Un arbre, par-dessus le toit,
Berce sa palme.

La cloche, dans le ciel qu'on voit,
Doucement tinte.
Un oiseau sur l'arbre qu'on voit
Chante sa plainte.

Mon Dieu, mon Dieu, la vie est là
Simple et tranquille.
Cette paisible rumeur-là
Vient de la ville.

- Qu'as-tu fait, ô toi que voilà
Pleurant sans cesse,
Dis, qu'as-tu fait, toi que voilà,
De ta jeunesse?

Sagesse 6, III

***

③⑧ வெர்லேன் (1844 - 1896)

ஞானம்

கூரைக்கு மேலே வானம்
என்ன நீலம்! என்ன அமைதி!
கூரைக்கு மேலே ஒரு மரம்
தன் கிளையை ஊஞ்சலாட்டுகிறது.

வானில் காணும் ஒரு மணியின் நாதம்
சுகமாக ஒலிக்கிறது.
மரத்தில் காணும் ஒரு பறவை
தன் குறையைப் பாடுகிறது.

தெய்வமே, என் தெய்வமே, அதுதான் வாழ்க்கை
எளிமையும், அமைதியுமாய்.
இதமான இவ்வோசை
நகரிலிருந்து வருகிறது.

நீ - ஆமாம் உன்னைத்தான் -
ஓயாமல் அழுதுகொண்டே இருக்கிறாயே!
சொல், நீ என்னதான் செய்தாய்,
உன் இளமைப் பருவத்தை ?

ஞானம் - 6 - III

***

P. Verlain

(39) RIMBAUD (1854 – 1891)

O saisons, ô châteaux,
Quelle âme est sans défauts?

O saisons, ô châteaux,

J'ai fait la magique étude
Du bonheur, que nul n'élude.

O vive lui, chaque fois
Que chante le coq gaulois.

Mais je n'aurai plus d'envie,
Il s'est chargé de ma vie.

Ce charme ! il prit âme et corps,
Et dispersa tous efforts.

Que comprendre à ma parole?
Il fait qu'elle fuie et vole!

O saisons, ô châteaux,

* * *

(39) ரேம்போ (1854 - 1891)

பருவ காலங்களே, கோட்டைகளே
எந்த ஆன்மாவிடத்தில்தான் குறையில்லை?

பருவ காலங்களே, கோட்டைகளே!

யாருமே தவிர்க்காத இன்பத்தை
மாயப் பயிற்சியாகக் கற்றேன்.

இந்நாட்டுச் சேவல் கூவும் போதெல்லாம்
அவன் வாழ்க !

ஆனால் எனக்கு இனி விருப்பு ஏதுவுமில்லை
என்வாழ்க்கையின் பொறுப்பை அவன் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டான்

இந்தக் கவர்ச்சி ! அவன் உள்ளத்தையும் உடலையும் எடுத்துக்கொண்டு
எல்லா முயற்சிகளையும் சிதற அடித்தான்.

என்னுடைய பேச்சிலிருந்து என்ன புரிந்துகொள்வது?
என் பேச்சைத்தான் பறந்தோடிவிடச் செய்துவிடுகிறானே

பருவகாலங்களே, கோட்டைகளே!

* * *

40 APOLLINAIRE (1880 – 1918)

Sous le pont Mirabeau coule la Seine
Et nos amours
Faut-il qu'il m'en souviene
La joie venait toujours après la peine
Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure

Les mains dans les mains restons face à face
Tandis que sous
Le pont de nos bras passe
Des éternels regards l'onde si lasse

Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure

L'amour s'en va comme cette eau courante
L'amour s'en va
Comme la vie est lente
Et comme l'Espérance est violente

Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure

Passent les jours et passent les semaines
Ni temps passé
Ni les amours reviennent
Sous le pont Mirabeau coule la Seine

Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure

(Alcools)

40 அப்பொலினேர் (1880 - 1918) மீராபோ பாலம்

மீராபோ பாலத்தின் கீழே
சீன் நதி ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறது
நம் காதலும் கூடத்தான்!
அதை நினைவுறுத்த வேண்டுமா என்ன?
எப்போதும் இடுக்கணைத் தொடர்ந்துதான் இன்பம்
இரவு வருகிறது, மணி ஒலிக்கின்றது.
நாள்கள் உருண்டோடுகின்றன
நான்மட்டும் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

கையோடு கைகோத்து எதிர் எதிரே நின்றிடுவோம்
இணைந்த நம் கரங்களே பாலம்
எனின் அதன் கீழ்க்
கலந்து உறைந்துபோன நம் பார்வைகளையே
கண்டு அலுத்துப்போன நீரலைகள் போய்க்கொண்டேயிருக்கின்றன.
இரவு வருகிறது; மணி ஒலிக்கின்றது
நாள்கள் உருண்டோடுகின்றன
நான் மட்டும் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன்

காதலும் போய்விடுகிறது, ஓடும் இந்நீரைப்போலக்
காதலும் போய்விடுகிறது
எத்துணை மெல்ல ஊர்ந்து நகர்கிறது வாழ்க்கை
எத்துணை முரட்டுத்தனமாக உலுக்குகிறது நம்பிக்கை
இரவு வருகிறது; மணி ஒலிக்கின்றது
நாள்கள் உருண்டோடுகின்றன
நான் மட்டும் இருந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

நாள்கள் செல்கின்றன; வாரங்கள் ஓடுகின்றன
கடந்துபோன காலமும் காதலும்
திரும்பி வருவதில்லை
மீராபோ பாலத்தின் கீழே
ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறது சீன் நதி
நாள்கள் உருண்டோடுகின்றன
நான் மட்டும் இருந்துகொண்டிருக்கிறேன்

(போதை)

(41) G. APOLLINAIRE - 2

1.

Le pré est vénéneux mais joli en automne
 Les vaches y paissant
 Lentement s'empoisonnent
 Le Colchique couleur de cerne et de lilas
 Y fleurit tes yeux sont comme cette fleur-là
 Violâtres comme leur cerne et comme cet automne
 et ma vie pour tes yeux lentement s'empoisonne

* * *

2.

Soirs de Paris ivres du gin
 Flambant de l'électricité
 Les tramways feux verts sur l'échine
 Musiquent au long des portées
 De rails leur folie de machines

* * *

3.

A la fin tu es las de ce monde ancien
 Bergère ô tour Eiffel le troupeau des ponts bêle ce matin
 Tu en as assez de vivre dans l'antiquité grecque et romaine
 Ici même les automobiles ont l'air d'être anciennes
 La religion seule est restée toute neuve la religion
 Est restée simple comme les hangars de Port'd Aviation

* * *

(41) அப்பொலினோ - 2

1.

இலையுதிர் காலத்தில் புல்வெளியினூடே விஷப்பூண்டுகள்
 ஆனாலும் அவற்றிலும் கவர்ச்சியான தனியழகு
 மேயவந்த பசுக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
 விஷத்தையும் விழுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன
 நீலோற்பல வண்ணப் பூக்கள்
 அங்கு மலர்கின்றன
 உன்கண்களைப் போலவே
 இலையுதிர் காலம் ஊதாநிறம்!
 அந்த உன் கண்களுக்காகவே
 என் வாழ்க்கையும்
 மெல்ல மெல்ல விஷமுண்டு வருகிறது.

* * *

2.

பாரீஸ் நகர் மாலைப் பொழுதுகள்
 ஜின் தந்த போதையில்
 மின்சார ஒளிப்பிழம்பை உமிழ்ந்துகொண்டு
 டிராம் வண்டிகளின் பச்சை விளக்குகளை
 தம் முதுகுத்தண்டு வளையச் சுமந்துகொண்டு
 இயந்திரப் பித்துப்பிடித்துக்
 கலங்கிய தம் சித்தத்தைத்
 தண்டவாளம் செல்லுமிடமெல்லாம்
 இசையாக்கி வெளியிடுகின்றன.

* * *

3.

கிரேக்க ரோமானியப் புராணப்
 பழங்கதைகளில் உழன்றது போதுமே
 பழங்காலத்து உலகம் உனக்கு அலுத்தே போய்விட்டது
 பாலங்களாம் ஆடுகளை மேய்க்கும்
 ஆயர்குலப் பெண்ணான ஈஃபல் கோபுரமே!
 இவ்வைகறைப் பொழுதினிலே அவற்றின்
 பேரரவம் கேட்டிலையோ?
 இங்குப் பேருந்துகள் கூட மிகப் பழையனவாய்த் தோற்றமளிக்கின்றன
 மதம் மட்டுமே இன்றும் அதே புதுமையுடன் இருக்கிறது
 ஆம், விமானங்களை நிலையத்தில் நிறுத்தி வைக்கும்
 எளிய வெற்றுக் கொட்டகைகளைப் போல.

④ P. VALÉRY (1871 – 1945)
LES GRENADES

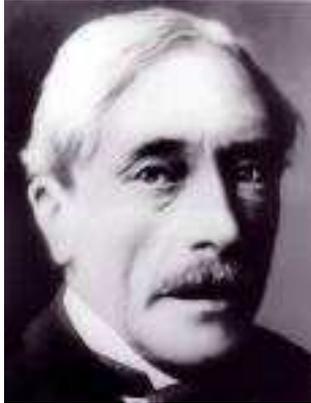
Dures grenades entr'ouvertes
Cédant à l'excès de vos grains,
Je crois voir des fronts souverains
Éclatés de leurs découvertes!

Si les soleils par vous subis,
O grenades entre-bâillées,
Vous ont fait d'orgueil travaillées
Craquer les cloisons de rubis,

Et que si l'or sec de l'écorce
A la demande d'une force
Crève en gemmes rouges de jus,

Cette lumineuse rupture
Fait rêver une âme que j'eus
De sa secrète architecture.

* * *

④ வலேரி (1871 - 1945)
மாதுளை

உள்ளிருக்கும் முத்துக்களின் மிகுதியால் சற்றே தெறிந்து விரிந்த
உங்கள் சொரசொரப்பான ஓட்டைக்காண்கையில்
தம் கண்டுபிடிப்புகளால் புடைத்து நிற்கும்
மாமேதைகளின் நெற்றிதான்
என்நினைவுக்கு வருகிறது!

பிளந்து காணப்படும் மாதுளங்களிகளே
ஆதவனின் ஒளியை உண்ட மதர்ப்பு உங்களை
மெல்லிய பவளச் சவ்வுத் தடுப்புகளைத்
தகர்த்தெறியச் செய்கிறது.

காய்ந்த பொன்னிற ஓடு
ஏதோ ஒரு சக்தியால் உடைந்து
சாறு ததும்பும் சிவப்பு முத்துக்களை
வெளிக்காட்டுகிறது

இந்த ஒளிமிகு பிளப்பு
எனக்கிருந்த ஆன்மாவை
அதன் மர்மமான கட்டமைப்புப்பற்றிக்
கனவு காணச்செய்கிறது.

* * *

Paul Valéry

(43) LOUIS ARAGON (1897 – 1982)
Je vous salue ma France...

Lorsque vous reviendrez car il faut revenir
Il y aura des fleurs tant que vous en voudrez
Il y aura des fleurs couleur de l'avenir
Il y aura des fleurs lorsque vous reviendrez

Vous prendrez votre place où les clartés sont douces
Les enfants baiseron vos mains martyrisées
Et tout à vos pieds las redeviendra de mousse
Musique à votre coeur calme où vous reposer

.....
Patrie également à la colombe ou l'aigle
De l'audace et du chant doublement habitée
Je vous salue ma France où les blès et les seigles
Mûrissent au soleil de la diversité

Je vous salue ma France où le peuple est habile
A ces travaux qui font les jours émerveillés
Et que l'on vient de loin saluer dans sa ville
Paris mon coeur trois ans vainement fusillé

Heureuse et forte enfin qui portez pour écharpe
Cet arc-en-ciel témoin qu'il ne tonnera plus
Liberté dont frémit le silence des harpes
Ma France d'au-delà le déluge salut

Le musée Grevin 1943

* * *

(43) அராகோ (1897 - 1982)
என் ஃபிரான்ஸ் திருநாடே
உன்னை வணங்குகிறேன்

நீங்கள் திரும்பி வரும்போது, ஆம் திரும்பி வருவது திண்ணம்
உங்களுக்கு வேண்டுமளவுக்கு மலர்கள் -
வண்ணமிடு வருங்காலத்தின் வண்ணம் கொண்ட மலர்கள் -
நீங்கள் திரும்பி வரும்போது நிச்சயம் நிறைந்திருக்கும்.

இதந்தரும் ஒளியினூடே உங்களுக்கு இருப்பிடம்
அமரத் தழும்பேறிய உங்கள் கைகளை குழந்தைகள் முத்தமிடும்
அலைந்து களைத்த உங்கள் பாதங்களின்கீழ் அனைத்தும் மிருதுவாகி
அமைதி தரும் இசையாகி உங்கள் இதயத்தை வருடிவிடும்

.....
உங்கள் தாய்நாடு கருடனுக்கு மட்டுமன்றிப்
புறாவுக்கும் புகலிடம் தான்
அஞ்சாத நெஞ்சம், கொஞ்சம் கீதம்
இவ்விரண்டுமே இங்குத்தான் தஞ்சம்
நின் பன்முகக் கதிரவனின் கிரணம் தொட்டு
கோதுமை மட்டுமா கம்பும் கூடத்தான்
பூரித்து முதிர்ச்சியுறும்
ஃபிரான்ஸ் திருநாடே உன்னை வணங்குகிறேன்.

ஃபிரான்ஸ் திருநாடே உன்னை வணங்குகிறேன். உன் மக்களுடைய
கைவண்ணத்தை அனுதினமும் வியந்து போற்றுவோர்
நெடுந்தொலைவிலிருந்தெல்லாம் வந்து கூடும்
பாரீஸ் பெருநகரே, என் இதயமே, எதிரிகளின்
மூன்றாண்டுக்கால குண்டுமழை துளைத்தும் கூட இறுதியில்
உன் உவகையும் வலிமையும் சற்றும் குறையவில்லை!

வானவில்லை அங்கியாய் உன்தோளில் அணிந்திருப்பது
இடியோசை இனி இல்லை என்பதற்கு அடையாளம்
முரசுகளின் மௌனத்தில் உன் சுதந்திரம் சிலிரிக்கிறது.
ஊழிக்கும் அப்பால் உயர்ந்து நிற்கும்
ஃபிரான்ஸ் தாய்நாடே ! உன்னை வணங்குகிறேன்.

* * *

(44) Louis ARAGON - 2
ELSA

Je vais te dire un grand secret Le temps c'est toi
Le temps est femme Il a
Besoin qu'on le courtise et qu'on s'asseye
A ses pieds le temps comme une robe à défaire
Le temps comme une chevelure sans fin
Peignée
Un miroir que le souffle embue et désembue
Le temps c'est toi qui dors à l'aube où je m'éveille

C'est toi comme un couteau traversant mon gosier
Oh que ne puis-je dire ce tourment du temps qui ne passe point
Ce tourment du temps arrêté comme le sang dans les vaisseaux bleus
Et c'est bien pire que le désir interminablement non satisfait
Que cette soif de l'oeil quand tu marches dans la pièce
Et je sais qu'il ne faut pas rompre l'enchantement
Bien pire que de te sentir étrangère
Fuyante
La tête ailleurs et le coeur dans un autre siècle déjà
Mon Dieu que les mots sont lourds Il s'agit bien de cela
Mon amour au-delà du plaisir mon amour hors de portée aujourd'hui
de l'atteinte

Toi qui bats à ma tempe horloge
Et si tu ne respirez pas j'étouffe
Et sur ma chair hésite et se pose ton pas

...

(44) அராகோ - 2
எல்சா

உன்னிடம் பெரியதோர் இரகசியம் செல்லப்போகிறேன்; காலம் நீதான்
காலம் ஒரு பெண் அவள்
காலடியில் அமர்ந்து காதல் மொழி பேச வேண்டும்
காலம் ஒரு தையல் இழை பிரிக்கப்படவேண்டிய ஆடை
காலம் இழைய வாரிவிடப்பட்ட
நீண்ட முடிவில்லாக் கூந்தல்.
காலம் ஒரு முகம்பார்க்கும்கண்ணாடி
சுவாசக் காற்று அதில் பட்டு
நீராவித் திவலைகள் தோன்றிப் பின் மறையும்
நான் கண்விழிக்கும் வைகறையில் தூங்கும் நீதான் காலம்.

காலம் நீதான் என் கழுத்தின் குறுக்கே புதைந்த கத்தியைப் போல்
ஓடாமல் நிற்கும் காலம் எத்தனை பெரிய துன்பத்தை
எனக்குத்தருகிறது என்பதை எப்படிச் சொல்வேன்
நாளங்களில் உறைந்துபோன கருஇரத்தத்தைப்போல
நின்றுபோன காலம் எனக்குத்தரும் துன்பத்தை எப்படிச் சொல்வேன்
முடிவின்றி நிரந்தரமாய் நிறைவேறாத வேட்கையைக்
காட்டிலும் மிகவும் கொடியது அது.
வீட்டில் நீ நடமாடும்போது என் கண்களுக்கு ஏற்படும்
தாகத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் கொடியது
அந்த மயக்க நிலையைக் கலைக்கக் கூடாது என்று எனக்குத்தெரியும்
முற்றிலும் அன்னியப் பெண்போல
மின்னலாய்
என்னிடமிருந்து விலகி மறைவாய் எனும் எண்ணத்தைவிடக் கொடியது
தலை எங்கோ ஓர் இடத்தில்
இதயம் இப்போதே வேறு ஒரு நூற்றாண்டில்
தெய்வமே சொற்கள் எத்தனை கனமானவை
இருந்தாலும் நிலைமை அதுதானே
என்காதல் இன்பத்துக்கு அப்பால்
இன்று கைக்கு எட்டாத தூரத்தில்

என்றெற்றிப் பொட்டில் கடிகாரத்துடிப்பாய் அறைவது நீதான்
நீ மூச்சு விடாவிடில் நான் திணறுகிறேன்.
என் சதையின் மீது தயக்கத்துடன் படிகிறது உன் காலடி

...

Je vais te dire un grand secret Toute parole
A ma lèvre est une pauvre qui mendie
Une misère pour tes mains une chose qui noircit sous ton regard
Et c'est pourquoi je dis si souvent que je t'aime
Faute d'un cristal assez clair d'une phrase que tu mettrais à ton cou
Ne t'offense pas de mon parler vulgaire Il est
L'eau simple qui fait ce bruit désagréable dans le feu

Je vais te dire un grand secret Je ne sais pas
Parler du temps qui te ressemble
Je ne sais pas parler de toi je fais semblant
Comme ceux très longtemps sur le quai d'une gare
Qui agitent la main après que les trains sont partis
Et le poignet s'éteint du poids nouveau des larmes

Je vais te dire un grand secret J'ai peur de toi
Peur de ce qui t'accompagne au soir vers les fenêtres
Des gestes que tu fais des mots qu'on ne dit pas
J'ai peur du temps rapide et lent j'ai peur de toi
Je vais te dire un grand secret Ferme les portes
Il est plus facile de mourir que d'aimer
C'est pourquoi je me donne le mal de vivre
Mon amour

* * *

உன்னிடம் பெரியதோர் இரகசியம் சொல்லப் போகிறேன்
என்உதடுகள் உதிர்க்கும் எந்தவொரு சொல்லும்
யாசித்து நிற்கும் ஏழைப்பிச்சைக்காரி
உன் கைகளுக்கு அற்பமானது
உன் பார்வை பட்டவுடன் கறுத்துப்போவது அது.
ஆகையினால்தான் நான் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்
நான் உன்னைக்காதலிக்கிறேன் என்று
என்ன செய்வது ஒளிரும் பளிங்கு போன்ற வேறு வாசகம் எதுவும்
கிடைக்கவில்லையே கிடைத்திருந்தால் நீ அதை உன் கழுத்தில்
அல்லவோ அணிந்துகொண்டிருப்பாய்
நான் கீழ்த்தரமாகப் பேசுகிறேன் என்று கோபிக்காதே
இது நெருப்பில் விழும்போது 'சொய்' என்ற அருவருப்பான
ஓசையைத் தரும் சாதாரணத் தண்ணீர் மாதிரி

உன்னிடம் பெரியதோர் இரகசியம் சொல்லப்போகிறேன்
உன்னையே ஓத்திருக்கும் காலத்தைப்பற்றிப்பேச
எனக்குத்தெரியவில்லை.
உன்னைப்பற்றிப் பேசத்தெரியவில்லை
தெரிந்தாற்போல் ஏதோ பாவனை செய்து கொண்டிருக்கிறேன்
ரயில் சென்று வெகுநேரம் ஆனபின்னும் கூட
பிளாட்பாரத்தில் நின்று கொண்டு கை மணிக்கட்டு
கண்ணீர்த்துளிகளின் புதிய கனத்தில் சோர்ந்துபோகும்வரை
கையை அசைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களைப்போல

உன்னிடம் பெரியதோர் இரகசியம் சொல்லப்போகிறேன்
எனக்கு உன்னிடம் பயம்
மாலை நேரத்தில் நீ சன்னல்களை நோக்கிச் செல்லும்போது
உன்னுடன் கூட வந்துகொண்டிருக்கிறதே அதனிடம் பயம்
நீ செய்யும் செய்கைகளைக் கண்டு அஞ்சுகிறேன்
சொல்லாத சொற்களிடம் பயம்
விரைந்தோடும் காலம் ஊர்ந்துசெல்லும் காலம் இவற்றிடம் பயம்
உன்னிடம் பயம்
உன்னிடம் பெரியதோர் இரகசியம் சொல்லப்போகிறேன்
கதவுகளைச் சாத்திவிடு
காதலிப்பதைவிட உயிரை விடுவது எளிது
ஆகையால்தான் உயிர்வாழும் துன்பத்தை
எனக்கே தந்து கொண்டிருக்கிறேன் என் அன்பே.

(45)

P. ÉLUARD (1895 – 1952)
MOURIR DE NE PAS MOURIR

Elle est debout sur mes paupières
 Et ses cheveux sont dans les miens,
 Elle a la forme de mes mains,
 Elle a la couleur de mes yeux,
 Elle s'engloutit dans mon ombre
 Comme une pierre sur le ciel.

Elle a toujours les yeux ouverts
 Et ne me laisse pas dormir.
 Ses rêves en pleine lumière
 Font s'évaporer les soleils,
 Me font rire, pleurer et rire,
 Parler sans avoir rien à dire.

* * *

(45)

எலுயார் (1895 - 1952)
சாகாமையினால் சாவது

என் இமைகள் மீது அவள் நடமிடுகின்றாள்
 அவள் கூந்தல் என் தலைமுடியில் சங்கமம்
 என் கைகளைப் போன்ற வடிவம் அவளுக்கு
 என் கண்களின் வண்ணம் அவள் வண்ணம்
 என் நிழலில் அவள் அமிழ்ந்து விட்டாள்
 வான்வெளியில் மறைந்த கல்லைப் போல

அவள் கண்கள் எப்போதுமே திறந்திருக்கின்றன
 அவை என்னைத் தூங்கவிடுவதில்லை
 பூரண ஒளியில் அவள் காணும் கனவுகளின் வெப்பம்
 பல சூரியன்களை ஆவியாக்கிவிடும்!
 என்னைச் சிரிக்கச் செய்து அழச் செய்து
 மீண்டும் சிரிக்கச் செய்யும்!
 சொல்வதற்கு எதுவுமே இல்லாதபோதும்
 பேசவைக்கும் !

* * *

④6 P. ÉLUARD - 2
GABRIEL PÉRI

Un homme est mort qui n'avait pour défense
Que ses bras ouverts à la vie
Un homme est mort qui n'avait d'autre route
Que celle où l'on hait les fusils
Un homme est mort qui continue la lutte
Contre la mort contre l'oubli

Car tout ce qu'il voulait
Nous le voulions aussi
Nous le voulons aujourd'hui
Que le bonheur soit la lumière
Au fond des yeux au fond du coeur
Et la justice sur la terre

Il y a des mots qui font vivre
Et ce sont des mots innocents
Le mot chaleur le mot confiance
Amour justice et le mot liberté
Le mot enfant et le mot genillesse
Et certains noms de fleurs et certains noms de fruits
Le mot courage et le mot découvrir
Et le mot frère et le mot camarade
Et certains noms de pays de villages
Et certains noms de femmes et d'amis
Ajoutons-y Péri
Péri est mort pour ce qui nous fait vivre
Tutoyons-le sa poitrine est trouée
Mais grâce à lui nous nous connaissons mieux
Tutoyons-nous son espoir est VIVANT.

Au rendez-vous allemand, 1944.

* * *

④6 எலுயார் - 2
கப்ரியேல் பெரி

வாழ்வைத் தழுவ நீட்டிய தம்கைகளை மட்டுமே
தற்காப்பு ஆயுதமாகக் கொண்ட ஒரு மனிதர் இறந்துவிட்டார்
துப்பாக்கிகளை வெறுத்தொதுக்கும் போக்கு ஒன்றினையே
தம் பாதையாகக் கொண்ட ஒரு மனிதர் இறந்துவிட்டார்.
மரணத்தையும் மறதியையும் எதிர்த்துத் தொடர்ந்து
போராடிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு மனிதர் இறந்துவிட்டார்

ஏனெனில் அவர் எதையெல்லாம் வேண்டினாரோ
அவற்றையே நாமும் கோரினோம்
இன்றும் அவற்றையே கோருகிறோம்
கண்களின் ஆழத்தில் இதயத்தின் ஆழத்தில்
இன்பமே ஒளியாக இருக்கவேண்டும் என்பதும்
உலகில் நீதி நிலவவேண்டும் என்பதும் தான் அவை!

வாழ்வைக்கும் சொற்கள் சிலவுண்டு
அவை கள்ளமில்லா சொற்கள்:
இதந்தரும் வெப்பம், நம்பிக்கை,
காதல், நீதி, சுதந்திரம்
குழந்தை, மென்மை போன்ற சொற்கள்;
மேலும் சில மலர்களின் பெயர்கள், சில பழங்களின் பெயர்கள்,
அஞ்சாமை எனும் சொல், கண்டுபிடித்தல் எனும் சொல்,
சகோதரன் எனும் சொல், நண்பன் எனும் சொல்,
சில நாடுகளின், சில கிராமங்களின் பெயர்கள்,
சில பெண்களின், சில நண்பர்களின் பெயர்கள்,
இவற்றுடன் 'பெரி' என்பதையும் சேர்த்துக்கொள்வோம்!
நம்மை எது வாழச் செய்கிறதோ,
அதற்காக 'பெரி' உயிர் நீத்தார்.
அவரோடு உரிமையோடு இணைவோம்.
அவர் நெஞ்சைக் குண்டு துளைத்திருக்கிறது
ஆனால் அவரால்தான் நாம் நம்மையே அறிகின்றோம்.
பாசத்தோடு நாம் இணைவோம்.
அவர் நம்பிக்கை உயிர்வாழ்கிறது.

* * *

(47) JACQUES PRÉVERT (1900 - 1977)

Le Sultan

Dans les montagnes de cachemire
 Vit le Sultan de salamandragore
 le jour il fait tuer un tas de monde
 et quand vient le soir il s'endort
 Mais dans ses cauchemars les morts se cachent
 Et le dévorent
 Alors une nuit il se réveille
 En poussant un grand cri
 Et le bourreau tiré de son sommeil
 Arrive souriant au pied du lit
 S'il n'y avait pas de vivants
 Dit le Sultan
 Il n'y aurait pas de mort
 Et le bourreau répond d'accord.
 Que tout le reste y passe alors
 Et qu' on n'en parle plus
 D'accord dit le bourreau
 C'est tout ce qu'il sait dire
 Et tout le reste y passe comme le Sultan l'a dit
 les femmes, les enfants les siens et ceux des autres
 Le Veau le loup la guêpe et la douce brebis
 Le bon vieillard intègre et le sobre chameau
 Le actrices des théâtres le roi animaux
 Le planteurs de bananes les faiseurs de bons mots
 Et les coqs et leurs poules les oeufs avec leur coque
 Et personne ne reste pour enterrer quiconque
 Comme ça ça va
 Dit le Sultan de Salamandragore
 Mais reste là bourreau
 Là tout près de moi
 Et tue moi
 Si jamais je me rendors.

(Paroles)

(47) ப்ரெவேர் (1900 - 1977)

சுல்தான்

காஷ்மீர் மலைச்சாரல்களில்
 சலமாந்திராகோர் எனும் சுல்தான் வாழ்ந்திருந்தான்.
 பகலில் எண்ணற்ற பேர்களைக் கொல்லச் செய்வான்
 மாலை வந்தவுடன் உறங்கச் செல்வான்
 ஆனால் அவன்கனவுகளில் இறந்தவர்கள் ஒளிந்துகொண்டு
 அவனை விழுங்குவார்கள்.
 ஓர் இரவு, பெரிய கூச்சல் போட்டவண்ணம்
 அவன் விழித்துக்கொண்டான்.
 தன் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்த கொலையாளி
 புன்சிரிப்புடன் சுல்தான் கட்டில் அருகே வந்தான்
 சுல்தான் சொன்னான்:
 'உயர் வாழ்பவர் யாருமில்லையெனில்
 இறப்போர் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள் அல்லவா?'
 'சரி' என்று பதிலுரைத்தான் கொலையாளி
 'ஆகவே இருப்பவர் அனைவரையும் கொன்று விடு
 பிறகு இந்தப் பேச்சுக்கே இடமில்லை'
 'சரி' என்றான் கொலையாளி
 இது ஒன்றுதான் அவனுக்குச் சொல்லத் தெரியும்.
 சுல்தான் கட்டளைப்படி அனைவரும் கொல்லப்பட்டனர்
 பெண்கள், குழந்தைகள்,
 அவனுடைய குழந்தைகள், மற்றவர்களுடைய குழந்தைகள்
 பசுக்கன்று, ஓநாய், வண்டு, பச்சிள ஆட்டுக்குட்டி
 நேர்மைமிகு வயோதிகர், சாதுவான ஓட்டகம்
 நாடக நடிகைகள், விலங்குகளின் தலைவன்
 வாழைத்தோப்புக் காரர்கள், வாய்ச்சொல் வீரர்கள்
 சேவல்கள், அவற்றின் பெட்டைகள், முட்டைகள், அவற்றின் ஓட்டோடு
 யாரையும் புதைப்பதற்கு யாரும் மிச்சமில்லை.
 « இப்போது சரியாகப் போய்விட்டது »
 என்று சொன்னான் சுல்தான் சலமாந்திராகோர்
 ஆனால் கொலையாளியே நீ இங்கேயே இரு
 இதோ இங்கே எனக்கு மிக அருகிலேயே இரு ; நான் ஒருகால்
 மீண்டும் உறங்கினால்
 என்னையும் கொன்று விடு »

(வாக்குகள்)

48

PREVERT - 2

Pour faire le portrait d'un oiseau

Peindre d'abord une cage
 avec une porte ouverte
 peindre ensuite
 quelque chose de joli
 quelque chose de simple
 quelque chose de beau
 quelque chose d'utile
 pour l'oiseau
 placer ensuite la toile contre un arbre
 dans un jardin
 dans un bois
 ou dans une forêt
 se cacher derrière l'arbre
 sans rien dire
 sans bouger [...]
 Quand l'oiseau arrive
 s'il arrive
 observer le plus profond silence
 attendre que l'oiseau entre dans la cage
 et quand il est entré
 fermer doucement la porte avec le pinceau puis
 effacer un à un tous les barreaux
 en ayant soin de ne toucher aucune
 des plumes de l'oiseau
 Faire ensuite le portrait de l'arbre
 en choisissant la plus belle de ses branches
 pour l'oiseau
 peindre aussi le vert feuillage et la fraîcheur du vent
 la poussière du soleil
 et le bruit des bêtes de l'herbe dans la chaleur de l'été

...

48

ப்ரெவேர் - 2

ஒரு பறவையின் படம் வரைவது எப்படி?

முதலாவதாக,
 கதவு திறந்திருக்கும்
 ஒரு கூண்டை வரையவும்.
 அடுத்து நீங்கள் வரையவேண்டியது
 அழகான
 எளிதான
 எழில்மிக்க
 பறவைக்குப் பயனுள்ள
 ஒரு பொருள்
 பிறகு நீங்கள் தீட்டிய ஓவியத்தை
 தோட்டத்தில்
 அல்லது தோப்பில்
 அல்லது ஒரு காட்டில்
 ஒரு மரத்தின்மேல் சாய்த்து வைக்கவும்
 எதுவும் பேசாமல்
 அசையாமல்
 மரத்தின் பின்னே ஒளிந்துகொள்ளவும்
 பறவை வரும்போது,
 ஒருக்கால் வந்தால்,
 மிகவும் ஆழ்ந்த நிசப்தம் காக்கவும்
 பறவை கூண்டுக்குள் நுழையும்வரைக் காத்திருக்கவும்
 அது நுழைந்த பின்னர்
 தூரிகையால் கூண்டுக்கதவை மெல்லச் சாத்தவும் பின்
 கூண்டின் எல்லா கம்பிகளையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அழித்துவிடவும்
 ஜாக்கிரதை பறவையின் ஒரு சிறகின் மேல் கூட பட்டுவிடக்கூடாது.
 பிறகு மரத்தின் படம் வரையவும்
 அதன் கிளைகளுள் எது மிகவும் அழகாக இருக்கிறதோ
 அது தான் பறவைக்கு
 இலைகளின் பச்சை வண்ணத்தையும்
 காற்றின் குளிர்ச்சியையும்
 சூரியனின் தூசியையும்,
 கோடை வெயிலில் புற்களின் ஊடே இருக்கும்
 பூச்சிகளின் ஓசையையும்
 வண்ணத்தில் வரையவும்

...

et puis attendre que l'oiseau se décide à chanter
 Si l'oiseau ne chante pas
 c'est mauvais signe
 Signe que le tableau est mauvais
 mais s'il chante c'est bon signe
 signe que vous pouvez signer
 alors vous arrachez tout doucement
 une des plumes de l'oiseau
 et vous écrivez votre nom dans un coin du tableau.

(Paroles)

* * *

அதன்பின் பறவை பாடமுனையும் வரை காத்திருக்கவும்
 பறவை பாடாவிட்டால்
 அது கெட்ட அறிகுறி
 படம் மோசம் என்பதற்கான அறிகுறி
 பறவை பாடினால் அது நல்ல அறிகுறி
 நீங்கள் படத்தில் கையெழுத்திடலாம் என்பதற்கான அறிகுறி
 அப்போது மிகவும் கவனமாக மெல்லப்
 பறவையின் இறகு ஒன்றைப் பிடுங்கி எடுத்து
 படத்தின் ஒரு மூலையில்
 உங்களுடைய பெயரை எழுதுங்கள்.

(வாக்குகள்)

* * *

(49) JEAN FOLLAIN (1903 - 1971)
Le Secret

Où gis-tu secret du monde
à l'odeur si puissante ?
Parfois un ouvrier doux
dans la ville fiévreuse
tombe d'un échafaudage
et le vent sent toujours le lilas ;
un malheur tenace
habite les corps les plus beaux
les mains dans le soir se serrent
un animal s'endort
dans une loge qu'ouvrèrent les hommes
la paix toujours se corrompt
et la guerre
n'a plus d'âge.

Exister (1947)

* * *

(49) ஸ்ரீ ஃபொல்லே (1903 - 1971)
இரகசியம்

இந்த அளவுக்கு நெடி வீசும்
உலக இரகசியமே
உன் இருப்பிடம் எங்கே ?
பரபரப்பு மிக்க நகரில்
சிலசமயம் ஒரு அப்பாவித் தொழிலாளி
சாரத்தின் உச்சியிலிருந்து
தவறி விழுந்து விடுகிறான்
எனினும் காற்றில் மலரின் மணம்தான்
மிகவும் அழகு ததும்பும் மேனிகளுக்குள்ளே
விடாப்படியாக குடிகொண்டிருக்கிறது
ஒரு துன்ப நோய்
மாலையில் கைகள் இணைந்து உறவாடுகின்றன
ஒரு மிருகம் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.
மனிதர்கள் உருவாக்கிக் கொடுத்த உறைவிடத்தில்
அமைதி சதா தன்னைச் சிதைத்துக் கொண்டிருக்கிறது
போர் காலத்தைக்கடந்து நிற்கிறது.

இருத்தல் (1947)

* * *

⑤0 ANDRÉE CHEDID (1925 -)
Dépecez l'espérance...

Désespérément égorgez l'espoir, mes frères

Dépecez l'espérance jusqu'à l'os !

La vengeance fut votre trappe

La haine votre guet-apens

Mais qui mena le jeu?

Et qui vous a armés?

Sans rêve sans avenir

sans visage singulier

Répandus tant que vous êtes

dans le bâti des morts

Disparus tant que vous êtes

dans la matrice funèbre

Comment se détourner de votre image, mes frères?

Votre histoire est l'histoire

reflet de nos sueurs haineuses

de nos monstres assoupis

de nos faces déchaînées

Puérils sont les mots

Vaine l'écriture

Effréné pourtant, le désarroi du coeur

...

⑤0 ஆந்த்ரே ஷெதீத் (1925 -)
பயங்கரவாதிகள்

நம்பிக்கையின் குரல்வளையை ஈவு இரக்கமின்றித்

திருகுங்கள் என் சகோதரர்களே

விடிவு காலத்தை உள்ளும்பு தெரியும்வரை சிதையுங்கள்

பழிக்குப் பழி தானே நீங்கள் மற்றவரை வீழ்த்தும் படுகுழி ?

குரோதம் தானே நீங்கள் விரிக்கும் கண்ணிவலை ?

ஆனால் உங்களை இயக்குபவர் யார்?

உங்களுக்கு ஆயுதங்களைத் தந்தவர் யார்?

கனவுகள், எதிர்காலம் என ஏதுமின்றி

உங்களுக்கென தனி முகஅடையாளங்கள் யாவுமின்றி

உயிர்வாழும் காலமெல்லாம்

பிணங்களிடையே உறைவிடம்

உயிர் வாழும் காலமெல்லாம்

மரணத்தின் ஊற்றுக்கண்ணில் ஒளிவிடம்

இவற்றையே அடையாளச் சின்னமாகக்கொண்ட நீங்கள் இதினின்று

எப்படி விடுபடுவது? என் சகோதரர்களே !

உங்கள் கதைதான் வரலாறு

நம் வெறுப்பெனும் வியர்வையின்

நம்முள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் அரக்கனின்

கிழிந்துபோன நம்முகஅடையாளங்களின் பிரதிபலிப்பு !

சொற்கள் சிறுபிள்ளைத்தனமான பிதற்றல்கள் !

எழுத்துக்கள் வீண் !

ஆயினும் இதயத்தின் சிதைவு கட்டுப்படுத்த முடியாதது

...

On ne sait pas on ne voit pas
ce qui pousse dans ces cloaques
quelle cause innocente ces massacres

quel chancre nous ravage
et nous entraîne si loin ?

Vos actions nous minent
Et vous déciment, mes frères !
Cessez d'alimenter la mort !

Cérémonial de la violence (1976)

* * *

இந்தக்கும்பிக்குட்டையில் முளைக்கப்போவாதன்ன ?
இப்படுகொலைகளை களங்கமற்றதெனக்
காட்டப்போகும் காரணிகள் எவை?
யாருக்கும் தெரியவில்லை யாருக்கும் புரியவில்லை

எந்தப் புற்று நோய் நம்மை அரித்துத் தின்று
இவ்வளவு தூரம் இழுத்துச்சொல்கிறது?

உங்கள் செயல்கள் நம்மைச் சிதைத்து
உங்களையும் வீழ்த்திவிடுகின்றன, என் சகோதரர்களே
சாவுக்குத் தீனிபோடுவதை நிறுத்துங்கள்.

வன்முறையின் சடங்கு (1976)

* * *

திருமதி ஆரத்தி ஆனந்த புதுவையில் 19 இல் பிறந்தார். ஜிப்மர் முன்னாள் இயக்குநர் டாக்டர் S. சந்திரசேகர், திருமதி மாயாசந்திரசேகர் ஆகியோரின் பெண்ணான இவர் ஃபிரஞ்சு மொழியைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்டு புதுவை ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஆஸ்ரமப்பள்ளியில் பயின்றார். பிறகு புதுவை Lycée Français இல் பயிற்று 19 Baccalauréat (பஸ்கலைக்கழகம்) பட்டம் பெற்றார். புதுச்சேரி பஸ்கலைக்கழகத்தில் MA (French), M.Phil., பட்டம் பெற்று, சிறிதுகாலம் Lycée Français இல் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தார். பிறகு ஜெர்மனி சென்று ஜெர்மன் மொழியில் பட்டயம் பெற்றார். ஸ்பானிஷ் மொழியிலும் நல்ல ஆற்றல் பெற்ற பன்மொழிப்புலவரான இவர்தற்போது இங்கிலாந்தில் ----- ஊரில் ஃபிரஞ்சு மற்றும் ஜெர்மன் மொழி, கற்பிக்கும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வருகிறார். முறைப்படி பரதநாட்டியத்தைக் கற்ற இவர் பல மேடைகளில் ஆடிச்சிறப்புப் பாராட்டைப் பெற்றவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.